

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

SAĞLIK-SEN YAYINLARI - 45

Sağlık-Sen Adına İmtiyaz Sahibi

Metin MEMİŞ
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni

İdris BAYKAN

Yayın Kurulu

Semih DURMUŞ
Kemal ÇIRAK
Himmet BAYAR
Mustafa ÖRNEK
Abdülaziz ASLAN
Fatih SEYRAN
Halit ORTAKÖY

Editör

Serkan YORGANCILAR

Röportaj

Serdar KAYA

Haziran 2018
2.000 Adet

Grafik Tasarım

Sedat ALTUĞ

Baskı:

Semih Ofset
0312 341 40 75

SAĞLIK-SEN GENEL MERKEZİ

GMK Bulvarı Özveren Sok. No:23 Demirtepe/ANKARA

Tel: 444 1995 Faks: (0312) 230 83 65

www.sagliksen.org.tr

© 2018. Sağlık-Sen. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın basım ve yayım hakları Sağlık-Sen Genel Merkezine aittir.

Hangi amaçla olursa olsun yazılı izin olmadan kopya edilemez ve çoğaltılamaz.

EDİTÖRDEN

İKİ FARKLI DARBE İKİ FARKLI DEMOKRASİ

28 Şubat darbesi olduğunda yirmi yaşındaydım. Şimdi kırka merdiven dayamış bulunmaktayım. Gençlik yıllarımda darbeye karşı nasıl bir tavır sergilemişsem ömrümün olgunlaşma evrelerine tekabül eden bu zaman diliminde de aynı tavrı sergilemişimdir.

Özgür vatan topraklarında, özgür bireyler olarak yaşama ve var-kalma bilincimle birlikte duyarlılığım beni her darbenin karşısına dikmiştir. Bundan sonra da dikmeye devam edecektir.

Bugünlerle kıyasladığımda çok başka bir iklimde geçirdik 28 Şubatı. O dönemlere yeniden gittiğimde, demokrasi bizim için, siyasal bir yönetim tarzını ifade eden bir kavramdan çok daha fazla şeylere tekabül ediyordu. Bu kavramı sadece biz öyle algılıyor oluşumuzdan değil, demokrasi adı altında başımıza hangi çorapların örülmeye çalışılmasıyla doğrudan alakalıydı. Demokratlık iddiasında bulunanların, demokrasi ve laiklik arasında kurdukları amansız ilişki ve bu ilişkinin bizim yaşamlarımızı, umutlarımızı, geleceklerimizi doğrudan olumsuz etkilemesiyle ilgiliydi. Yoksa onlar, demokrasi ile ilgili hangi teorik okumaları yapıyorlarsa biz de aynı teorik kaynaklara sahiptik. Hatta onlardan çok çok daha fazla dinamik bir kültürel havzada bu konuları sürekli irdeliyorduk.

15 Temmuz 2016 tarihinde, her zaman olduğu gibi yine Cuma akşamı, Türkiye Cumhuriyeti tarihine darbeciler tarafından kara bir leke daha sürüldü. Her şey, gece 22.00 civarlarında haber bültenlerinde, İstanbul'da Köprülerin tanklar ve ağır zırhlı araçlar tarafından tek taraflı olarak trafiğe kapatılması ile başladı. Eş zamanlı olarak Ankara semalarında birkaç savaş helikopteri ve savaş uçağının uçmasıyla devam etti. Önce hiçbir şey anlayamadık. Herkes balkonlara çıktı, telefonlara sarıldı. Benim evim Ankara Yenimahalle'de, MİT'in biraz üstü, Beştepe Külliyesi de görünmekte. Helikopterler sürekli uçmaya başladı. Kısa bir süre sonra MİT'ten çatışma sesleri ardından da Ankara Emniyeti'nde çatışma sesleri duyuldu. [Elif'im henüz dört aylık, Halil'im ise altı yaşında, her ikisi de gürültüden, seslerden sürekli ağladı].

Neler olup bittiğine tam vakıf olamadan TRT’de sözde Yurtta Sulh Konseyi’nin darbe bildirisi okundu. Hem şaşırđım, hem korktum hem de o kısa zaman diliminde ne yapmam gerektiğine dair kafamdan o kadar çok şey geçirdim ki!

28 Şubat’ı da yaşamıştım ama bu farklı bir durumdu. O dönem Erbakan Hoca “sakin olun ve evlerinize dönün, bu tarihin akışı içerisinde virgül hükmündedir” demiş ve evlerimize dönmüştük. Ama şimdi farklıydı. Çok şey değişmişti ülkemde. Bu değişimin bizzat aktörlerindendik. Bu gelişimi an be an yaşamıştık. Şimdi öyle kolay teslim olmak olmazdı.

Tam bunlar geçerken kafamdan, Cumhurbaşkanımız canlı yayına bağlandı. Bir cep telefonu aracılığıyla konuşuyordu. Zor bir durumda olduğunu anlamıştık. Birşeyler ters gidiyordu hem de çok ters. İşte o kritik anda Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan tarihin akışını değiştirecek o konuşmasını yaptı ve “herkes sokaklara, meydanlara” dedi.

Üzerimde rahat kıyafetlerim vardı ve cebime sadece kimliğimi alarak hemen evimin yanında bulunan MİT’in önüne doğru yürümeye başladım. Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü’nün olduğu köşeye geldiğimde helikopterlerden sürekli ateş ediliyordu. İnsanlar korkuyorlardı ama 95. Caddenin sonuna kadar yürümeye devam ederek Cem Ersever Caddesi köşesine kadar geldiler sonra da bir kısmı Beştepe’ye yürümeye devam etti bir kısmı da MİT’in ana girişine.

Sonrası tam bir destan. Darbecilerin hiç hesap edemeyeceği bir şey oldu ve tüm Türkiye tek yürek olup sokaklara, meydanlara döküldü. Tankların önüne durdu, mermilere siper etti kendini, devletin ve milletin gözbebeği Millet Meclisi’ne canlı kalkan oldu. 250 şehit ve iki binin üzerinde yaralı.

İki farklı darbe tecrübesi, iki farklı direniş tecrübesi ve iki farklı demokrasi deneyimlemesi. Yaşam, sandığımızdan daha fazla dinamik. Kavramları, kurumları, kurguları, insanları, duruşları sürekli harekete zorlamakta. Duran kaybediyor. Durmak yok yola devam.

Serkan YORGANCILAR

İÇİNDEKİLER

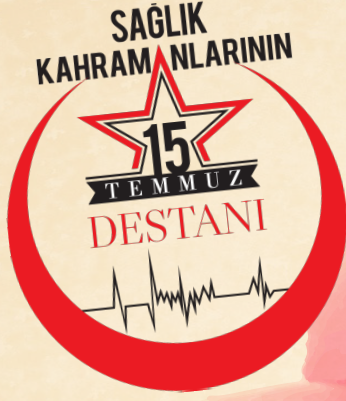
Editörden.....	3
İçindekiler.....	5
Metin MEMİŞ (Sağlık-Sen Genel Başkanı).....	7
Ali YALÇIN (Memur-Sen Genel Başkanı).....	11
Prof. Dr. Recep AKDAĞ (Eski Sağlık Bakanı).....	15
Recep Tayyip ERDOĞAN (Cumhurbaşkanı).....	19
Melike AKBOYUN (Paramedik).....	25
Yasemin ULAŞAN (Acil Tıp Teknisyeni).....	29
Buket İNCİ (Acil Tıp Teknisyeni).....	37
Opr. Dr. Seyit Ali GÜMÜŞTAŞ (Hekim).....	41
Uz. Dr. Mehmet KOŞARGELİR (Hekim).....	47
Zehra SOYLU (Hemşire).....	53
Dt. Muhammed ÖZSOY (Diş Hekimi).....	57
Berdan ÖLÇÜCÜ (Diyaliz Teknikeri).....	61
Aysel ACAR (Hemşire).....	67
Uz. Dr. Erkan ÖLÇÜCÜOĞLU (Hekim).....	73
Dr. Akın TORUN (Hekim).....	81
Prof. Dr. İsmail CİNEL (Hekim).....	89
Opr. Dr. Orhan KOÇ (Hekim).....	95
Opr. Dr. Sezai ÇELİK (Hekim).....	101
Büşra ERTUĞ (Hemşire).....	109
Dr. Hüseyin Fazıl İNAN (Hekim).....	113
Opr. Dr. Serkan Önder SİRMA (Hekim).....	119
Metin DOĞAN (Tıp Fakültesi Öğrencisi).....	125
Şule DELIALIOĞLU (Acil Tıp Teknisyeni).....	135
Arzu ÇİÇEK (Acil Tıp Teknisyeni).....	143
Fatma ŞAHİN (Anestezi Teknisyeni).....	149

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Metin MEMİŞ

Sağlık-Sen Genel Başkanı

“ O gece sağlık çalışanlarımız destan yazdı. Görevde olan olmayan sağlık çalışanlarımız darbeci FETÖ mensuplarının yaraladığı insanlarımızı yardım için meydanlardaydı, hastanelerdeydi. Bir çok şehidimiz sağlık çalışanlarımızın kucağında cennete uğurlandı. Sağlıkın kahramanları bombaların, kurşunların altında milletimizin hizmetine koştu. O gece sağlık çalışanlarımız kendilerine yakışır bir mücadele verdiler. Bütün sağlık çalışanlarımıza canı gönülden teşekkür ediyorum. ”

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

15
TEMMUZ
DESTANI

Tüm Sağlık Çalışanlarımız ile Hainlere Göğüs Gerdik...

İşgal girişiminin olduğu bu gecede Sayın Başbakanımızın 'darbe kalkışması var' açıklamasından hemen sonra hiçbir tereddüt göstermeden Sendikamızın Genel Merkez Yönetim Kurulundaki arkadaşlarımızla birlikte meydanlara indik.

Sayın Cumhurbaşkanımızın 'meydanlara inin' çağrısı üzerine de tüm sağlık çalışanlarımıza mesaj göndererek "ailelerinize birlikte ülkemiz için, vatanımız için, geleceğimiz için meydanlara inin" çağrısında bulunduk.

15 Temmuz, insanı ve milleti yok sayarak emir aldıkları yabancı mahfillerin ve küresel aklın dileklerini yerine getirmek maksadıyla milletin tanklarının namlusunu yine millete çevirenlere hadlerini bildirmek bakımından tarihin en önemli gecelerindendi.

O gece kâbus dolu, dehşet bir geceydi. Allah bir daha milletimize böyle geceler, böyle hainlikler göstermesin.

O gece bir sağlık çalışanı olmaktan, sağlık çalışanlarını temsil eden Türkiye'nin en büyük sivil toplum örgütünün hizmetkârı olmaktan gurur duydum, onur duydum.

Sağlık çalışanlarımız bu ülkenin vefakâr, cefakâr evlatlarıdır. En zor şartlarda bile bu görevin kutsallığı gereği hiçbir şekilde yılgınlık göstermeden görevlerini yerine getirmektedirler.

Terörle mücadele sürecinde sağlık çalışanlarımız, askerimiz ve polisimizle birlikte bölge halkına hizmet etmekten hiçbir zaman geri durmamıştır.

Bir bomba patladığında doğal olarak olay yerinden herkes kaçarken sağlık çalışanlarımız, bu asil mesleğe bağlılıkları gereği, can kurtarma sevdasıyla olay yerine her zaman çekinmeden gitmiştir.

Ama o gece başkaydı, o gece sağlık çalışanlarımız gerçek bir destan yazdılar. Görevde olsun olmasın bütün çalışanlarımız darbeci FETÖ'cülerin yaraladığı vatandaşlarımızın yardımına koşmak için meydanlarda ya da hastanelerindeydi.

Yaşanan tüm olumsuzluklara karşı onların insanı ve insanlığı yaşatma davasının en ön safında yer almaları her türlü takdirin üzerindedir. Onlar böylece bu topraklar üzerinde yaşanan direniş tarihine yeni bir sayfa eklediler.

O gece birçok şehidimiz sağlık çalışanlarımızın kucağında cennete uğurlandılar.

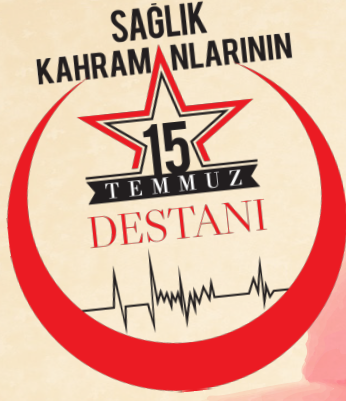
Sağlığın Kahramanları bombaların, kurşun yağmurlarının altında milletimizin hizmetine koştular ve kendilerine yakışır bir mücadele verdiler.

Anadolu'nun masun insanlarına özellikle son bir asırda reva görülen bunca savaş, terör, darbe, zulüm, kahır, kan ve gözyaşına rağmen; neler olup bittiğini o engin ferasetiyle kavrayan ve her halükarda milletine hizmeti ibadet sayan bütün cefakâr sağlık çalışanlarımızı saygı ve minnetle selamlıyor, canı gönülden teşekkür ediyorum.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Ali YALÇIN

Memur-Sen Genel Başkanı

//

15 Temmuz gecesi darbecilerin açtığı yaraları saran, şehit ve gazilerimizi ilk karşılayan sağlık çalışanlarımız olmuştur. Milletimizin o geceki şanlı direnişine yakışır bu fedakarlık asla unutulmayacaktır. Bütün sağlık çalışanlarımıza yürekten teşekkür ediyorum.

//

DARBE GİRİŞİMİ

HALK SOKAĞI ARDA DARBE GİRİŞİMİNİ PROTESTO EDİYOR

15 Temmuz Şanlı Bir Destandır...

15 Temmuz, küresel vesayet odaklarının taşeronları eliyle gerçekleştirmek istedikleri işgal girişimine karşı öznesi millet olan bir destandır. Bu öyle bir destandır ki, kimilerince sadece demokrasi tarihimizle sınırlansa da, manası bizim son birkaç asrımıza şamil makus talihimizin ve tarihimizin kırılma anına tekabül eder. Evet, darbelerle imtihan edilmiş demokrasi tarihimizin talihini, milli iradenin tam tecessümüyle değiştirmiştir. Fakat bu kadar değildir. Çünkü alttan alta kendini hatırlatan tarih o gece bizimle buluşmuş, 249 şehit ve 2000'in üzerindeki gazimizle birlikte güçlü ve büyük Türkiye'nin yol haritasını bize göstermiştir.

O gece, millet ve devlet bütünleşmesiyle gerçekleşmiş bağımsızlık irademizin yazdığı bir manifestodur. Mazlumların umutla baktığı bu toprakların yüce gönüllü insanların bütün dünya mazlumlarına söylediği "umudunuzun yitirmeyin" sözyle özetlenebilecek bir manifestodur bu.

15 Temmuz gecesi bir çağrıydı; Cumhurbaşkanımız sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın milletimize yaptığı direniş çağrısı da, bu topraklara bağlı yüreklerde güçlü bir şekilde makes bulurken, küresel mahfillerde tasarlanan sosyolojik mühendisliğı tersyüz etti.

Kurulduğı ilk günden itibaren yerli ve milli bir şuurla yoğrulan MEMUR-SEN ailesi, işte bu iradenin kurumsal anlamda misyon taşıyıcılarından biri olarak gecenin ilk saatlerinden itibaren meydanlara inerek, direniş saflarına katılırken, ben ve arkadaşlarım bizzat televizyonlar aracılığıyla da milletimize direniş çağrısı yaptık. İyinin ve kötünün keskin bir şekilde ayrıldığı o sıcak anlarda, dört üyemizi şehitler kervanına katarak ukbaya uğurladık.

O gecenin bakiyelerinden biri de hiç şüphesiz sağlık çalışanlarının insanüstü mücadeleleridir. Sağlık-Sen'imize üye sağlık çalışanlarının kuralı olmayan bir saldırıda gözleri kırpmadan ateş altındaki yaralılara ulaşma çabaları gerçekten de bu millet adına gurur verici tablolardı. Aslında bu yeni bir manzara değildi. Sağlık çalışanlarımız yıllarca terör saldırılarına maruz kalmış insanımıza aynı hassasiyetle hizmet etmiş, hangi şart altında olursa olsun görevini en iyi şekilde yerine getirmekten bir adım geri durmamıştı.

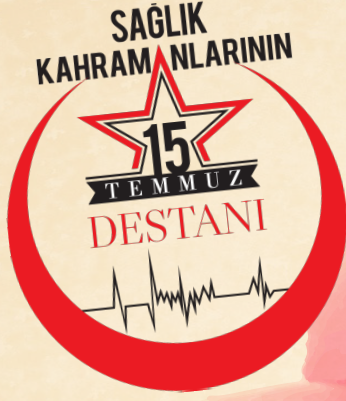
Fakat o gece, ihanet gecesiydi. Yerde ve gökte istilaya ahdetmiş mankurtlar ordusuna karşı saf bir bilinç ve irade gerekiyordu. Zira milletin değerlerini istismar ederek büyüyen bir örgütün, yine milletin bütün kurumlarına sızdığı biliniyordu. Böyle bir ortamda nemelazımcılık baş gösterebilirdi. Bütün bu manzara altında nasıl diğer kurumlardaki yerli ve milli unsurlar harekete geçmişse sağlık çalışanlarımız da hiç tereddüt etmeden bu destanın içinde yer almışlardır.

Sağlık-Sen'in hazırladığı ve bize göre bir hafıza niteliğindeki "Sağlık Kahramanları" adlı bu çalışmada bizim yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız "15 Temmuz Destanının" başka bir yüzünü göreceksiniz. Dolayısıyla bu çalışmayı kıymetli kılan şeylerden biri; tabiri caizse sahnede görünmeyenlerin hikayesini kendi zaviyelerinden anlatmalarınıdır. Kimilerinin kontrollü darbe diye nitelendirmeye çalıştığı 15 Temmuz sürecinin bu yönünü ortaya koymak da kanaatimizce toplumsal hafızaya yapılmış önemli bir katkıdır. Çünkü, algı mühendisliğinin genelgeçer akçe olduğu günümüzde, fert fert yaşananların ortaya konulması, bazı gerçeklerin de anlaşılmasını sağlayacaktır. Bu vesileyle başta Sağlık-Sen Genel Başkanı Metin Memiş şahsında "Sağlık Kahramanları" başlıklı bu çalışmada emeği geçen bütün herkese teşekkür ve tebriklerimi sunuyorum.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Prof. Dr. Recep AKDAĞ

Eski Sağlık Bakanı

// 15 Temmuz darbe girişimi sürecinde, benim çok değerli kardeşlerim, sağlık ailemin mensupları müthiş bir fedakarlık gösterdiler. Sağlık çalışanlarının o gün gösterdiği muvaffakiyet, tarihe altın harflerle yazıldı. Bütün kardeşlerimle iftihar ediyorum. //

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Hiç Unutamayacağımız Bir Felaket Gecesi

Ben 15 Temmuz'da Erzurum'daydım. Erzurum'da vatandaşlarımızla beraber yüz bini aşkın bir vatandaşla bu meseleye karşı durduk... Ama Erzurum'da herhangi bir çatışma olmadı. Türkiye'de biliyorsunuz özellikle İstanbul'da ve Ankara'da çok sayıda kardeşimiz şehit oldu. 249 şehidimiz, 2193 yaralımız var. Tabii ki bütün bu süreç boyunca sağlık çalışanlarımız, benim çok değerli kardeşlerim, sağlık ailemin mensupları müthiş bir fedakarlık gösterdiler.

Ambulanslarla olay mahalline koşanlar, bombaların altına girmekten çekinmediler, yaralandılar, büyük sıkıntılar çektiler. Hastanelerin acil servisleri, yerlerde insanların ayaklarının kandan dolayı kaydığı mahaller haline dönüştü ve o gün bütün sağlık çalışanları hastanelere koştular.

Ama sadece doktorlar değil sadece hemşireler değil kim varsa; teknisyenlerimiz, hasta bakıcılarımız... Hiçbiri en ufak bir tereddüt göstermedi. Her ne kadar çok hazırlıklı isek de böyle durumlara, Sağlık Bakanlığı olarak buna benzer çoklu yaralanmalara hazır bir altyapımız varsa da bu büyük fedakarlık olmasa biz o gün bu meseleyi yeterince göğüsleyemezdik. Hiç kimse bugün benim vazifem var mı diye düşünmedi. Herkes "Evet bugün benim vazifem var" dedi ve hastanelere koştu. 2193 yaralıya birkaç saat içerisinde müdahale etmek, Ankara ve İstanbul gibi iki şehirde öyle kolay bir iş değil. Dünyada bunu başarabilecek çok az sağlık sistemi var. Dünyada bunu başarabilecek bu fedakarlığı böyle top yekün gösterebilecek, kendi hayatını da yerine göre tehlikeye atarak çok az bir sağlık çalışanı topluluğu var şükürler olsun. Ben bütün kardeşlerimle iftihar ediyorum. Sağlık çalışanlarının o gün gösterdiği müthiş muvaffakiyet tarihe altın harflerle yazıldı. Hepsinin hatıraları çok enteresan. O gece onlar da şehit olan ailelerin yakınları ile beraber ağladılar. Onlar da ağır yaralı olanların aileleri ile beraber aynı tedirginliği sabahlara kadar yaşadılar. Bir taraftan işlerini yaptılar bir taraftan aynı hassasiyeti yaşadılar. Rabbim hepsinden razı olsun. Şükürler olsun ki bu ülkede böylesi güzel insanlarımız var.

Biz sağlık çalışanları olarak o gün yapılması gerekeni yaptık. Bu milletin evladı olarak bu büyük milletin neleri başarabileceğini sağlıkçılar olarak da gösterdik. Ben hepsinin gözlerinden öpüyorum. Hepsine çok teşekkür ediyorum. İyi ki onlarla beraber yol yürüyoruz. Zaten sağlık çalışanlarının bu fedakarlıkları, sağlık çalışanlarının kendilerini işlerine hasretmeleri olmasaydı, bu sağlıkta dönüşüm programını da muvaffakiyetle başaramazdık. Rabbim hepsinden razı olsun. O gece yapılanlar, o gece nasıl ki şehitlerimiz gazilerimiz hayatlarını verdiler, bedenlerinin önemli bölümlerini kaybettiler, engelli hale geldiler... Nasıl ki onlar tarihe geçtiyse onlara hizmet eden sağlık çalışanları da tarihe geçti. Ben tekrar milletimin huzurunda kendilerine teşekkür ediyorum...

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Recep Tayyip ERDOĞAN
Cumhurbaşkanı

“ Millet olarak biz bu ülkeyi kahramanlıklar ve fedakârlıklar üzerine kurduk. Hâlâ da aynı şekilde yaşıyoruz. Bu tablonun önemli bir parçasını da hekimlerimizin, sağlıkçılarımızın kahramanlıkları ve fedakârlıkları oluşturuyor.

”

Cumhurbaşkanı Erdoğan: Milletimizi meydanlara davet ediyorum

twitter.com/cnnturk

SON DAKİKA

CNN
TURK

CUMHURBAŞKANI'NDAN AÇIKLAMA

14 Mart 1919'da İşgale Karşı Bayrak Açan Tıbbiyeliler Gibi...

Sizler kara gün dostu ifadesinin müşahhas hale geldiği kutsal bir mesleği icra ediyorsunuz. Kutsal bir göreviniz var. 'Çaresiz bir derde düştüm doktor bana bir çare' diyen türkülerin mesajını en iyi sizin anladığınızı biliyorum. İnsanın kendisini en çok çaresiz hissettiği o kritik zamanda imdada ilk sizler yetişiyorsunuz. Şahsen böylesine önemli bir mesleği icra eden sağlık emekçileriyle hasret gidermekten büyük bahtiyarlık duyuyorum. Rabbimizin Şafi ismine, Rahman ismine her an sizler şahitlik ediyorsunuz.

15 Temmuz gecesi kayıtları, ülkemizin ve milletimizin nasıl büyük bir badire atlattığını gösterirken, nasıl önemli ve güçlü bir millet olduğunu göstermesi bakımından önemliydi. Böyle bir millete hizmet etme görevini bana lütfettiği için Allah'ıma hamd ediyorum. O görüntüler hepimize meselenin sadece darbe girişimi değil, ülkemizin işgal girişimi olduğunu hatırlatıyor. Fedakârlıklarınızı unutmak mümkün değil. Sizler bunu ahdinize sadık kalarak yaptınız. Birileri bunu yapmayabilirdi ama siz yaptınız. 15 Temmuz darbe teşebbüsü karşısında sağlık teşkilatımızın bilhassa da 112 acil servis görevlilerimizin; şoförüyle, hemşiresiyle nasıl fedakârca çalıştığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Zaten ben o cefakâr, vefakâr sağlık teşkilatının terör bölgesinde nasıl mücadele verdiğini de gayet iyi biliyorum.

Yine o gece hastanelerde görev yapan, görevli olmadığı halde evinden hemen kalkıp koşup oraya gelen tüm personelimizin insanüstü bir gayretle gazilerimizin yaralarını sarmaya çalışmalarını da biliyorum. Aramızda o gece boyunca görev yapmış arkadaşlarımız var. FETÖ ihanet çetesi mensubu teröristlerin neler yaptığını gördük; kendilerine ait özel hastaneleri nasıl o gün saf dışı bıraktıklarını da çok iyi biliyoruz. Ama fedayı can edenler, nasıl bir hırsla, canilikle insanlarımıza saldıranlara karşı yaralı kardeşlerimize, vatandaşlarımıza yakinen sahip olduklarını da gayet iyi biliyoruz. Savaşın bile bir ahlakı bir kuralı vardır. Savaşta bile sağlık ekiplerine ateş açılmaz. Hollandalı gibi olursa açarsın. Çünkü biz Hollanda'yı ve Hollandalıları Srebrenitsa Katliamından tanırız. Bunların cibilliyetinin, karakterinin ne kadar bozuk olduğunu 8 bin Boşnak'ı orada nasıl kat ettiklerinden tanırız. Kimse bize medeniyet ve medenilik dersi vermesin, bu milletin alını aktır ama onların alını kapkaradır. Tarihe centilmenler savaşı olarak geçen Çanakkale Savaşları bunun sayısız örneğiyle doludur.

Terörün insanlığı olur mu, bağırından çıktığı, ekmeğini yediği, vergisi ile okuduğu milletine silah sıkan birinden insanlık beklenir mi? Amaca götüren her yolu meşru gören bir zihniyetin ahlakı, ilkesi olabilir mi? Vatanını 1 dolara satacak kadar alçalan birinde namus, onur, haysiyet kalır mı? Allah aşkına kendi silah arkadaşlarını dahi kallesçe, alçakça katleden bir caniden artık ne bekleyebilirsin, tabii ki hiçbir şey. Hainin ne insanlığı olur ne de arkadaşlığı, aklını hoca kılıklı şarlatana zimmetlemiş birinin ne ahlakı kalır ne de namusu.

Terör örgütüne militan olmayı bu millete asker olmaya tercih eden birinde onur da ilke de kalmaz. Bunun için atalarımız 'kork Allah'tan korkmaysndan' demişler. Çünkü bir insanda Allah korkusu yoksa, onun yerini başka şeyler doldurmuşsa düşmanın dahi yapamayacağı ihanetleri, alçaklıkları ve katliamları işlemekten çekinmez. 15 Temmuz gecesi biz de buna defalarca şahit olduk. Ankara'da ve İstanbul'da yaralılarımızı almaya giden sağlık görevlilerimize saldırıldı, ambulanslarımız kurşunlandı. Gazilerimiz arasında 4 kahraman doktorumuz da bulunuyor ama o gece insanımıza kurşun sıkan, ambulansları tarayacak kadar gözü ve gönlü kararmış bu tiplere bakıyorsunuz; utanmadan, sıkılmadan mağduriyetten bahsediyor. İfadelerine itibar etseniz hemen hepsi darbecilere karşı savaşmış, mücadele vermiş, asla ihanetin içerisinde yer almamış, FETÖ'yü hayatlarında duymamış, örgülle hiçbir bağlantıları olmamış. Yalancının mumu nasıl yatsıya kadar yanarsa bunların yalanları da tek tek ifşa oldu. Kaçarken imha ettiklerini sandıkları kayıtlar bu teröristlerin ihanetini ve nasıl acımasızca insanımıza kurşun sıktığını ortaya koyuyor.

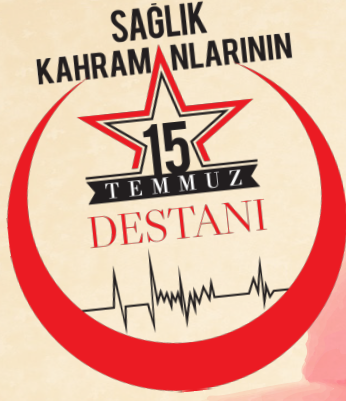

Sizler 14 Mart 1919'da işgale karşı bayrak açan tıbbiyeliler gibi bağımsızlığımız için yaptınız. Özellikle Ankara ve İstanbul'daki bazı hastanelerimizin imkânlarının çok ötesinde gayret gösterdiğini biliyorum. Hemen yakınımızda bulunan ihanet çetesi hastaneye giden yaralılara "kimin için yaralandıysanız gidin tedavinizi o yapsın" diyerek insanlıktan çıktılar. Şu anda ne öyle bir hastane var ne de bu kutsal ünvanlı kullanabiliyorlar. Bitti o iş. Kusura bakmayın. Acırsanız acınacak hale gelirsiniz. Bizim gazilerimize, bizim şehitlerimize kapıları kapatanlar hesabını verecekler. Bu vesileyle 15 Temmuz gecesi meydanlarda ve hastanelerde nöbet tutan tüm sağlık görevlilerimize teşekkür ediyorum. Sadece devlet hastanesi değil vakıf ve özel hastanelerde de bu ruhla çalışanlara teşekkür ediyorum.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Melike AKBOYUN

Paramedik - ANKARA

// Bulduğumuz konum Ankara İl Emniyet Müdürlüğü'ne ve MİT'e çok yakın olduğundan atılan bombaları bizim binamıza düşüyor gibi hissettik ve gelen çağrıları masaların altında karşılamak ve gereğini yapmak zorunda kaldık... **//**

Masaların Altından Çağrulara Cevap Veriyorduk...

15 Temmuz darbe girişiminin olduğu gün Acil Çağrı Komuta Merkezi'nde nöbetçiydim. Darbe girişimini öğrendikten sonra gelen çağrılara cevap verip ambulans yönlendirmelerine başladık. Ekiplerimizi saldırıların olduğu yerlere güvenli bir şekilde yönlendirmeye çalıştık. Sürekli bomba ihbarları ve ardından tankların halkın üzerine yürüdüğü, insanları ezdiği haberleri geliyordu. Bunun üzerine ambulanslarımızı olay yerlerine yönlendirdik. Bu arada bir taraftan da ekiplerimizden bilgi almaya çalışıyorduk. Onların

hangi durumda bulunduğunu öğrenmek ve güvende olmalarını sağlamak için yoğun bir çaba sarf ediyorduk.

Bulduğumuz konum, Ankara İl Emniyet Müdürlüğü'ne ve MİT'e çok yakın olduğundan atılan bombaları bizim binamıza düşüyormuş gibi hissettik ve gelen çağrılarını masaların altına girerek karşılamak ve gereğini yapmak zorunda kaldık.

Görevimize devam ederken belki sabaha kadar hiç kalkmadık yerimizden. Sürekli çağrılara cevap verdik. İl dışından bize desteğe gelen ekipleri de yönlendirdik uygun yerlere. Bir taraftan arkadaşlarımızın yaralandığı ihbarlarını alıp aynı zamanda çalışmaya devam etmek gerçekten çok zordu.

Sabaha kadar bu şekilde devam etti. Sürekli görevlendirmeler oluyordu zaten. Sabah saatlerinde yine görevlendirme vermek için aradığım bir ekibin, olayın başlangıcından itibaren dışarda olduğunu, bir an bile durup dinlenmeye, hatta su içmeye, nefes almaya bile fırsat bulamadan can siperane çalıştıklarını fark ettim.

Onları arayıp yeni görevlendirmeyi bildirdiğimde gerçekten kötü geliyordu sesleri. "Arkadaşım, bir görevlendirmemiz var, oraya yönelir misiniz?" dediğimde, " çok yorulduklarını ve bir su bile içemediklerini, benden sadece ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik beş dakikalık bir izin talep ettiklerini, akabinde derhal görev yerlerine intikal edeceklerini" bildirdiler. O gün zaten hiçbir ekibimizden en küçük bir olumsuz yanıt almadık. Ne görev verdiksek hepsini canla başla yerine getirdiler.

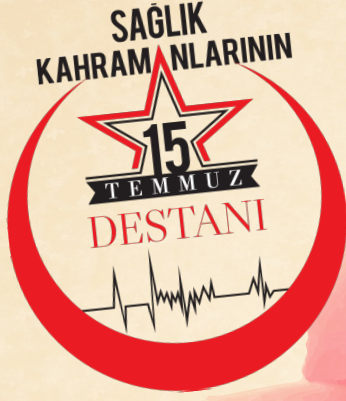
Belki de o bombaların altında, ölüm gerçeğini daima yanı başlarında taşıyarak, hiç durmaksızın ne görevlendirme verdiksek hepsine canları pahasına koşarak gittiler.

Biz ülkemizin başına böyle bir şey geldikten sonra anladık ki, sen, ben yok yani hepimiz millet olarak bir arada ve aynı görevin başındayız.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Yasemin ULAŞAN

Acil Tıp Teknisyeni - ANKARA

“ Genelkurmay Başkanlığı’na yaralıları almaya gittiğimizde bizi içeri almadılar, bir asker bize vur emri olduğunu söyledi. Biz geri dönerken bir grup askerin içinde bulunduğumuz ambulansa ateş açtığını gördük. Bizi tamamen düşman olarak görüyorlardı...”

Ambulanslara Dahi "Vur" Emri Verilmişti...

O gece nöbetçiydim. Olağan dışı durum ekibi kurulmuştu. Bu ekipte nöbetçi görevli olarak olay yeri olan Genelkurmay'a yönlendirildik. Genelkurmay'ın önüne giderken ilk aldığımız ihbar, Genelkurmay'ın içinde bir teröristin bir kişiyi rehin aldığı ve beş yaralının olduğu şeklindeydi.

Olay yerine yaklaşıp yaralıları almak için Genelkurmay'a girmeye çalıştığımızda önümüz kesildi ve biz içeriye alınmadık. Hatta bir asker "Vur" emrinin olduğunu, bizim içeriye giremeyeceğimizi söyledi. Daha sonra biz, aracımızı geri çektiğimizde GATA'nın ambulansı içeriye alındı. Biz önce orada asker yaralıların olduğunu ve askeri hastaneye gidileceği için askeri ambulansa izin verildiğini düşündük.

O esnada Genelkurmay'ın önünde beklerken olayın daha da büyüyebileceği endişesi ile olay yerine daha fazla ambulans görevlendirildi. Biz de o ambulansların olay yeri yönetimi ve komuta merkezi ile koordinasyon sağlamak için gayret gösteriyorduk. Ambulanslar orda beklemedeyken, olayın daha henüz ne olduğu belli değilken içeriden silah sesleri duyulmaya başladı.

Tam bu arada, Genelkurmay'ın bahçesine bir askeri helikopter indi. Biz helikopterin yaralıları alacağı düşüncesi içindeyken, oraya aslında asker indirildiğini bir süre sonra öğrendik. Helikopter indiğine göre yaralıların artık bize verilmeyeceğini düşünüyoruz hala. Çünkü bizler, henüz herhangi bir kalkışma ya da darbe olacağı konusunu aklımızın ucundan bile geçirmiyoruz.

Az sonra F-16'lar geçmeye başladı üzerimizden. O esnada kendi aramızda konuşurken F-16'ların olay yerinin güvenliğini sağlamak amaçlı geçtiğini düşündük önce. Hani bizi korumak amaçlı, herhangi bir terör saldırısı olursa, bir korkutma, bir gösteri anlamında uçtuğunu düşünürken, aslında o gece havada uçan hiçbir şeyin bizim güvenliğimiz için olmadığı gerçeğini çok geçmeden üzülererek öğrendik. Bu durumun endişesini sonradan fark ettik. Bazen gerçeği bilmemenin güzel bir şey olduğunu o anda anladım ben. Eğer o F-16'nın aslında bizi korumak amaçlı değil de bizi öldürmek için orda olduğunu bilseydik herhalde daha çok korku ve endişeye kapılmamıza sebep olurdu.

F-16'ların sesi, gürültüsü hala devam ederken bizim güvenliğimiz için olduğunu düşününce aslında daha da bir özgüven geldi. Orada, Genelkurmay'ın bahçesi ile ambulans arasında bir siper alanı oluşturuldu. O siper alanında

beklerken hala içerden silah seslerini duyuyorduk. Ama hala dediğim gibi F-16'lar uçuyor, askeri helikopterler iniyor, GATA'nın ambulansı var, her şey kontrol altında diye düşünüyorduk. Daha sonra öğrendik ki, aslında onlar tamamen bize karşı saldırı amacıyla ordalarmış, bizi korumak amaçlı değil.

Nitekim öyle de oldu az sonra, komutadan bir talimat geldi. Olay yerinde olduğumuz ve sadece orayı yaşadığımız için, ülkedeki diğer haberlerden, gelişmelerden çok haberdar değildik. Komuta merkezi, internetten, televizyondan, canlı yayından dolayı daha çok bilgi sahibi idi. Oradan bize bir emir geldi, "güvenlik sebebi ile ambulansları ve sizi oradan çekeceğiz. En yakın yerde, her an tedbirde olup müdahale etmek amacıyla, güvenli bölgede bekleyeceksiniz" dediler.

Nitekim ambulansları biz ikişerli ikişerli oradan çekerken en son ambulansı çektüğümüzde karşıdan bir grup asker silahlarını çekip üstümüze doğru geliyordu. Yani bizi tamamen düşman olarak görüyorlardı aslında. Diyorlardı ki, "Ambulanslarınızla asker mi taşıyıp getireceksiniz? Polis mi getireceksiniz içeriye bizim için?"

Artık karşıdan silah atılmaya başlanınca ambulansımızı oradan hemen geriye çektik. Genelkurmay'ın biraz daha gerisine çekildik. Biz ODD (olağan dışı durum) aracı olarak, orda ambulansların yönetimi ve komuta merkezi ile iletişimi sağlamak için bulunuyoruz aslında. En son bütün ambulansları ikişerli geri çektüğümüzde son bir ambulans kalmıştı ön tarafta. Onun yanına koşarak gittiğimde ambulansa tam binecektim ki, karşıdan bir grup asker, polislerle çatışma halinde duyuruda bulunuyor. "Geri çekilin yoksa sizi vuracağız ambulanslarla buraya polis sokamazsınız. Ambulanslarınızda polis var, bizim için geldiniz siz" diye bizi geri püskürtmeye çalıştılar.

Ambulansı çektik, Genelkurmay'ın biraz daha uzağında güvenli olduğunu düşündüğümüz bir alana ama hala havada helikopter ve F-16'lar uçuyor. Biraz daha geriye çekildiğimizde UMKE aracı, biz ve polis aracı arka arkaya durduk. Ambulansları biraz daha yürüttük, çünkü hala bize

yaralıları verebileceklerine inanıyorduk. Biz hala bir terörist saldırı ya da rehin alma olayı üzerinde duruyorduk.

Araçlarımızı çekip bekleme durumuna geçtik. Bu arada silah sesleri artmıştı. Yanımızda özel harekât polisleri vardı. O esnada üç tane sivil araç arka arkaya ani bir frenle yanımızda durdu. İçinde yaklaşık beşer kişi vardı. Araçlardan silahlı askerler çıktı ve silahlarını bize doğrulttular. Biz ODD aracının dışındaydık o esnada. Silahlarını doğrulttular ve "Yolu açın! Buradan çekilin. İçeriye girmemize mani olmayın!" dediler. -Bu grubun onlara yani darbecilere destek amaçlı geldiklerini öğrendik sonradan-

Daha olayı tam olarak anlamadan, birdenbire polislerle karşılıklı çatışmaya girdiler. Oradan polisler bize uyarıda bulundu. "Aracınızın içine girin" diye. Çünkü başka siper alınacak bir yer yoktu. Aracın içine girdik.

Muhtemelen 10 dakika sürdü bu çatışma. Sadece silah sesleri bile aracı salları derecesinde bir çatışma. Aracın sağında polisler, solunda askerler, önümüzde UMKE aracı vardı ve biz çatışma alanında iki ateş arasında kalmıştık. Ne kadar korkunç bir durumdu Allah'ım.

Bu sırada gayr-i ihtiyari, aracın içinde birbirimize sesleniyoruz. Herkes birbirinin adını söylüyor, işte "Yasemin burada mısın?" "Buradayım, iyiyim. Ben de bir şey yok." Herkes birbirine diyor ki, "Tamam çıkacağız, kurtulacağız, burada kalmayacağız." "Ben hepinizi çıkaracağım." Bunu diyen arkadaşım önde, şoför koltuğundaydı çünkü. 10 dakika boyunca artık silah ateşinden mi yoksa olay anındaki arbededen midir bilmiyorum, deprem olur gibi aracın içinde sallanıp durduk..

Bir süre sonra aracın kapısı açıldı, silah sesleri kısmen azaldı. Kapı açılınca bir polis memuru içerden sırayla hepimizi çıkarmaya çalışırken, kesinlikle kafamızı kaldırmamız gerektiğini söyledi. Biz sürünerek çıkarken, kendisi de bir taraftan üstümüze siper oluyordu.

İşte ön koltuktaki iki arkadaşım çıktı, ben arka koltuktaydım. Bana, "Sakin kafanı kaldırmayacaksın, hepinizi çıkaracağım buradan" dedi. Arka koltuktan elimi tutup çektiğini hatırlıyorum. Araçtan çıkarttıktan sonra koltuğunun altına aldı, tekrar "Kafanı kaldırmayacaksın" dedi. O arada yani bir şey geldi, bir barut kokusu, kan kokusu gibi bir şey. Kafamı kaldırmama müsaade etmediğinden tam olarak göremiyordum ortamı. Araçtan çıkar çıkmaz tekerleğin arkasına almaya çalıştı beni. Gözümü açtığımda kolunun tamamen kan-revan içinde olduğunu gördüm. "Kolunuz kanıyor, yaralısınız" dedim.

Bizim orda ambulanslarımız var, yaralı polislere müdahale etmek, vatandaşa müdahale etmek amacıyla. "Sen yaralısın, belki olayın sıcaklığı ile anlamıyorsun, müdahale etmemiz gerekiyor sana" diyerek ikna etmeye çalıştım. "Hayır, bu yara değil, iyiyim, devam edeceğim. Sadece küçük bir sıyrık" dedi. Ama şu an gibi gözlerimin önünde, kolu tamamen kandı, onun bir sıyrık olmasının imkânı yoktu yani.

Ona yaralı olduğunu, ısrarla ambulansa binmesi gerektiğini söylüyorum. "Hayır, buradan sizi sağ salim çıkartmam lazım" deyip, sadece üstüme siper olduğunu, beni aracın o tekerlek kısmına getirene kadar yanımda durduğunu hatırlıyorum.

Nitekim çatışma durana kadar da ayrılmadı yanımdan. Tamamen sırtını askerlere vermişti. Yani o anda onun canının hiçbir önemi yoktu. Sadece "Siz kurtulacaksınız, siz buradan sağ çıkacaksınız, bizim bu yaşadığımız hiç önemli değil" diyordu. Belki de canı çok acıyordu ama hiç hissettirmedi. Kolundaki kanın, yaranın onun için hiçbir önemi yoktu. Silah sesleri aralıklarla devam etti ve kesilir gibi oldu. Muhtemelen o üç araçtan inen askerler ya etkisiz hale getirildi ya da geriye doğru püskürtüldü.

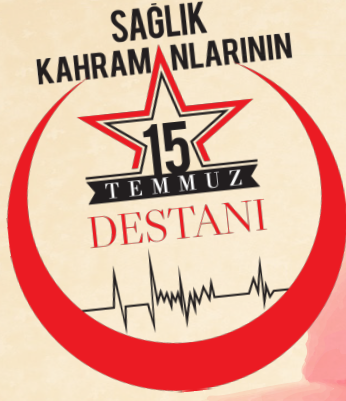
Biz hala araçlarımızla, ambulanslarımızla orda beklemedeyiz. Bir ara "Biz gideceğiz ama siz burada kalacaksınız ve yaralısınız. Gelin, çünkü bizim aracımızda da ilk yardım yapabilmek için gerekli malzemeler var" desek de "Hayır, ben buradan ayrılmayacağım. Siz artık aracınıza binin. Işığınızı kapatın, tepe lambanızı kapatın ve buradan gidin" oldu en son sözü. O şekilde oradan ayrıldık. O kahraman polis orda kaldı

Bizimle birlikte hastaneye gelme ve kurtulma imkânı vardı aslında. Ama o koca yürekli vatan evladı, yaralı vaziyette orada kalmayı tercih etti. Şimdi, yaşayıp yaşamadığını, şehit mi yoksa gazi mi olduğunu bile bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: O gece vatanımız; kanını, canını hiçe sayan böyle kahramanlar sayesinde kurtuldu.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Buket İNCİ

Acil Tıp Teknisyeni - ANKARA

“Ambulansla ilerlerken çift şerit halinde tankların üzerimize doğru geldiğini gördük... Kendi kendime sordum; bu gece sabah olacak mı, ölecekmiyiz burada diye...”

”

Ürperdiğim Bir Gece Yaşadım...

15 Temmuz gecesi kendi istasyonumuzda görevliydik. İstasyonumuz Genelkurmay Meydanı'na yakın bir yerde olduğu için Genelkurmay'a ilk giden ekiplerden biriyiz. Genelkurmay'a gittiğimizde etrafında dört beş tur attık ama içeriye bir türlü giremedik. İçeri girmek için her kapıya gidişimizde askerler kapıdan çekilmemiz gerektiğini yüksek sesle söyleyerek bizi oradan uzaklaştırdılar.. Yaralılara ulaşabilmek için başka bir kapıdan içeri girmeye çalıştığımızda ise projektörleri üzerimize yönlendirip "devam etsene ambulans" diye bağırdılar. Ayrıca onlara doğru dikkatlice baktığımda, bize silah doğrulttuklarını da gördüm. Anlam veremediğimiz bir durum vardı ortada. Böyle olunca da tekrar ayrılmak zorunda kaldık o kapıdan ve Genelkurmay'ın köşesine geçerek orda beklemeye başladık. Diğer ekipler de geldiler bu esnada ve orada yaklaşık on beş ambulans, yaralılara müdahale edebilmek için sıraya girerek beklemeye başladık.

Ardından bir helikopterin Genelkurmay'a indiğini gördüm. Helikopter, inişinden kısa bir süre sonra kalktı. Bu arada F-16 uçakları da yakın mesafeden uçmaya başladı. Olay yerinin güvenli olmadığını ve bizim başka yerlere çekilmemiz gerektiğini söylediler ve başka yerlere çekildik. Biz Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın olduğu tarafta beklemeye başladık bu kez. Deniz Kuvvetleri'nin önünde beklemeye geçtiğimiz esnada hastaneye gitmemizi söylediler. Dikmen Caddesindeki 29 Mayıs Hastanesi'ne doğru yöneldik.

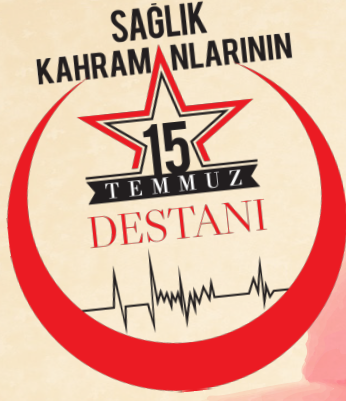
29 Mayıs Hastanesi'ne doğru çıkarken tankların çift şerit halinde üstümüze geldiğini gördüm. Kaç tank vardı hatırlamıyorum ama her iki caddeyi de kaplamış şekilde geliyorlardı üstümüze. Kaldırıma doğru yanaştık hatta kaldırıma çıktık nerdeyse. Tepe lambalarımızı kapattık ve köşeden çok yavaşça geçmeye başladık. Yalnız kâbus gibiydi, çok korkunçtu yani. O an gördüklerim, tankların yukarıdan üstümüze üstümüze geldiğini görmek çok ürkütücüydü. Daha önce doğru dürüst silah görmemiş biri için böyle devasa savaş araçlarının arasında bulunmanın fecati nasıl anlatılır ki.. Tek kelimeyle korkunçtu. Köşeden ilerlerken namlularını sağa-sola doğru çevirdiklerini gördüm. Dediğim gibi kaç tank vardı hatırlamıyorum ama çift şerit halinde bir sürü tank iniyordu aşağıya doğru.

Dikmen Caddesinden Genelkurmay'a doğru tankların yanından geçerken "Sabah olacak mı gerçekten bugün? Bu yaşadığımız ne?" diyerek kendi kendime sorular sormaya başlamıştım. Olanlara hala bir anlam veremiyordum. Tanklar yanıımızdan geçtikten sonra 29 Mayıs Hastanesi'ne doğru devam etmeye başladık. Ama bu sefer de 29 Mayıs Hastanesi'nden bir anons, bizim ekibimizin yaralıları alması için tekrar geldiğimiz bölgeye gitmesi gerektiğini söyledi.. Yaralıları almaya doğru inerken gece 01.30 civarı olduğunu zannediyorum. Saatleri çok net hatırlamamakla beraber tam oradan geçişimiz esnasında Meclis'e bomba attılar. Zaten her şey korkunçtu, ondan sonrasını hatırlamıyorum. Daha doğrusu hatırlamak istemiyorum, ne oldu, ne bitti yeniden o anlara gitmek istemiyorum. Gece gerçekten kâbus gibi bir geceydi ama Türk halkının direnişi gerçekten gurur vericiydi.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Op. Dr. Seyit Ali GÜMÜŞTAŞ

Hekim - İSTANBUL

// İçinde bulunduğumuz ambulansa büyük bir gürültüyle mermilerin isabet ettiğini gördük. Anladık ki bu hainler sağlık tesisleri ve sağlıkçıları da hedef alıyor. Bunu da acı bir tecrübe ile öğrenmiş olduk... //

ACIL YARDIM

Gördük Ki Bu Hainler Sağlıkçuları da Hedef Alıyor...

15 Temmuz gecesi, kalabalık bir arkadaş grubuyla Erenköy'de beraber otururken, ilk önce sosyal medyadan darbe girişimi ile ilgili haberler geldi. Açıkçası biz inanamadık. Televizyonu açtığımızda Başbakanımız darbe girişimini açıkladığında biz buna da inanamadık. Çünkü bunun olması için bizce hiç bir neden yoktu. Her şey istediğimiz gibiydi, güzel bir hayatımız, yaşantımız vardı. Çocuklarımız vardı, geleceğimiz vardı. Sonra biz birbirimize baktık. Bu durumda biz ne yapabiliriz, bize neler düşüyor geleceğimizi kurtarmak adına diye konuştuk.

Hepimiz önce abdestimizi alıp sırf öldüğümüzde kimliğimiz belli olsun diye nüfus cüzdanlarımızı yanımıza alarak ilk önce Cumhurbaşkanımızın Kısıklı'daki evine gittik. Orda olmadığını öğrenince yürümeye başladık ve oradan Boğaz Köprüsü'ne kadar geçtik. İlk gittiğimizde erken saatler olduğu için çok kalabalık yoktu. Ama kısa bir süre sonra arkamıza baktığımızda coşkulu bir kalabalığın biriktiğini gördük. O kalabalığı oluşturan insanların ellerinde Türk bayrakları, dillerinde sloganlar vardı sadece. Her yaştan, her cinsten insan vardı orada.

Biz köprüye gider gitmez ilk önce silah sesleriyle karşılaştık. Kurşunlar, sağımızdan, solumuzdan, her yerimizden geçiyordu. Açıkçası biz onun gerçek mermi olduğuna da inanmak istemiyorduk. Ama sağımızda, solumuzda, çevremizde yaralanan insanlar olunca bunun gerçek olduğunu gördük. Ben daha önce Gazze ve Yemen'de de görev yapmıştım. Aklıma hemen oralar geldi, acaba biz de Gazze, Yemen gibi bir esareti mi yaşayacaktık, ne olacaktı? Artık istediğimiz güzel hayatımıza geri dönemeyecek miydik? Bütün güzellikler bitmiş miydi?

"Ben bir hekim olarak burada ne yapabilirim?" diye düşündüm sonra. Yolun karşısında Üsküdar Belediyesi'nin mavi şeritte ambulansını gördüm. Bir an evvel arkadaşlarımın yanına gidip kendimi tanıttım ve beraber görev yapmak istediğimi ifade ettiğimde arkadaşlar sevinçle karşıladı. Hemen işe koyulduk, yaralı insanlar geliyordu, her taraflarından yaralıydılar ve biz onların pansumanı yapıp, kanamasını durdurmaya çalışıyorduk. İyi olanların bir şekilde en yakın sağlık tesisine gitmesini söylüyorduk fakat onlar geri durmuyorlardı. Sağlık tesisi yerine yine tanklara doğru yürüyorlardı. Bu inanılmaz bir şeydi.

Biz böyle aracın içinde ekip halinde çalışmaya devam ederken bir anda bir ses geldi ve durup baktığımızda ambulansımıza mermi isabet ettiğini gördük. Sol arka kapıdan girip, sedye korkuluğuna isabet etmişti. Yaralanmamıştık ama herhangi birimize isabet edebilir ve ölebilirdik. O zaman anladık, bunların sağlık tesislerini ya da sağlıkçıları da hedef aldığını. Öğrendiğimiz bu acı tecrübe, hepimizin yüreğinde çok derin yaralar açmıştı aslında.

İlerleyen saatlerde insanlar artık hem psikolojik hem de fizyolojik olarak da yorulmaya başlamıştı. Tam o esnada hemen yanımıza yapılan tank atışı bunu daha da farklı bir boyuta taşıdı. İnsanlar çığlık çığlığa bağıyor kaçıyordu. Artık ciddi şekilde cinnet geçiren insanlar vardı. Parçalanmış bedenler vardı. Biz onları alıp hastaneye taşıdık. Bir kısmının artık yapacak hiçbir şeyi yoktu. Ambulansımız sadece tek yaralı taşıyordu. Üç tane, beş tane yaralıyı alıp o zaman en aktif olan hastanelerden biri olan Haydarpaşa'ya götürüyorduk. Sadece biz de götürmüyorduk. Bakıyorduk ki orda motosikletlerle, normal sivil araçlarla gelen birçok yaralı vardı ve sağlık tesisinin çalışanları canla, başla orda mücadele ediyordu.

Sadece yaralı da taşımadık. Tankın önünde şehit düşmüş, yerde yatan üzerinde Türk Bayrağı olan şehidimizi de almaya gittiğimizde sadece onun yerde yattığını görmedik. Orda onun gibi birçok şehidin yattığını gördük ama sadece birini almaya imkân verdiler. Çünkü onu alır almaz yine silah sesleri,

tank atışları olduğundan geri dönmek zorunda kaldık. Bu durum saatlerce devam etti. Belki televizyonlarda, radyolarda birkaç dakikalık şeydi ama aslında öyle değildi. Oradaki insanlar o dehşeti saatlerce yaşadılar.

İnsanlar, sağda solda buldukları su birikintileri ile abdest alıp Türk Bayraklarının üzerinde namaz kılıyorlardı. Birbirlerine coşkuyla yardım ediyorlardı. Ama artık istedikleri şey bu vatani birilerine, hainlere vermemekti. Bunun için mücadele ediyorlardı. Hiç de geri adım atmadılar. Hep orda kaldılar, hep sayı arttı, hiç eksilmedi. Biz de üzerimize düşen görevi elimizden geldiğince canla, başla yapmaya gayret ettik.

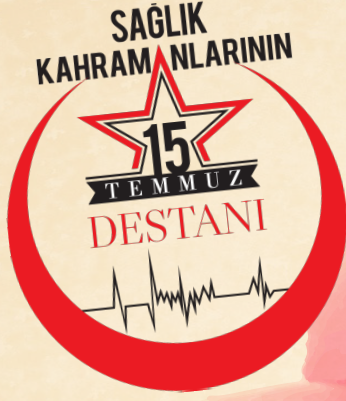
Bizi etkileyen, sadece bu silah sesleri ya da tank atışı değildi. Bir yandan da üzerimizden uçaklar geçiyordu, helikopterler geçiyordu. Onların da vermiş olduğu inanılmaz psikolojik baskı vardı. Böyle bir şeye hiç kimse hazırlıklı değildi. Su bulamayan insanlar vardı. Biz ambulanstaki bardak suları paylaştık oradaki insanlarla. Ama bu mücadeleyi çok şükür kazandık.

En son ambulansla Haydarpaşa'ya şehit götürdüğümüzde, orda, morgda yüzleri ak insanlar gördük, şehitler gördük. Her tarafından vurulmuş insanlar. Oradaki görevliler onların kimliğini tespit etmeye çalışıyorlardı. Hemen hepsine baktığımızda gördüğümüz o ki, hakikaten yüzleri gülen, beyaz tenli, alınları ak insanlardı onlar. Allah hepsine rahmet eylesin ve bir daha böyle bir geceyi bu vatana yaşatmasın diyorum.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Uz. Dr. Mehmet KOŞARGELİR
Hekim - İSTANBUL

“ O gece hastanemize o kadar çok yaralı geldi ki yaralıları yatırarak sedye bulamıyorduk. Artık gelen yaralılarımızı yere yatırarak müdahale ediyorduk. Bu yüzden de yer artık kan gölüne dönüşmeye başlamıştı...”

”

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Yaralıları Yatıracak Sedye Bulamıyorduk...

Şükürler olsun ki 15 Temmuz gecesi Allah, vatanıma ve milletime hizmet etmeyi nasip etti bana. O gece nöbetçi uzman olarak görev yaptım. Hep olağan nöbetlerimizden birini tutuyorduk. Ancak birden üç tane sivil polis yaralı olarak acil servisimize geldi. Daha önce de duyduğumuz birkaç tane haber, söylenti vardı ama ihtimal vermiyorduk darbe girişimine. Sivil polislere, "Ne oldu?" diye sordüğümüzde, "Asker köprüyü tutmuş, sivil halka ateş ediyor" dediklerinde, inanamadık. Ama gerçekten sivil polislerimizde ateşli silah yaralanması vardı. Onlara müdahale ettik. "Çok fazla yaralı gelecek, dikkat edin, hazırlığınızı yapın" diye sıkı sıkıya tembih ettiler.

Biz, acil servise normal muayeneye gelmiş vatandaşlarımıza durumu bildirdik. Dedik ki, "Biz artık bu saatten sonra iyi olan, müdahaleye gerek olmayan arkadaşlarımızın, vatandaşlarımızın, hastaneden başka bir sağlık kuruluşuna gitmelerini, çünkü buraya çok fazla sayıda yaralı gelebileceğini, acil servisi ve hastanemizi hazırlamamız gerektiğini" bildirdik. Dolayısıyla vatandaşlarımız acil servisten kendi rızaları ile ayrıldılar. Gözlemde kalan, gidemeyecek olan hastalarımızı ise ya yukardaki servislere yatırdık, ya da başka hastanelere nakillerini gerçekleştirmeye çalıştık.

Takip eden saatlerde çok fazla yaralı gelmeye başladı. Acil servisimizde 50'nin üzerinde sedye var. O kadar çok yaralı gelmeye başlamıştı ki, sedyelerde yer kalmadı. Gelen yaralılarımızın bir kısmını artık yere yatırmaya başlamıştık. Yerde müdahale ediyorduk onlara ve her yer kan gölüydü. O gece çalışan personelimizle hep beraber yerleri temizlediğimiz anlar oldu. O gece doktor, hemşire, sağlık personeli yoktu, hepimiz sağlıkçıydık, hepimiz yaralıların tedavisinde bir ucundan tuttuk. Hepimiz onlara faydalı olmaya ve yönlendirmeye çalıştık.

Derken, acil servisimize ilk şehidimiz girdi. Gelen ilk şehidimiz; gencecik bir delikanlı, 17 yaşlarında, bembeyaz, gülümseyen bir yüzü vardı ve eli alnının üzerinde selam durur pozisyonda bir gencimizdi. Onu izole bir odaya, kapalı bir alana aldık. Onu görünce tüm personel etkilendik, hepimizin gözleri doldu, ne oluyoruz diye birbirimize baktık.

Takip eden dakikalar içerisinde ikinci şehidimiz girdi. Onu tanıyorduk bir yerlerden, medyadan. Daha sonra öğrendik ki bunların ikisi baba-oğul. O genç çocuk, o temiz yüzlü, o melek yüzlü çocuğun Abdullah Tayyip olduğunu öğrendik ve babası Erol Olçok'ta takiben şehit olarak acil servise gelmişti. Bunları gördük, hepimizin gözleri doldu. Müdahale ediyorduk ama bunları görüp, bilmek hepimizi tedirgin etmişti, hepimizi duygulandırmıştı, hepimizi üzmüştü, hepimizin duyguları alt üst olmuştu.

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Daha sonra yine yaralılarımıza bakmaya devam ettik. Acil servisimizden saatlerce çıkmadık. Öyle ki, bir ara bir fırsat bulduk, acil servise bir ara verdik, yaralı girişi olmadı. Gidip kantinden bir şeyler içelim istedik, şekerli su –ben şeker hastasıyım- yada meyve sularından bir tane alayım istedim. Kimimiz çay, kimimiz su içmeye, kimimiz bir şeyler yemek için kantine indik. Orada büyük bir masa hazırlamıştı kantin ekibi bize, geleceğimizi biliyorlardı daha önceden. Birer yudum almadan yeniden acil servisimize yaralı girişleri başladı ve hep beraber acil servise tekrar döndük ve tekrar hizmet etmeye başladık.

O gece gelen yaralılarımıza baktığımızda toplumun her kesiminden insan vardı. Kiminin kulağında küpe, kiminin burnunda piercing, kiminin sakalı, kiminin top sakalı, farklı görünümlü insanlar. Sokakta gördüğünüzde bunlar bir araya gelemez dediğiniz insanlar o gün bir araya gelmişlerdi. Halkımız topyekûn, hep beraber büyük bir mücadele vermiş hakikaten ülkemizi

savunmak için. Acil serviste hastanemiz personelinde de aynı duygu vardı. Hep beraber yaralılara, vatana, millete yararlı olabilmek için olağanüstü bir gayret içerisindeydik.

Yaralılarımıza müdahale etme dönemlerinde, acil servisimize bağlı ameliyathanemiz açık olduğu gibi genel ameliyathanemizde yaklaşık 10 tane oda açık olarak hizmet verdi. Sabaha kadar müdahale edilmesi gereken yaralılarımızı ameliyat ettik. O gün tüm sağlık ekibi, doktoru, hemşiresi, sağlık personeli canla başla, ara vermeden, yorulma bilmeden çalıştı.

O gün bize bir güç gelmişti, hep beraber daha güçlüydük sanki. Hepimiz aynı dili konuşuyorduk, hepimiz aynı gayeye hizmet ediyorduk. Bu vatan için, bu millet için bu gün nöbetçi olma fırsatının bize nasip olduğu için biz o gün nöbetçi ekip olarak elimizden geleni yapmaya çalıştık yaralılarımıza. Tam karşılığını verebildik mi gazilerimiz için bilmiyorum ama şehitlerimiz için ne yapılırsa azdır. Doğrusu, o gün ekiplerimizin olağanüstü gayret göstererek çalıştığının en canlı şahidiyim.

Tüm ekip olarak, tüm doktor, hemşire ve sağlık personeli ekibi olarak sabaha kadar ara vermeden, yere oturmadan gerçekten tüm yaralılarımıza baktık ve acil servisi 07.15'te boşalttıktan sonra ben yanıma gelen uzman arkadaşşıma "Biraz dinlenebilir miyim?" diye müsaade istedim. O gecenin fedakâr çalışanlarından, yardıma gelenlerinden, hepsinden Allah razı olsun.

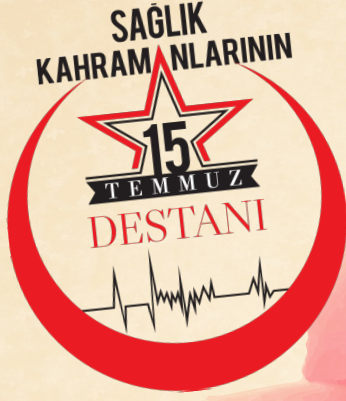

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Zehra SOYLU

Hemşire - İSTANBUL

“ O geceyi sadece yaşayanlar ve meydanlarda olan vatandaşlar bilir. Öleceğine inanan o kadar çok insan vardı ki Allah Allah diyenler de vardı, Kelime-i Şehadet getirenler de...”

Öleceğine O Kadar İnananlar Vardı ki...

Bizim için sıradan bir gündü. Saat 16.00'da nöbetimizi devraldık. Her şey olağan halinde devam ediyordu. Ta ki peş peşe ambulanslar gelene kadar. Ambulanslardan gelen yaralıların her taraflarından kan akıyordu.

Önce bunu yapanın Türk askeri olduğuna hiçbirimiz inanamadık. Ben o alanda görevliydim. Her hastaya müdahale etmeye çalıştık; çünkü her hastanın ciddi hayati tehlikesi, kurşun yarası ya da panzerlerin üzerinden geçtiği yaraları vardı.

Orda hiç unutmadığım bir olay oldu. Çalışırken şehitlerin odasında buldum kendimi. Hasta bakıcı yerden bir hastayı kaldırıyordu. "Neyi?" olduğunu sorduğumda şehit olduğunu söylediler. Yanına gittiğimde ise gencecik bir çocuk olduğunu gördüm.. Yüzüne baktım, ölümün soğukluğundan hiçbir eser yoktu. Nabzını kontrol ettim, gözleri hala bana bakıyordu. "Ölmüş olamaz" dedim ama nabız alamamıştık ve şehit olmuştu artık.

İlk aklıma gelen şey, insanların bize yardım edin diye bağırmasıydı ve birçok insan aynı anda sizi çağırıyordu. Siz sadece bir kişiye yardım edebilirsiniz. Diğer insana da yardım etmek istiyorsunuz ama bir kişiye yardım edebilme imkânınız var. Ona yardım edip hızlı bir şekilde diğerine geçmeniz gerekiyor. Kulağımda yankılanan o sesler; "Allah, Allah" diyen de vardı, kelime-i şehadet getiren de. Bir tane amca vardı, onu sonradan gözlem alanına aldık. Amca sürekli kelime-i şehadet getiriyordu. Yani öleceğine o kadar inanmıştı ki, sadece bunu yapıyordu. O amca ölmedi, sonradan onu kata çektik.

15 Temmuz'dan sonra belki iki hafta boyunca, hiçbirimiz uyuyamadık. Her gece gözümü kapattığımda duyduğum çığlıklar, insanların tekbir getiren sesleri, bize yardım edin, yardım edin diye çağırınların, sürekli gözümüzün içine bakmasını hatırladım sadece. Ondan sonra her gün işe geldiğimde, kapıdan içeri girdiğim anda, o olayları tekrar tekrar yaşadım. Bizler bu anormal zamanları aslında bir kez değil defalarca yaşar hale geldik.

Bu geceyi ve bütün yaşananları asla unutmayacağız. Allah bir daha o günleri bizlere yaşatmasın.

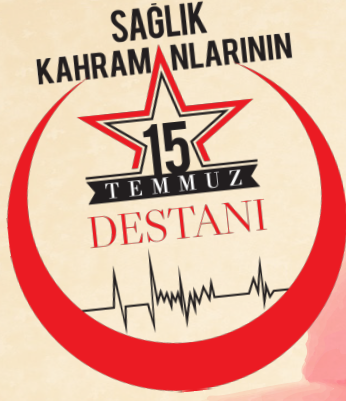

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Dt. Muhammed ÖZSOY

Diş Hekimi - ANKARA

// Babamın Türksat'ta şehit olduğunu öğrendim. Ancak o gece hainlere karşı meydanları boş bırakamazdım. Sabaha karşı olaylar dindiğinde şehit olan babamın yanına gitmek için yola çıkabildim... //

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Babam da Şehit Oldu...

15 Temmuz ihaneti gerçekleştiğinde Tekirdağ Çerkezköy'de ikamet ediyordum. Çerkezköy Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi'nde diş hekimi olarak görev yapmaktaydım. Mesai sonrasında akşam eve gittiğimde, haberlerde Boğaz Köprüsü'nün kapatıldığını, askerlerin sokağa indiğini haber aldık, ilk gelen görüntüleri dehşetle izledik.

Daha sonra Ankara'da nöbette olan doktor arkadaşlarımız kanalıyla MİT'teki çatışmalardan haberdar olduk. Sonrasında zaten Tekirdağ'daki arkadaşlarımızla bir şeyler yapmak için biz de dışarıya çıktık. Çerkezköy'deki Tank Taburunun önüne gittim önce, orayı kontrol etmek için, orda acaba bir hareketlenme var mı diye. Sonrasında halk zaten sokağa çıkmıştı. Çerkezköy halkı ile birlikte meydana protestolar oldu, yürüyüşler oldu. Orda biraz mücadele ettik.

Bu sırada, Ankara'nın çok hareketli olduğunu, pek çok kritik noktaya olduğu gibi TÜRKSAT'a da helikopterlerin saldırdığını, askerlerin geldiğini haber aldım. Annem ve kardeşim lojmandaydı, onlarla görüşebiliyordum. Babam zaten işyerinde bulunduğu ve meşgul olduğu için onunla telefonda görüşmedik hiç. Sonrasında Çerkezköy'de meydandayken yine bu sefer TÜRKSAT'ta şehit verildiği haberini aldık, babamın da şehit olduğunu orada, Çerkezköy Meydanı'nı tutarken öğrendim. Daha sonra darbe girişiminin bastırılmaya yüz tuttuğunu, Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın havalimanına yaklaştığını öğrenir öğrenmez biran önce Ankara'ya gitmek için yola çıktım. 16 Temmuz'un sabahında Ankara'ya ulaşmıştım.

Bunlar bizim fark edemediğimiz, bizim içerimizde büyüttüğümüz ama bizi kandırdıklarını yeni yeni öğrendiğimiz insanlar. Bunlara hiçbir zaman destek olmadık, hiçbir zaman bunları tasvip etmedik ama yine de namaz kıldıklarını, İslam için bir şeyler yaptıklarını düşünüyorduk fakat çok yanıltılmışız. Bunlar kelimenin tam anlamıyla hainliklerini gösterdiler bize tekrar tekrar.

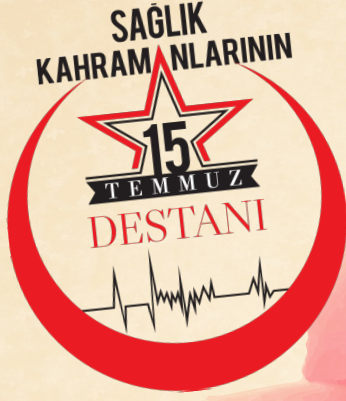
Milletimizin böyle şeylere karşı çok uyanık olması gerektiğini yani birilerinin aklına uyup yanlış hareketlerde bulunmaması gerektiğini, buradan başka yaşayacak vatanımızın olmadığını, bunun için bu vatani canımız pahasına korumamız gerektiğini düşünüyorum. Herkesin bu vatan için elinden geleni yapmasını, artık ne iş yapıyorsak; doktorsak doktorluğumuzu, sağlıkçysak, mühendissek her noktada bu ülkeyi devam ettirebilecek, bu ülkeyi geliştirebilecek işler yapmamız gerektiğini düşünüyorum.

Allah bir daha böyle bir şey yaşatmasın milletimize de. İnşallah basiret nasip etsin bize. Kandırılanlar vardır, illaki onlar da bilemiyorum akıllandırsa ne ala. Akıllanmadırsa hâlihazırda bu yolda devam ediyorlarsa bunların samimiyetine güveniyorlarsa Allah'ta onları islah etsin diyorum.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Berdan ÖLÇÜCÜ

Diyaliz Teknikeri - ANKARA

// Genelkurmay Başkanlığı binasının kapısını zorlayarak kırdık. Halkın darbeye karşı darbe yaptığını gören hainler ateş açmaya başladı. Binadan içeri girdim derken hainlerin açtığı ateş sonucu yaralandım... //

GENELKURMAY BAŞKANLIĞI

Genelkurmay Başkanlığı Binasının Kapısını Kırdık...

15 Temmuz gecesi evimdeydim. Ben de birçok insan gibi olayları anlamlandırmaya, olan biteni bir şekilde anlamaya çalışıyordum. Uçakların alçak uçuş yapmasını, helikopterlerin Ankara semalarında dolaşıyor olmasını ben de anlamış değildim. Olan biteni anlamaya çalışırken bir süre sonra Başbakanımız Binali Yıldırım'ın darbe girişimi açıklamasını televizyondan duydum. Dışardaki hareketliliğin bu kadar ciddi bir boyutta olduğunu düşünmemiştim. Çünkü okuduğumuz, bildiğimiz kadarıyla darbe bu şekilde, bu saatlerde olmazdı, darbe teşebbüsünün erken saatlerde olması ve olayların gelişim şekli bizim aklımıza darbeyi getirmemişti.

Televizyon kanallarını sürekli değiştirerek olayları anlamaya çalıştık. Başbakanımızın açıklamaları, Gölbaşı'ndaki (Allah rahmet eylesin, şahadetlerini kabul etsin) şehitlerimizin haberlerini duydukça olayın ciddi boyutlara ulaştığını, darbe girişimi olduğunu anladık. Fakat bizim aklımıza Cumhurbaşkanımızın nerede olduğu sorusu da geliyordu.

Tabii sonra kalktım, amcamla beraber "Ne yapmamız gerekiyor, ne yapabiliriz?" derken, Cumhurbaşkanımızı televizyonda gördük. Cumhurbaşkanımızı televizyonda görmek bize müthiş bir moral ve motivasyon sağladı. Yani herhalde o anda o kadar sevinebileceğimi düşünemiyordum. Cumhurbaşkanımız halkı sokağa davet ediyordu ve bizim yapmamız gereken, yapabileceğimiz tek şey de buydu.

Amcamla beraber alelacele aşağıya indik, koşuşturarak. Nereye gidebiliriz, en yakın yer Kızılay. Kızılay meydanına doğru yürüyelim. Kızılay Meydanı'na doğru yürürken diğer bir kuzenim olan Erkan Bey'le görüştük. Onun da Kızılay'a doğru geldiğini öğrendik. Geldi beraber buluştuk, Kolej metrosunun ilerisinden yürümeye başladık. O araçla gelmişti, biz yürüyorduk, onun aracına takviye olup Kızılay Meydanı'na kadar gittik.

Tabii insanlar yönlendirilmeye çalışılıyor orda. Kimi diyor ki, hep beraber Genelkurmay'a gidelim, Külliye'ye gidelim, AK Parti Genel Merkezi'ne gidelim, havalimanına gidelim. O ara biz oradayken iki tane polis aracının Kızılay'dan yukarıya Milli Eğitim Bakanlığı'na doğru çıkan yol üzerine iki aracın yatay şekilde park ettiğini, bunların polis aracı olduğunu gördük. Tanklar aşağıdan Sıhhiye yönünden gelip bu iki tane aracı gözümüzün önünde -hatta ben gelip burada duracaklar diye düşünüyordum- hiç durmaksızın camına dahi taş atmaya kıymadığımız devletin malını bunlar hiç düşünmeden tankla üzerinden geçerek biçtiler.

Tankların arkasından hep beraber slogan atarak Genelkurmay binasına doğru yürüdük. Genelkurmay binasına doğru yürürken tabii insanlar akın akın sağdan, soldan, etraftan toplanıyorlar, kalabalık gittikçe çoğalıyor. Baya kalabalık bir şekilde Genelkurmay binası önünde toplandık. Bir süre sonra artık

bunun bu şekilde olacağını düşünmüyoruz. Artık kendi kendimize diyoruz ki, "Biz böyle durdukça adamlar sürekli geliyorlar, birilerini biçiyorlar, birilerini tarıyorlar, birilerini öldürüyorlar ama bizim bir şey yapmamız gerekiyor. Ne yapmamız gerekiyor, ne yapabiliriz? Artık bu şekilde beklemektense Genelkurmay'ın kapısını kırıp içeri girelim" dedik.

Aslanlı Yol'un kapısını kırıp içeri gireceğiz. Aslanlı Yol'un kapısına içinde bulunduğumuz 50-100 kişilik grupla yüklendik, tabii devasa bir kapı. Bayağı bir uğraşlar sonucu kapıyı kırdık. Kapıyı kırdığımızda binlerce insan o kapıdan içeri koşuşturmaya başladı. Nereye gittiklerini bilmiyorlar ama ne yapacaklarını biliyorlar bu insanlar. Ne yapmak istediklerini biliyorlar.

Bunun adı, açıkçası binlerce insanın aynı anda Genelkurmay Karargâh Merkez Binası'na giriyor olması darbeye darbe yapmaktı. O anda bunu hazmedemeyen, asker kıyafeti giymiş, asker üniformasına bürünmüş teröristler direkt halkın üzerine, herhangi bir boş alana korkutmak maksadıyla olmaksızın insanlarımızın üzerine ateş etmeye başladı helikopter ile.

Tabii o anda ben, kuzenim ve amcam yan yanaydık. Ben kalktığımda, kafamı yerden kaldırdığımda bacaklarımın yandığını, üstümün, başımın, her yerimin kan olduğunu gördüm. Etrafımda hayati fonksiyonlarını kaybetmiş birçok insan hareketsiz yatıyordu. Birçok insan da uzuvları parçalanmış haldeydi. Hele ki önümde bir tanesi, benimle yaşıt olduğunu tahmin ettiğim bir kardeşimizin, başıyla gövdesinin ayrı ayrı yerlerde olduğunu gördüm. Rabbim bir daha yaşatmasın ama hiç aklımdan çıkacak bir sahne değil.

Bir süre sonra orada halk var, birbirine yardım edenler, yaralanmayanlar, kaçıştıranlar, koşturanlar, çığlıklar var, ama hala daha yaralı insanların üzerine ateş açan yukarıdaki darbeci teröristler var.

Kemerimi çıkarıp kendime turnike yaptım. Sürünerek, aksayarak, topallayarak kendimi az ileriye atabildim. Bu süre zarfında orada bir sürü insanın şehadetine tanıklık etmiş oldum, birçok insanın. Kendi kendime müdahale ettikten sonra bacaklarıma, ayaklarıma artık daha yaralı olan

yerlerime müdahale ettikten sonra bir köşede duruyordum ki bir hayırsever abimizin gelip arabayla önümde durup beni alıp hastaneye götürdüğünü hatırlıyorum.

Tabii bizim Allah'a şükür inancımız tamdı. Yani darbenin püskürtüleceğine, bu milletin bu şekilde gayreti, bu şekilde gücü ile baş edemeyeceklerine kesinlikle inanıyorduk. Dışarı ilk çıktığımız saatlerde milletin gözündeki o vatan aşkını, bayrak aşkını biz görmüştük zaten.

Allah'a şükürler olsun, sabaha karşı güzel haberler gelmeye başladı. Ben hastanede bu süre zarfında yatıyordum. İstanbul havalimanının alınmış olması, Ankara Esenboğa havalimanının kurtarılmış olması, TRT binasının ele geçirilmiş olması, Boğaz Köprüsü'nün asker üniformalı teröristlerden temizlenmiş olması, bunlar bizi ciddi manada sevindirdi. Hatta şöyle söyleyelim; gelen güzel haberler, orada yapılan acı kesicilerden daha tesirliydi.

İnsanlarımızın oradaki dirayeti, özgüveni yani elinde taş dahi olmayan insanların orada kalkıp helikoptere, uçağa, elinde G-3 olan askerlere dikleniyor olması, karşısında dik duruyor olması, bu, çok çok övünülecek bir şey. Gerçekten bunu böyle, bu şekilde yapabilecek başka bir millet daha yok.

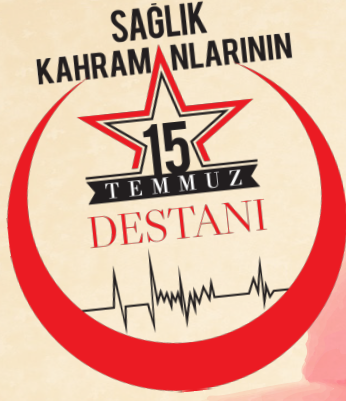

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Aysel ACAR

Hemşire - ANKARA

“ O gece gelen her yaralı bizim için çok özeldi. Ancak mesai arkadaşımızı tekerlekli sandalye ile karşımızda görmek bizi ekip olarak çok etkiledi... ”

SAGLIK
KAHRAMANLARININ

Mesai Arkadaşımızı Yaralı Olarak Görmek Bizi Çok Etkiledi...

15 Temmuz gecesi ben de normal olarak, diğer insanlar gibi akşam çocuklarımla, eşimle birlikte evimdeydim. Saat 22 civarında birden F-16'ların balkonumuza çok yakın bir şekilde uçtuğunu görünce "Ne oluyor bu saatte?" diye gerçekten çok telaşlandım. Daha sonrasında hemen televizyonu açtık eşimle birlikte. Televizyonda İstanbul Boğaz Köprüsü üzerindeki görüntüleri ve darbe kalkışması olduğuna dair haberleri izledik. Neye uğradığımı şaşırdım

o anda. Yani ne oluyor acaba bir anda ortalık karıştı, ülkemize ne oluyor diye endişeye kapıldım.

Tabii arkası arkasına haberler gelmeye başladı ve bizim evimiz Yenimahalle'de MİT'e çok yakın olduğu için çatışma seslerini duymaya başladık. Helikopterlerin sürekli inip kalktığını görüyorduk. Yani o anda ne yapacağımı şaşırdım ama ben bir hastane müdürüydüm ve bu çatışmalarda muhakkak yaralanan insanlarımız olacaktı ve benim bir an önce hastaneme ulaşmam gerekiyordu.

Evde çocuklarım vardı, 11 yaşında oğlum ve 15 yaşında ablası. Oğlum uyuyordu ve ben onu ablasına emanet ettim. "Kızım, biz belki gelemeziz. Kardeşin sana emanet, bundan sonra ülkemizin kurtulması için sen dua edeceksin. Aç annecim Fetih Suresi'ni oku, biz gelene kadar da televizyonun başından haberleri takip et. Uyuma, kardeşine bak" dedim ve eşimle birlikte evden ayrıldık. Eşim beni Etlik Dışkapı tarafından geçip Cebeci tarafından dolaşarak hastaneme bıraktı. Eşimle de arabada helalleştik. Kendisinin doğru MİT'e gideceğini söyledi. Hızlıca uzaklaşıp gitti.

Ben hemen hastanemin acil servisine koştum. Çünkü yoldayken yaralıların gelmeye başladığı haberini almaya başlamıştım. Acil servise koşarken bu arada bütün katlara anons çektirdim hastane santralinden. "Yoğun bakımlarda ve servislerde birer hemşire kalsın diğer bütün sağlık personeli aşağıya insin" diye birkaç kez santralden anons ettirdim. Bu sırada tabii ki bütün çalışanlarımın hemen hemen hepsi aşağı inmişlerdi ve ben de acile koşarak gittiğimde hastane yöneticimiz gelmişti. Müdür arkadaşımız Kadir Bey, Adnan Bey, Muammer Bey ordalardı.

Ama bu arada yaralılar geliyordu akın akın ve her yer kanlar içinde kalmıştı. İşte yani serum arıyoruz, serum takıyoruz. Kanamalara müdahale ediyoruz, bir anda, bir saatin içinde yaralı baskınına uğradık. Ne olduğunu anlayamadık o anda. Elimizden geldiğince yaralılara müdahale ediyorduk.

O ara ekip, çalışma arkadaşlarım, hemşire arkadaşlarım çok korkmuşlardı önce. Beni ilk gördüklerinde ağlamaya başladılar, boynuma sarıldılar. "Abla ne yapacağız, ne olacak?" . "Sakin olun, Allah'a dua edin. İnşallah bunlar

emellerine ulaşamayacaklar. Biz şu anda üzerimize düşeni yapalım. Hadi hep beraber bu işi kaldıralım, yaralılarımıza müdahale edelim” dedim. Hepsi birden canla başla yaralılara müdahale etmeye başladılar.

O sırada tabii ameliyathaneye almamız gereken ağır yaralılarımız vardı ama ameliyathanede iki nöbetçi hemşiremiz vardı sadece. Eski ameliyathane hemşiresi olmam o gece gerçekten benim çok işime yaradı. Hemen yukarı ameliyathaneye çıktım. Ameliyathane odalarını hazırladım. Acil olan iki yaralının ameliyatını başlattık. Sonrasında iki tane ameliyathane hemşiresi arkadaşşıma ulaşabildim. Biri İncirli’de oturuyordu, diğeri Mamak’ta. Ameliyathane hemşiresine ihtiyaç vardı ve ameliyathaneyi her hemşire yapamazdı. Orda işi bilen hemşire olması lazımdı. Dedim ki, “Ne olur Allah rızası için gelin.” Sağ olsunlar, ikisi de yarım saat sonra ameliyathanedeydiler. Biz bu arada diğeri üçüncü ve dördüncü ameliyatlari da başlattık.

Daha sonra ameliyatlari stabilizeştiğinde ben, acildeki arkadaşlarımlari merak ettiğimden tekrar acile indim. O sırada yine sürekli yaralılarımız ve akabinde yakınları geliyor. İşte bu arada biz sekiz tane ex karşıladık, yani ölmüştü gelen insanlar. Bunların arasında 16 yaşında bir çocuk da vardı. Helikopterden atılan mermi ile boynu ve kafası parçalanmış, neredeyse ikiye ayrılmıştı.

O çocuğu morga gönderdim ve çok geçmeden bir anne geldi yanıma. Oğlunu arıyordu. Dedi ki, “Kızım ne olur bir bak şu resme, böyle biri geldi mi, sizde mi?” Anne beni çevirdi, baktım az önce benim morga gönderdiğim çocuk, o çocuktu yani. O sırada anneye hiçbir şey söyleyemedim tabii ki. “Ne olur şimdi siz sakin olun, biz yaralıların hepsine müdahale edelim, ondan sonra bütün hastalar ile ilgili size bilgi vereceğiz. Ne olur teyzeciğim Allah rızası için şimdi siz sakin olun, bir yere oturun biz de yaralılara yardımcı olalım” dedim ama bana gösterdiği resimdeki çocuk, kesinlikle bizim az önce morga gönderdiğimiz çocuktu ve ben bunu ona söyleyemedim.

O sırada, bütün bunlar olurken bir taraftan da kendi kendime konuşuyordum. “Olamaz böyle bir şey, yapamazlar ülkemize yani gençliğimize, geleceğimize bunu yapamazlar. Böyle bir ihanetin bedelini mutlaka ödemeleri

gerekir. Bunu ödemeleri de lazım gerçekten, bu kadar şehidimiz var, gazimiz var." O anda kendi çocuklarım geldi aklıma. Evlatlarım geldi, ben onları evde kız kardeşe erkek kardeşi emanet edip eşimle beraber sokağa çıktım, hastaneme geldim görevimin başına. Eşim gecenin bir yarısında MİT'e gitti. Bütün bu olup bitenlerin gerçekten bir bedeli olmalıydı yani. O anda birden, tekrar çocuklarımı düşündüm. Onların geleceğini düşündüm. "Geleceklerine dair böyle kötü bir şey yapamazlar. Benim evlatlarımın ufkunu karartamazlar. Böyle bir şeyi hak etmiyor benim evlatlarım" dedim.

Tabii ki benim evlatlarım derken bütün evlatlarımız, bütün Türk evlatları böyle bir şeyi hak etmiyordu. Bu demokrasiye kimse engel olamazdı. Artık yeter yani biz yıllarca bunun zulmünü gördük. İstemiyoruz artık, bizim kimliğimizi, biz olduğumuzu kabul etmek zorundalar. Bu ülkeye biz zembille inmedik. Biz bu vatanın yetiştirdiği evlatlarız. Gerçekten o dakikalarda bir anda neler yaşadığımı anlatamam.

Sonrasında biz yine gelen yaralılara müdahale ederken birden baktım tekerlekli sandalyede üstü başı soyulmuş, bizim doktorumuz, üroloji doçentimiz Erkan Bey. Erkan Bey'i de yaralı şekilde sandalyede görünce gerçekten, o kadar üzüldüm ki. Hemen onu aldık, tomografiye götürdük. İnce bağırsakta bir kanamanın olduğu saptandı ve acil ameliyata almamız gerekiyordu.

O da bu vatanın yetiştirdiği pırıl pırıl evlatlardan biriydi. İnsanlığa hizmet ediyordu, sağlıklıydı, doktordu, şifa dağıtan ellerdendi. Ona da böyle bir şey yapamazlardı, o bunu asla hak etmiyordu. Gerçekten Doktor Bey'i ameliyata göndermek, onun uyuması, ameliyat olması o kadar üzücüydü ki. O anda gerçekten bütün filmin koptuğunu hissettim yani. "Allah'ım sen bize yardım et, bu gecenin sabahı olacak mı?" dediğimi hatırlıyorum Erkan Bey'i de ameliyata gönderince.

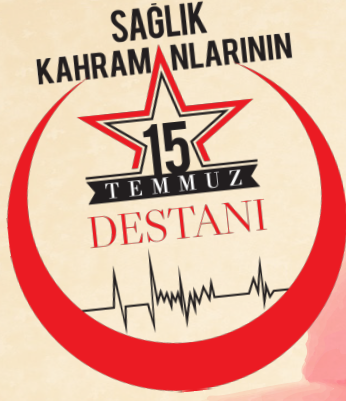

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Uz. Dr. Erkan ÖLÇÜCÜOĞLU

Hekim - ANKARA

// En şiddetli çatışmaların ortasındaydık. Yanımızdaki şehit arkadaşlara baktığımızda gövdesi dahi olmayanları gördük. Doktor olarak kendi vücut bütünlüğümü kontrol edip yaralanan bölgelerimdeki kanamayı durdurdum... //

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

15
TEMMUZ
DUŞMANI

En Şiddetli Çatışmaların Ortasındaydık...

15 Temmuz gecesinde evimizde tatil hazırlıklarını yapıyorduk. Yani sabah çocuklarımla tatile çıkacaktım. Akşam 10 sularında herkes gibi biz de televizyon haberlerinden öğrendik darbe teşebbüsünü. O esnada F-16'ların geçişini duyuyorduk ve oğlum da farkına vararak, "Babacığım bizim evimiz havaalanına çok uzak niye uçaklar bu kadar bize yakın geçiyor?" diye korkarak yanıma geldi. Onu sakinleştirmeye çalıştık.

Sayın Başbakanımızın televizyon haberi, "Bu bir kalkışmadır" şeklinde yayınlanınca ben eşime; "ben meydanlara gideceğim" dedim. Nereye gideceğime daha karar vermemiştim ama sokağa çıkacağım kesindi. Buna mutlaka bir tepki koymamız gerekiyordu. Eşim, tam bir destekle, "Muhakkak çıkman lazım.

Ama biraz bekle, çocuğu sakinleştirelim, psikolojisi olumsuz etkilenmesin" dedi. Ben "Tamam, bir 10 dakika çocuğu öbür tarafa götür, uyut. Ben onun haberi olmadan çıkacağım" dedim.

Ben artık dayanamadım, o arada cumhurbaşkanımız da ekranlara çıktı. "Çok şükür" dedim. Hatta o arada herkes Ankara'da olduğumuz için Elazığ'dan bile beni arıyorlar. "Sayın Cumhurbaşkanından haber duydunuz mu, var mı Ankara'da bir şey?" diye soruyorlardı. Hepimiz Sayın Cumhurbaşkanımıza aman bir şey olmasın da o bize liderlik etsin duygusuyla haber bekliyorduk.

O haberi duyar duymaz ben artık çıktım direkt. Kapıya gittim, arkamdan çocuğum ve eşim geldi. Oğlum; "Baba gitme, seni vuracaklar" dedi ağlayarak. "Biz gitmezsek, hepimizi öldürecekler. Birimiz öleceğiz ama binimiz yaşayacağız" dedim. Orda artık çocuğun psikolojisi ya da başka bir şey gözümüzün önüne gelmedi. Eşim de zaten baştan beri gitme diye bir şeyi yoktu. "Tamam, yolun açık olsun, Allah yardımcınız olsun" dedi.

Ben arabamla bütün mahallede korna çalarak, artık işin ciddi olduğunu insanlara bildirmek, artık onları rahatsız etmek gerektiğini düşündüm. Yani bir şekilde, onların rahatı bozulmasın diye düşünmenin vakti değil, artık rahatsız olma vakti, çünkü rahatımız gidiyor elimizden. Yani vatanımız elden gidiyor.

Oradan Kızılay Meydanı'na kadar gelmeyi planladım. Bu arada kendi hastanem Yüksek İhtisas Hastanesi. Doktor arkadaşlarım, tankların burayı kapattığını, Sıhhiye'den geçemeyeceğimi, arka taraflardan belki geçebileceğimi söylediler. Dayım Prof. Dr. Ali Ölçücü ve Muhammed Berdan Ölçücü kuzenim. "Abi Kurtuluş'a gel. Kurtuluş'tan beraber Kızılay'a yürüyelim" dedi. Ben arabamı aldım ama yolda hissettiklerim ve gördüklerim, hayatım boyunca aynı yolda hep aynı şeyleri hissettirecekti bana. O gece insanların tavırlarında dikkatimi çeken tek şey var. O gece insanlara "Eviniz yanıyor" ya da Allah geçinden versin "Babanız öldü" deseler, o kadar hızlı yürüyemezlerdi. Öldü, yapacak bir şey yok. Evimiz yandı, yapacak bir şey yok gibi davranır insan. Ama eğer söz konusu vatansa insanlar o kadar mı hızlı yürür, o kadar mı güzel organize gider. Elllerinde sadece bayrakları vardı ve benim için hep böyle kalacaklardı hafızamda.

Opera Binası'nın orda insanlar sel gibi akıyor. O hengamede, Allah'ın verdiği şevk ve azimle giderken, "Arabaları yola koyalım lütfen" dedi bir ağabey. Herkes bir akıl birlikteliği yapmış herkes sanki böyle kurmay bir akılla gidiyor ki, o kurmay aklın da sahibi Cenab-ı Allah'tı çok şükür. O'nun yardımıyla öyle oldu.

Ben de arabamı ta Kızılay'a park ettim. Vatandaşlarımız oraya geldi, millet oraya toplanmaya başladı ve herkesin ağzında tek bir şey vardı. "Biz buradan gitmeyeceğiz". Tankların ezerek geçtiği arabaların arasındaki insanların gözünde hiç bir korku emaresi yoktu. Oradan biz; ben, dayım ve dayıoğlu "biz üç kişiydik" şiirine atfen biz üç kişiydik ve oradan Genelkurmay'a gittik.

Hani hepimiz, az ya da çok korkarız ama emin olun o gece hiçbirimiz bir gram dahi korkmadık. Bu bize ait bir şey değil, Allah'ın verdiği bir lütuftu. Yani Allah size bir şey vermek isterse sizden korkuyu alır ve size der ki, "Yürü." Yani o gece adına, F-16 travması yok bende, tank travması yok. Hani bazen kötü şeyler aklınızda kalır. Ama orda Allah sizi temize çıkarmak istediğinde, cesareti size verir ve korku emaresini siler yüreğinizden.

Biz üçümüz Genelkurmay'ın oraya gittik. Tanklar yanımızdan geçtiğinde elimizde hiçbir şey yok ama imanımız vardı. Ben o görüntülere ulaşamadım ama İçişleri Bakanlığı'nın oradan tank geçerken elimde trafik polis dubası var, onu sallıyorum. Yani orda şey yok başka. "Ya bundan bir şey olur mu?" Olur, Allah isterse olur yani. Tanka karşı yol güvenliğinde kullanılan duba, onu atıyoruz yani. Ama biz dedik ki, Allah bize yardım eder. Allah yardım etti zaten. Allah yardım etmezse hiçbir şey olamazdı.

O arada işte 02.45 gibi oldu, "Biz bekleyelim, zafer Allah'tan" dedik. Sabaha kadar bekleyeceğiz. Beklerken vatandaş sadece alanda duruyor, hiç beklemediğimiz bir şekilde gecenin karanlığında, yukardan helikopterden yani direkt üstümüze ateş açıldı. Hepimiz bir anda, "Yatın arkadaşlar yere yatın" diye bağırдық. Çünkü şey bekliyorduk hani, karşı karşıya geliriz, bu kadarcık cesur olurlar belki diye düşünüyorduk. Karşımızdan gelirler, biz de karşılarında dururduk yani bir meydan muharebesi olacaksa biz meydandaydık zaten.

Ama onlar o meydana çıkmaktan bile korktular. Gecenin karanlığında en şiddetli bir şekilde ve en acımasız bir şekilde saldırdılar. Yanımızdaki şehit arkadaşlarımıza dönüp baktığımda gövdesi yoktu bir arkadaşın. Ateş açıldığında hepimiz yere kapaklandık. Bir süre sonra kalktık tabii. Ben, vücut bütünlüğüm tamam mı, yürüyebilir miyim, bir yerimde bir şey var mı diye kendimi yokladım.

Yüzümde kan vardı, bacağımda kanama vardı. Genel bir yaklaşımla önce bacağımdaki kanamayı durdurdum. Yandaki gazi bir arkadaşına "Bana tişörtünü ver, bacağımdaki kanamayı durduracağım" diye tişörtünü istedim ve onunla bandaj yaptım. Alnımdaki kanamayı durdurdum, oradan Esnaf Sanatkârlar Kavşağı'na doğru yürüdüm. Vatandaşlar geldi sağ olsunlar, "Yaralısın abi sizi götürelim" dediler. Ben kendim Yüksek İhtisas Hastanesi'nde üroloji doktoruyum, vatandaşa "Beni oraya götürür müsün?" dedim. "Abi dedi Kızılay çok karışık mümkün değil götürmem oraya, en yakın özel bir hastane var, oraya götürelim."

Oraya gittiğimizde tabii yine söyleyeyim, hiçbir şey gözümüzde yok, gerçekten bir gurur yaşıyoruz. Sadece hani acı adına hiçbir şey yok bende, korku adına hiçbir şey yok. Orda olanlar, çok güzel şeyler, insanlar acılı değil, yaralıydı ama çok gururluydu. Herkes birbirine sıra veriyordu, "Abi sen geç, sen önce buyur." Arkadaşlar vardı, genç bir kızla babası vardı. Babası biraz daha kötüydü, biz tabii sıradan hastanedeyiz, tedavi bekliyoruz. "Babacığım hiçbir şey olmayacak, vatanımız yine bizim olacak. Sen sakın ol, ben de iyiyim" diyordu.

Ama hakikaten herkes kötü, ben bir doktor olarak da bakıyorum. Ama en kötüsü "Ben iyiyim" diyor. Hani aslında normalde o hastanede o şekilde gelen hastalar yerle bir eder orayı. "Bana kimse bakmıyor" değil. Herkes ben iyiyim, hiçbir şey olmayacak. O duyguyu Allah vermiş onlara çünkü.

Bir süreliğine orda bekledim. Tetkikler yapıldı. Tetkikler yapıldığında vücudumda 15-20 yerde şarapnel parçası vardı. Ondan sonra eşimi aradım, eşim şöyle bir şey söyledi, tabii onların duası, "Allah'tan oğlum vurulacağını bildi. Öleceğini deseydi belki bizim için öyle olacaktı."

Eşim geldi, beni aldı. Daha bombalar atılıyor, Meclis'e ikinci bomba atıldı. Meclis bombalanırken gözümüzle şahit olduk ama hiçbir şekilde inanmak istemiyorsun.

Sonra eşim beni hastaneye getirdi. Eşim hastaneye geldiğinde hastanenin önünde bir tank vardı. Orda hep geçerken aynı şeyi söyleriz, tank yolu kapatmış. Bir taraftan ben yaralıyım ama genel durumum iyi. Ben sadece kendi hastaneme ulaşım, orada birazcık daha rahat edeceğimi düşünerek tankın yanından, kaldırımından geçerek, - vatandaşlar tankı da ele geçirmişti Allah'tan- kendi hastaneme geldim.

Kendi hastanemdeki arkadaşlar beni görünce "Ne oldu?" dediler. Dedim ki, "Ne olduğu yok, ortada her şey. Elden giden memleket bizim de yatmamız gerekecek bir durum yok, biz olmamız gereken yerdeydik. Biz Genelkurmay'daydık." Herkes biraz daha panikledi.

O arada ben iyiydim, herhangi bir sıkıntım falan yoktu. "Bir tomografi çekelim" dediler. Tomografi çektiklerinde biraz da iç kanama ile ilgili bir şey yoktu başta. Ben eşime dedim ki, "Sen diğer yaralı arkadaşlara yardım et." Çünkü o arada hani şehitler geliyor, yaralılar geliyor. Eşim radyoloji doktoru o radyoloji ünitesine geçti. Diğer hastalara ultrason tetkiklerini yapmaya başladı.

Ben yoğun bakıma geçtim, orada biraz takip edilecek dendi. Bir saat sonra ben birden kötüleştim. Karın ağrısı başladı. "Beni ameliyat edin, ben kötü oluyorum" dedim. Doktor olarak da hissiyatımı fark ettim. Arkadaşlara dedim ki, "Alın beni artık içeri, ben kötü oluyorum." Biraz o stresle sabah 5-5.30 gibi beni ameliyata aldılar.

Kendime geldiğimde yanımdaki arkadaşşa dedim ki, tabii samimiyetine binaen: "Oğlum, ne oldu, durum nedir?" "Abi, köprüden adamları topluyorlar" dedi. Ben "Yok, yalan atıyorsun" dedim. "Yok abi ben sana cep telefonundan göstereyim" dedi. Gerçekten de canlı canlı o köprüden onları topladıklarını görünce "Tamam, ben uyumaya devam ediyorum o zaman. Artık asayiş berkemal" dedim.

Her şey yolunda gitti çok şükür. Bir hafta hastanede kaldım. Şehitlerimizin hikayelerini duydukça, onların, o kahramanların yanında olmak yani üzdü mü? Üzdü derken en çok eşleriyle ilgili üzüldüm. Beni en çok etkileyen sahnelerden biri, darbeyi hissettiğim zamandır. Yani F-16, tank falan değil. Darbeyi hissettiğim sahne, Sayın Cumhurbaşkanımızın Külliye’de 15 gün sonra bizi davet ettiği bir program vardı. İşte orda çok kötü olmuştum hakikaten. Ben biraz yaralıyım, biraz ayağım falan ağrıyor. Orada programı izlerken genç bir bacımız eşinin resmine bakıp sürekli ağlıyordu. Bundan çok etkilendim.

Orda aklıma şunlar geldi. Bu darbeye iştirak edenler, hakikaten çok kötü bir şey yaptınız. Bir insanı aldınız, sevdiklerinin hayatından çıkardınız. Bu kadar mı kötülük yapılır masum insanlara, bu kadar mı insan hayvanlaşır? Kızın elindeki telefonda eşinin resmi duruyor sürekli ve ağlıyor hiç durmaksızın. O zaman “Allah belanızı versin, hiç kurtuluşunuz yok” dedim. Savaşta filan değildik ve siz gencecik insanların hikâyelerini bir gecede allak bullak ettiniz. Onların evlerine, tabir-i caizse yüreklerine ateşi koydunuz. O gün daha çok fark ettim, hakikaten kötü bir şey yaptığınızı. Sizin gibi hainlere hakkımızı hiçbir zaman helal etmeyeceğiz.

O kızın eşine bakarak hissettiklerini hiçbir zaman unutmayacağım. Ben o zaman eşime dedim ki, “Bak insanların ne kadar bedel ödediğini fark edebiliyor musun? Biraz hastanede kalmışız, biraz canımız yanmış ama birileri bir gün bunları affetse de ben hakkımı helal etmem. Çünkü affedilir bir şey değil bu.

Bir şehit yakını bana, “Benim oğlum adli tiptan bana poşete koyarak verdiler. 17 yaşındaydı oğlum ve benim onunla ilgili bir sürü hayallerim vardı” dedi. Şaka değil, 17 yaşında gencecik delikanlılar, bizim daha rahat uyumamız için canlarını verdiler. Biz daha sağlıklı yaşayalım, biz daha güzel, huzurlu bir memlekette yaşayalım diye kanlarını döktüler. Onlara ne kadar çok borcumuz var. Ama ben onların çok mutlu olduklarını hissediyorum. Allah ahiret günü bizi onlarla haşretsin, Cennette buluştursun diye dua ediyorum.

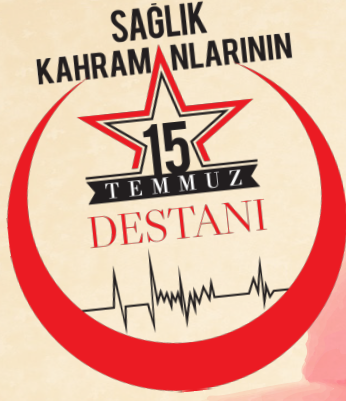

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Dr. Akın TORUN

Asistan Hekim - ANKARA

// Kalabalığın ortasında birisinin yattığını farkettim. Yanına yaklaştığımda bir er olduğunu gördüm ve bir vatandaşla beraber yaklaşık onbeş dakika boyunca kalp masajı yaptık... //

Gelecek Nesiller Bu Direnişini Bilmeli...

15 Temmuz günü uzmanlık sınavı için 10 gündür Ankara'da bulunuyordum. Akşam saat 9.30 gibi bulunduğum yerde bir şeyler okuyordum. O sırada yoğun uçak sesleri duymaya başladım. Tabii ilk anda, insanın aklına kötü bir şey gelmiyor. Bunun bir kutlama veya benzeri bir gösteri uçuşu olabileceğini düşündüm. Bir süre sonra telefonuma bir mesaj

geldi, "Darbe oluyor" diye. İnsan başlangıçta güçlük çekiyor anlamakta, "şimdi Darbe de nerden çıktı?" diyor.

Hemen televizyonu açtım. Darbe girişimi olduğunu fark edince, yaşım gereği darbe ile herhangi bir karşılaşmam olmadığı için, zihnimde yer eden tanım gereği hiç de hoş şeyler çağrıştırmıyordu bana. Bu yüzden hemen bir sırt çantası hazırlamaya karar verdim. Sırt çantama alelacele bir şeyler attım, gece boyunca ihtiyacım olabileceğini düşünerek. Banyoda havlularım vardı, onları da aldım ama kullanacağım hiç aklıma gelmemişti o gece.

Tam dışarı çıkacağım sırada yoğun bir bombardıman başladı. Bulduğum yer Ankara Emniyet'ine yaklaşık 100-150 metre mesafede falandı, arada bir yol vardı sadece. Açıkçası yaklaşık bir saat bulduğum yerden kımıldayamadım.

Dışarı çıktığımda ilk karşılaştığım görüntü; Ankara İl Emniyet Binasının – 8-10 katlı sanıyorum- üst katlarını bir helikopter tarıyor, arada bir jet daha gelip bomba bırakıyordu. Hem bulduğum yere yağan şarapnel parçaları hem her bombardımanda sanki ayaklarımın altından o yerin kayıp gidişinin verdiği ürpertiyle bir saate yakın yerimden kımıldayamamıştım zaten.

Daha sonra konakladığım yerdeki insanlardan yakınlarda bir hastane olduğunu öğrendim. Hemen sırt çantamı da alıp o hastaneye doğru yola çıktım. Çünkü Emniyet'te gördüğüm manzara yardım edecek insanlara ihtiyaç olduğu yönündeydi. Yaklaşık 1-1.5 km falan koştum diyebilirim. Bu sırada bir kişi bile yoktu sokakta.

Hastaneye geldim, doktor arkadaşına yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Ama bana hiç yaralının gelmediğini söyledi. "Nasıl olur?" dedim şaşırımdım açıkçası bu duruma. Daha sonra tekrar kaldığım yere, Ankara Emniyeti'nin oraya döndüm. Dönerken yolda bir ambulansla karşılaştım, "Nedir durum, neler oluyor o tarafta?" dedim. Onlar bana, "Askerin onları içeriye sokmadığını, yaralılara müdahale etmelerine izin vermediklerini"

söylediler. Bu durum, neden hastanede yaralı ile karşılaşmadığımı açıklıyordu.

Öğrenince hemen Emniyet'e gitme gereği duydum. Emniyet'e yaklaştığımda artık insanlar sokaklara çıkmıştı. Ben ayrılırken bir kişi bile yoktu fakat döndüğümde on binlerce kişi ordaydı. Fakat Emniyet'in bahçesi tamamen asker kontrolündeydi. Tankların üzerinde askerler vardı, bir kişiyi bile içeriye sokmuyorlardı. Duvarın diğer tarafından da on binlerce insan onları vazgeçirmeye, ikna etmeye çalışıyordu.

O sırada karşıma bir polis çıktı, boynundan yaralanmıştı. Şarapnel parçasıydı veya kurşundu tam bilmiyorum ama karotist denen bir damar vardır, yani şah damar diye de bilinir. Onun birkaç santim yanına saplanmıştı. Onu ilk ayakta gördüğümde biraz rahatlamıştım çünkü en azından kendi kendime, "Evet ordan yaralanmamış" demiştim. Çünkü eğer ordan yaralanmış olsaydı birkaç dakika içinde vefat ederdi. Onu hemen yolun diğer tarafına geçirdim. Orda kanamasını kontrol altına almaya çalıştım ve bir vatandaşın aracı ile hemen hastaneye gönderdim.

Tekrar Emniyet'in bahçesine doğru yöneldiğimde insanlar artık içeri girmişti. Tüm o halk tankların üzerindeydi, askerlerden hiçbiri yoktu ortada. Emniyet'in bahçesine doğru girince gördüm ki, her tarafta hem sivil vatandaş hem de polis memuru birçok yaralı var. Tabii bombalamanın etkisi ile ve o helikopterden açılan ateş sonucu yaralanan insanlar vardı ama bu bombalamanın yarattığı şiddetle yüksek yerlerden düşen insanlar da gördüm. Yani kaburgası kırılan, şarapnel parçaları ile yaralanan vatandaşlar vardı.

O koşuşturma esnasında Emniyet'in içine girme fırsatım oldu. Tabii tam bir harabeye dönmüştü ortalık. Ben, Emniyet'in arka kapısından girdim. Orda Emniyet araçları vardı, o araçların çoğu kâğıt gibi olmuştu. Gerçekten zifiri bir karanlık, tanklardan çıkan o pis yağ kokusu, bombalamanın etrafa yaydığı rahatsız edici koku ve ortamın görüntüsü tam bir savaş alanını andırıyordu gerçekten.

Bu sırada birkaç vatandaşa ve polis arkadaşına müdahale ettikten sonra kalabalığın ortasında birinin yattığını gördüm, o yöne doğru koştum. Kalabalığın yanından geçip tam ortasına ulaştığımda bunun bir er olduğunu fark ettim. Tabii ki insan kendini o an bir sorguluyor ister istemez hekim olsa da. "Karşınızdaki düşman kim, kim sizi öldürmek istiyor?" açıkçası bunu algılamak o an çok zordu.

Ani bir kararla hemen çöktüm. Halktan çevremde bir çember oluşturmasını istedim, oluşturdular hemen. Yanıma birini aldım ve hemen yaşam bulgularını kontrol ettim. Yanına ilk gittiğimde nabızları yoktu, kalbi atmıyordu. Yaklaşık 15 dakika bir vatandaşa beraber kalp masajı yaptık ona. Hayata döndü mü emin değilim açıkçası ama o an kalbi atmaya, tekrar yaşamsal bulgular göstermeye başladı.

Tabii ki o an hemen bir karar vermem gerekiyordu. Çünkü bulunduğumuz yer hem risk altındaydı, hem de tekrar bombalamaya başlayabilirlerdi o bölgeyi. Hem o asker de yaşamayacaktı eğer orda bekletseydik. Altı kişi istedim yanıma halktan, hemen geldiler. Kaldırdığımız anda üzerimin ıslandığını fark ettim. O ana kadar sırtüstü yatıyordu. Neresinden yaralandığını görmemiştim, sırtında kocaman bir delik vardı.

Benim şahsi tahminime göre, ben silahtan çok anlamam ama polislerin ellerindeki küçük çaplı silahların onu yapmış olması mümkün değildi. Yani muhtemelen o hain helikopterden açılan bir ateş delmişti diye düşünüyorum halen.

Yaklaşık 100-150 metre taşıdık onu. Yola yaklaştığımızda önümüzde bir polis arabası durdu. Polis arabadan indi, göz göze geldik, "Asker" dedim. O bana baktı, ben ona baktım. İkimiz de karşımızdakinin kim olduğunu bilmediğimiz, bu hainliği kimin yaptığına hala emin olamadığımız için bir an duraksadık. Sonra kapıyı açtı, "Getir" dedi. Polis arabasına o askeri koyduk, iki de vatandaş bindi yanına ve hemen yola çıktılar.

Daha sonra Emniyet'in bahçesine tekrar döndüm ben. Göğsünden yaralanan bir polis arkadaş vardı, ona müdahale ettim. Bu sırada artık büyük ölçüde Emniyet'te halk kontrolü ele almıştı. Darbeciler temizlenmişti, bombalama da durmuştu o sırada. Saat takriben 4-4.30 falan olsa diye düşünüyorum. Daha sonra halk nereye gitti bilmiyorum, belki Kızılay belki de Genelkurmay olabilir; Büyük çoğunluğu oradan ayrıldı.

Tam ben her şey bitti derken yeniden bombalama başladı. Yaklaşık bir saat helikopterler ve jetler tekrar bombalamaya başladılar orayı. Saat takriben 6-7 sularıydı. Her şeyin son bulduğunu düşünüyordum o sırada.

Üzerinde bulunduğum yerin revirine girmiştik ilkan, mümkün olduğunca fazla tıbbi malzeme bulursam yardım olur insanlara diye düşünmüştüm. Oradan bir de önlük almıştım. Önlüğü üzerimden çıkardım, tabii gece insan fark etmiyor olayın hasarını. Önlük baştan aşağı kan içerisindeydi. Üzerim, pantolonum kan içindeydi. Su boruları falan patlamıştı. Sabah o patlamış su borusunda elimi, yüzümü yıkadım. Etrafıma baktığımda gerçekten bir savaş alanının tam içindeydim. Etrafta tanklar, hendekler, harabeye dönmüş bir Emniyet binası... Bir yandan da zihnimde dün gece gördüğüm ve bizzat yaşadığım o ağır tıbbi travmalar.

Daha sonrasında uzaklardan bir yerden bombalama sesi gelmeye başladı. Ben tam her şey bitti dediğim andı. O sırada yanımdaki biri "Külliyeye'yi bombalıyorlar" dedi. Ben Ankara'yı çok bilmem. İşte bu, biraz daha endişeye sevk etti bizi.

Bir de hani o milli duygularla bir şeyler yapma gereği duyar ya insan. İşte ben de ilk andan son ana kadar mümkün olduğunca bir birey olarak ne kadar çok yer kaplayabilirsem o kadar yer kaplamaya çalıştım

sokaklarda. Önüme çıkan insanlara yardımcı olmaya çalıştım. İnşallah bir daha vatanımıza, milletimize böyle şeyler göstermez Allah.

Bu şu demek değil, bu konuda bence son derece ümitvar olmalıyız. Bazı hainler bizim vatanımıza, milletimize kastetti diye üzülp, kenara sinmemeliyiz asla!. Aksine daha fazla çalışmalı, bilimsel olarak, ekonomik olarak, kültürel olarak her açıdan kendimizi daha fazla geliştirmeliyiz ki bu hainler böyle fırsatlar bulamasın.

Hepimiz kendi hayatlarımızı sürdürmeye devam ediyoruz. Fakat yaklaşık 250 vatandaşımız bizler için toprağın altında. Yaklaşık 2 bin 500 vatandaşımız yaşamlarına bir parçaları eksik olarak devam ediyor. Aslında hepimiz onlara karşı borçluyuz. Çünkü onların hiçbiri, kendi çıkarları, kendi gelecekleri için canlarını feda etmediler. Hepimiz için, vatanımız için, milletimiz için toprağa düştüler. Toplumsal hafızamızdan, kalplerimizden bu zamanla eksilecek. Biz buna meydan vermemeli, bir kenarda hep muhafaza etmeliyiz. Bizden sonraki nesillere aktarmalıyız. Allah daima bizimle olacaktır.

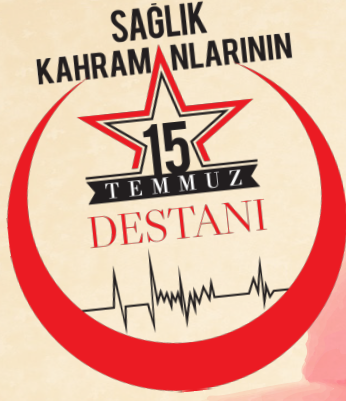

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Prof. Dr. İsmail ÇİNEL

Hekim - İSTANBUL

“En etkilendiğim olaylardan birisi, bir komiser ve beraberindeki oniki kişilik polis ekibiyle, askerlere karşı mücadele eden kişi idi. En son kızını bana emanet ettiğini ve ameliyathaneye taşıdığımı hatırlıyorum...” //

Bir Komiserin Kızını Bana Emanet Ettiğini Hatırlıyorum...

15 Temmuz akşamı evdeydim ve televizyonda darbe girişiminin olduğunu canlı bir şekilde izlerken Cumhurbaşkanımız televizyona çıkıp bir açıklama yaptı. O zaman durumun ciddiyetini daha iyi kavradım ve bir an önce hastaneye gitmem gerektiğini, hastaneye yaralıların getirilebileceğini öngördüm.

Benim iki çocuğum var. Birisi Ankara'daydı babamların yanında. Diğer çocuğum, yani kızım uyuyordu evde. Onu öperek ve eşimle helalleşerek evden çıktım. Çünkü durum gerçekten ciddiye ve araçla E-5 üzerinden hastaneye gelmeye çalışırken Maltepe civarında yolun tamamen kapandığını –orda da bir Kışla var çünkü- görüp, oradan mahalle aralarına saparak hastaneye gitmeye çalıştım. Ara ara silah sesleri geliyordu. Pendik civarında bir sürü yol kapanmıştı ve mahalle aralarından, ara sokaklardan geçerek hastaneye varmayı başardım.

Hastaneye geldiğimde yaklaşık yarım saat içinde tamamen organize olduk. Bakım hizmetleri müdürümüzden, otelcilik hizmetleri müdürüne kadar herkes hastaneye ulaşmış durumdaydı çok şükür. Aralıksız telefonla konuştuk zaten hastaneye gelirken. Biraz sonra hakikaten yaralılar gelmeye başladı. Orhanlı gişeleri bize çok yakındır. Sabiha Gökçen Havaalanı çevresi ve bağlantılarından o gece sabaha kadar 28 yaralı bize intikal etti. Maalesef bunlardan iki tanesi, üzerlerine Türk Bayrağı örtülmüş askerlerimizdi ve şehit düşmüşlerdi.

Üç grup geldi. Grubu şu anlamda söylüyorum; ilk önce yaralı polislerimiz geldi, sonra yaralı vatandaşlarımız geldi en son da yaralı askerlerimiz geldi.

Bu arada yaklaşık bir- iki saat kadar ameliyathaneden çıkamadığımızı ve altı ameliyat odasını aynı anda çalıştırmayı başarabildiğimizi de söylemem lazım. Burası İstanbul'un, aynı zamanda Türkiye'nin en büyük hastanesi zaten. Her branştan uzmanlarımız nöbetçi, yaklaşık sekiz uzman her gece nöbete kalıyor. Fakat o akşam evlerinden de gelenler oldu, sabaha kadar ameliyata girdik.

Üç çeşit zamanlamada bizim hastanemize geldi vatandaşlarımız. Birincisi; ilk gece saat 12'den sonra gece saat 1'e doğru sabah 6.30'a

kadar gelen bir gruptu. İkinci grup, 36 saat içinde diğer şehir içindeki hastanelerden sağlık hizmeti, ilk yardım almış fakat komplike vakalar vardı. Onların bize intikali, hastaneden hastaneye transferler şeklinde oldu. Üçüncü grupta yaklaşık 25 gün-30 gün kadar diğer hastanelerin yoğun bakımlarında kalmış ileri yoğun bakım tedavisi almak için bizim hastanemize gelmişlerdi.

Bu üç gruba da 15 Temmuz darbe girişimi ile ilişkili olarak biz elimizden gelen en üst düzeydeki sağlık hizmetini sunmaya çalıştık. Ama içlerinde çok etkilendiğimiz, gerçekten duygusal anlamda da çok etkilendiğimiz iki, üç tane vakamız vardı.

Bir tanesi, ilk gelen vaka bir komiserdi. Beraberindeki 12 kişilik bir polis takımı ile birlikte Tuzla'dan intikal etmişti, Sabiha Gökçen çevresinde ve Orhanlı gişelerinde iki cemse askerle mücadele etmişlerdi. "Ölüyorum,

ölüyorum" diye inliyordu ve hakikaten çok kötü bir durumdaydı. Şoktaydı kendisi ve sürekli kan kaybediyordu. Bir ara bana baktığını ve kızını bana emanet ettiğini hatırlıyorum. Kendisini bir süre teskin edip sedyesini ameliyathaneye kadar bizzat taşıdım. O yaralı polisimizi tedavi ederek taburcu etmeyi başardık. Bu bizim için çok sevinç ve gurur vericiydi.

İkinci çok etkilendiğimiz vaka; belki biliyorsunuzdur, gözünü kırpmadan tankın altına yatan ve birinci tank geçtikten sonra kafasını kaldırdığında ikinci tankın tam üzerine geldiğini fark eden ve kaçacak yeri olmayan ve tekrar bir defa daha o tankın altına yatan Sabri kardeşimizdi. O, hastanemizde çok uzun süre yattı. Bize 24 saatte gelmişti çünkü kendisi. Yaklaşık 5-6 tane operasyon geçirdi. Kolundan ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Multi disiplinler bir yaklaşım gerekiyordu onu iyileştirebilmek için. Ortopedisi, plastik cerrahisi, gerekli diğer tüm branşlar da destek atmıştı. Sonuçta onu da iyi bir vaziyette taburcu etmeyi başardık.

Şimdi geriye dönüp baktığımda; Allah'ın bir hikmeti olarak, o gece nasıl soğukkanlı kalabildiğimize, nasıl hemen organize olup görevlerimizi ifa edebildiğimize, nasıl çok uzun süre yemeyi içmeyi hiç aklımıza getirmeyip canla başla insanımızı kurtarmak için çabaladığımızı hayret ediyorum. Tabii, böyle bir durumun tekrar başımıza gelmemesini temenni ederek...

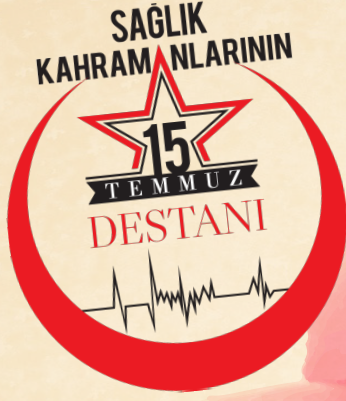

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Op. Dr. Orhan KOÇ
Hekim - ANKARA

“Helikopterler tarafından bir kaç defa tarandık. Ama ilginç olan bu kadar vurulan insana rağmen inanın hiç kimse o ortamdan ayrılmadı...”

”

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

15 Temmuz Milletin Zaferidir...

15 Temmuz gecesi eve geldiğimde hadise ile ilgili süreçler daha yeni başlamıştı. Saat 23 gibi iki delikanlı, oğullarım Asaf'la Yasir, AK Parti'nin önüne arkadaşları ile buluşmaya gittiler. Aradan bir saate yakın geçmişti ki telefonla aradılar ve helikopter tarafından Külliye'nin önünde tarandıklarını söylediler ve birçok yaralının olduğunu panik içerisinde bana bildirdiler. Bunun üzerine ben de süratle hazırlandım ve olay yerine gittim. Orada Yasir ve Asaf'la buluştuk.

Çocuklarla birlikte Külliye'nin önündeki köprünün üzerine gittik. Köprünün üzerinde beş tane tank, içerisinde askerler kendilerini tankın içerisine kapatmış, etrafındaki vatandaşlarımız tankın içindeki askerle diyaloga geçmek üzere sürekli konuşma halindediler. Biz sahaya, etrafa bakıyor, yaralı arıyorduk. Çünkü biz, yaralılarla ilgili yapabilecek bir şey var mı diye gitmiştik oraya. Biraz daha araştırınca üç tane şehidimizin, birisi başından, diğeri gövdesinden vurulmuş ve parçalanmış bir şekilde yattığını, naaşlarının orda olduğunu gördük.

Tabii ilk etapta biz, bu şehitlerimizin naaşlarının buradan alınması noktasında Sağlık Bakanlığı'ndaki arkadaşlarımızla görüşerek ambulans istedik. Fakat ambulanslar o gün çok yoğundu gerçekten. O bölgeye gelen her ambulansın da tarandığı bilgisini aldık. Hal böyle olunca, şehitlerimizi sivil araçlarla göndermeyi düşündük. Tabii bu çok önemliydi. Çünkü her yeni gelen grup ilk başta şehitlerimizi görünce biraz daha duyguları kabarıyor ve tanklara saldırıya geçiyorlardı. Tanklara yumrukları ile vuran arkadaşlarımız, tekmeleyen arkadaşlarımız oluyordu.

Bu da orada iletişim kurmaya çalışan, tanktaki askerlerle konuşmaya gayret eden vatandaşlarımız açısından çok büyük bir risk oluşturuyordu. Bu nedenle önce şehitlerimizin naaşlarının gönderilmesi için uğraştık.

Tabii tankla diyaloga geçmeye çalışan vatandaşlarımız ve bizler, tankın içerisindeki askerlerin bizi duyup duymadığından da emin değiliz. Ama diyorduk ki, hava alıyorsa muhtemelen ses de duyuyorlardır. Bu düşünceyle iletişimi sürdürmeye, onları ikna etmeye çalışıyorduk. Bu durum dakikalarca sürdü.

Bu esnada yeni gruplar geliyordu tabii. Gerçekten ideolojik sembolleri ile birlikte gelen bu grupları sevgiyle bağrımıza basıyorduk ama ilk başta o gelen grubun öfkesini dindirmek için onlarla diyaloga geçiyor, yoğun çaba sarf ediyorduk. Çünkü bunlar ilk geldikleri zaman şehitlerimizi görüyor ve tanklara saldırıya geçiyorlardı. Bu durumda ateş altında kalma riskimiz daha da yükseliyordu.

Nitekim öyle de oldu ve yeni gelen bir grup, Külliye tarafından gelen genç arkadaşlar ilk geldiklerinde şehitlerimizi görünce tanklara saldırdılar, yumruk atmaya çalıştılar. Diyalogla çözmeye çalışan vatandaşlarımıza rağmen bu hareketlenme sonucunda yukarıdan, nerden geldiğini tam kestiremediğimiz bir şekilde tarandık.

Bu taranma esnasında yanımızdaki arkadaşlardan vurulanlar oldu. Hemen o anda bir sağlıkçı refleksiyle tıbbi müdahaleye başladık. Diz altından, bacağından, gövdesinden vurulanlar olmuştu. Vurulan bir gazimiz, kendi yarasını unutmuş, kendi acılarını unutmuş, -kızıyla gelmişti oraya- kızının görmemesi için bizden sadece talepte bulunuyordu, "Kızım beni bu halde görmesin." Tabii bu mümkün değildi, onunla aynı yerdesiniz zaten, kızı da olay yerinde babasını görmüştü.

Ama ilginç olan şu ki; bu kadar taranmamıza, yani başımızda arkadaşlarımızın bu kadar vurulmasına rağmen, taranma esnasında bir tankı kendimize siper etsekte veya oradaki kaldırımın kenarlarında korunmaya çalışsak da, inanın hiç kimse o ortamdaki bir an bile ayrılmadı. Gerçekten herkes orada bütün dünyalıklarını unutmuş bir şekilde tek manada, tek devlet, tek inanç noktasında birleşmiş, bütün ideolojik semboller orada kaynaşmıştı o gece.

O anda, çatışma esnasında ara sıra evlerimizden aranıyorduk. Orada bulunan insanlar, evlerinden arayanlara "biz şu anda çatışma altındayız" şeklinde, onları galeyana getirecek bir bilgilendirme yapmaksızın hiçbir panik, hiçbir korku ve endişe üretmeden bu süreci suhuletle yönettiler.

Hepimiz biliyor ve idrak ediyoruz ki, Anadolu'da yaşamamanın bir bedeli var. Bu bedeli biz yüzyıllardır ödüyoruz. Gerçekten hem Anadolu'da yaşamak hem de Müslüman kimlikle yaşamak çok büyük bedeller ödememizi gerektiriyor. Bu 15 Temmuz darbe girişimi de aslında tam da bu şekilde bir bedel ödemeydi. Biz bu bedelleri ödeyerek bu topraklara hâkim olduk. Bu müstesna topraklar, hangi bedel karşılığında olursa olsun, inşallah ilelebet bizim kalacaktır.

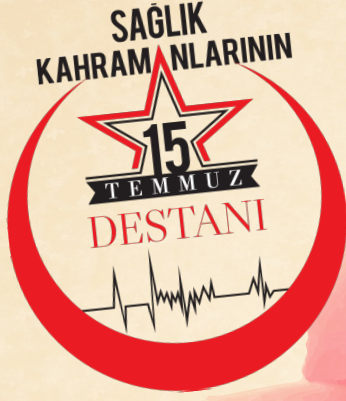

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Op. Dr. Sezai ÇELİK

Hekim - İSTANBUL

“Unutamadığım hadiselerden birisi de aramızdaki motosikletli bir kişinin motosikletine binerek hainlerin üzerine doğru sürmesi oldu. Hiç bir silahı olmayan o kişiyi hainler oracıkta şehit ettiler...”

Hainler Silahsız Olan Halkı Oracıkta Şehit Etiler...

15 Temmuz 2016 tarihinde evimde eşimle beraber sohbet ederken Sapanca ve İstanbul içerisinden gelen telefonlarla bir darbe kalkışımı olduğuna dair bilgi edindim. Bu bilgi bizi harekete geçirmeye yetmişti. Daha sonra televizyonlardan, telefonlardan gelişmeleri takip etmeye başladık ve uzunca bir süre geçtikten sonra Sayın Cumhurbaşkanımızın o meşhur konuşmasına tanıklık ettik. Hep beraber sükunet halinde onu dinledik. "Alanlara inin" çağrısını alır almaz vatandaşlarımız artık durmayıp bildikleri alanlara, çağrı yapılan alanlara inmeye başladılar.

Ben de yedi arkadaşım ile beraber yola koyuldum. Bizim gittiğimiz alan, İstanbul 1. Boğaziçi Köprüsü'ydü. Zira orada insanların üzerine, sivil halkın üzerine ateş açılıyor, insanları öldürüyorlar diye haber gelmişti. Bu yüzden orada daha fazla ihtiyaç duyulacağını düşünerek elimize bayraklarımızı

da alıp yola koyulduk. Yollar, alınan tedbirler gereği kesilmişti, yürümek zorundaydık. Yolun yarısını arkadaşlarımızla yürüyerek geçip, daha sonra bir çekiciye rast geldik. Çekicinin sırtına doluştuk ve o çekici ile beraber 1. Boğaziçi Köprüsü'nün giriş kavşağına yani Altunizade Kavşağı'na ulaştık. Çekicinin sırtından indik, kavşaktan ileri doğru gitmeye başladık.

İlk gördüğüm manzara; Asya-Avrupa geçidi tamamen kapatılmış, araçlar çok uzun bir kuyruk oluşturmuştu geriye doğru. İnsanlar araçlarından inip öne doğru yürüyorlardı. Bir kısmı ne olduğunu anlamamıştı bile. Bir kısım vatandaşımız da "Allah'ü Ekber, Allah'ü Ekber" sloganlarıyla ileriye doğru yürümeye çalışıyordu. Biz de onlara iştirak ettik.

Yürüdükçe bir kısım vatandaşımızın da panikle geriye doğru kaçışmaya çalıştığına, bir yandan da, "Gitmeyin, halkın üzerine ateş açıyorlar, İnsanları öldürüyorlar" dediğine tanıklık ettim. Tabii bu, ilk önce "Plastik mermi atıyorlardır canım, vatandaşı öldürecek halleri yok ya" şeklinde hafsalama yerleşti ve yürümeye devam ettik.

O alana iyice yaklaştığımız zaman ilk fark ettiğim şey, inanılmaz kurşun sesleri, silah sesleriydi. O silah sesleri altında birden, "Yere yatın" diye bir bağışma oldu. Herkes yere yattı, bir kısım vatandaşımız zaten araçlarını yan çevirmiş arkasına siper almıştı. O araçların arkasına biz de hemen yere yattık. Silah seslerinin kesildiği bir anda ben önümde ilk yaralıyı gördüm, ilk yaralıyla tanışmam o anda oldu. Sırtında kocaman, oluk şeklinde bir yarık vardı.

Bu tabii beni dehşete düşürmüştü. Çünkü ben plastik mermi atıyorlardır korkutmak için, kaçırmak için diye düşünürken askerde gördüğüm G-3 mermisinin o standart yarası vatandaşın sırtında. Allah'tan kasiğini sıyırarak geçmişti ve oluk şeklindeydi. Onu görür görmez gerçek mermi attıklarını ve gerçekten sivil halkı öldürdüklerini o anda anladım.

Artık işin rengi değişmişti. Elimizde sadece bayraklar vardı ama bir taraftan da çok büyük yardım çığlıkları gelmeye başlamıştı. Alanın sol tarafından geliyordu daha çok bu çığlıklar. Çünkü sol tarafı tamamen açıktı, Avrupa tarafından kapatıldığı için o tarafa araç geçişi olmadığından dolayı

tanklarla oradaki vatandaş direkt karşı karşıya kalmıştı. O tarafa doğru yapılan atışlarda da bir korunma alanı olmadığı için vatandaşımız orda açık hedef oluyordu ve ya yaralanıyor ya da şehit olup yere düşüyordu.

Bu manzaranın içerisinde "Ben ne yapabilirim?" diye düşündüm. Arkadaşlarımızla kısa bir istişareden sonra ikiye bölündük, üç arkadaş bana iştirak etti ve tretuvarları siper edinerek alanın sol tarafına, boş gibi görünen, vatandaşın direkt tanklarla karşı karşıya kaldığı alana sürünerek geçtik. Yaralılara ilk müdahaleye böylece başladık.

Yaklaşık olarak her 20 dakikada bir yayılım ateşi açılıyordu. Biz o yayılım ateşleri sırasında yere yatıyorduk. Fakat bu ateş biter bitmez çok sayıda vatandaşımız "Vurulдум, yardım" diye çığlık atıyordu. O yardım çığlıklarının birinden ötekine koşmak suretiyle, vatandaşla beraber, önce duvar altı gibi güvenli yerlere vatandaşı çekiyor, o esnada da ilk müdahalesini yapmaya çalışıyorduk.

Bu ilk müdahaleler tabii tıbbi teçhizatın olmadığı bir ortamda yapıldığı için ve asli olan mesele kanama olduğu için böyle durumlarda kan kaybından vefat edeceğini bildiğimden ilk önce kanamayı durdurmam gerekiyordu. Bunun için karından yaralananlarda ilk yaptığım müdahale, karına bulduğumuz bez parçalarını koyup üzerine kemerini çıkartıp, kemerini bağlamak suretiyle kanamayı durdurmaya çalışmaktı. Bu şekilde müdahalelerimiz oldu.

Büyük bir kısmında seken kurşunlarla ya da şarapnel parçaları ile bacaklarda parçalanmalar oluyordu ve kanamalar meydana geliyordu. Onlara turnike yapmak gerekiyordu durdurabilmek için. O turnikeleri yapmak kolaydı da malzeme bulmak çok zordu. Vatandaşımıza "Üzerinizdekileri çıkarın verin" dediğimde artık insanlar üzerini çıkartıp, özellikle atletlerini yırtarak bana vermeye başladılar. O atletler sayesinde birçok hayatın kurtulmasına vesile olduk.

Bunların saldırısı sonucu bağırışma, hengâme, o keşmekeş arasında hastaneye gitmesi zorunlu olan yaralanmalar da vardı tabii. İlk başlarda ambulanslar alana girememişti. Daha sonra ambulanslarla sevk ettik birçok yaralıyı ama ilk başta alanda beş tane motosikletli genç kardeşimiz vardı.

Benim ilk müdahaleyi yaptığım, kanaması olup da kanamasını durdurduğum o vatandaşlarımızı motosikletlerin arkasına koyuyorlardı. Onun arkasına bir başka vatandaşımızı oturtuyorlardı ve o da bir kemer şeklinde vatandaşımızı sarıyordu. O şekilde alandan uzaklaştırıp, tedavileri için hayatlarının kurtuluşunu sağlama yoluna çıkartıyorlardı adeta.

Şartlarımız çok ağırdı gerçekten. Zira bizler yaralıları kurtarmaya çalışırken bir taraftan da üzerimize ateş açılıyordu. Yani diğer vatandaşlarımızın da el vermesi, inanılmaz yardımlaşma bilinci ve o gelen mermilere rağmen o yardımlaşmadan bir an bile kaçınmamaları bize büyük bir cesaret vermişti. O cesaretle birlikte başka yaralılara ulaşmak, başkalarının yardımına koşmak daha da kolaylaşmıştı benim için adeta.

Ama öyle anlar geldi ki, bizim de çaresiz kaldığımız zamanlar oldu. O çaresiz anlardan bir tanesi de üzerimize direkt tankla ateş açılmasıydı. Otobüs durağının altında sinmiş vaziyette ve kısa süreli sessizliğin olduğu bir sırada, vatandaşla tankların arasına emniyet güçlerimiz üçüncü bir TOMA'yı getirip koydular. Bu TOMA, kurşunlara direkt hedef olmamızı engellemek içindi.

Fakat o TOMA oraya getirilip konduktan kısa bir süre sonra karşı taraftaki hainler çıldırış olacaktı ki, tankı ateşlediler. Ben otobüs durağında bulunduğum sırada atılan bomba sağ kulağımın sadece otuz santim üzerinde patladı. O anı unutmam asla mümkün değil. Hepimiz yerlere savrulduk. Önümde vatandaşlarımızın parçalanmış cesetleri vardı. İki vatandaşımız oracıkta öldü, şehit oldu. Onlara hiçbir şey yapamamıştık.

O çaresizlik ve panik halinde kulağımdaki inanılmaz uğultuyla yukarı doğru koşmaya başladım. Yaklaşık bir 20 metre koştuğundan sonra yine yardım çığlıklarını duydum. Bir hekimin, bir sağlıkçının yapması gereken neyse ben de onu yaptım, geri döndüm tekrar. O lüks cipin altında üç tane ağır yaralıdan ikisine orda müdahale ettim, kanamalarını durdurdum.

Sabaha karşı unutamadığım hadiselerden bir tanesi de motosikletli genç kardeşlerimizden birisinin, motosikletine binip tankların üzerine direkt sürmesiydi. Bu hadise sırasında bütün etraftakiler, önce kendi arkadaşları

"Gitme, gitme" diye bağırmasına rağmen bu kardeşimiz onca şehidi, onca yaralanmayı görüp, psikolojik olarak artık "Bu hainler bizden ne istiyorlar?" diye söylene söylene motosikletine bindi ve tankların üzerine doğru sürdü. Elinde kesinlikle hiç bir silah yoktu. Hatta bir taş bile yoktu. Zaten bu hainlere karşı üzerimize kurşun seli yağdırmalarına rağmen bir taş bile atmadık o gece. O gecenin asıl manzarası da buydu.

Bir tarafta koca koca tanklar, silahlar, ağır makineli tüfekler vardı bir tarafta da vatandaş vardı. Elinde bayrağımız, dilinde "Allah'ü Ekber" sloganları dışında hiçbir şey yoktu. Bu hainlere biz bir taş bile atmadık. O kardeşimizi, otuz metre kala vurarak şehit ettiler.

Gencecik, hiçbir silahı, hiçbir kötü niyeti olmayan bu vatan evladı, bu şekilde, kanlar içerisinde yere düştüğünde arkadaşları onu oradan almaya gitmek istediler. Onlara da ateş açtıkları için gidemediler. Biz de gidemedik, yarım saate yakın can çekişerek orda vefat etti, gözümüzün önünde.

Bu benim meslek hayatım için de, insanlık için de, vicdan için de çok ağır bir travmaydı. Bunlar asla unutmamız gereken olaylardı. Bir ara, yerde dizlerimizin üzerinde yatıp, birbirimizle konuşurken, "Ya biz bu adamlara, bu hainlere, ne yaptık ki, bu kadar ağır bir şekilde bizi öldürmeye çalışıyorlar?" diye birbirimize sormuştuk. Bu soruyu pek çok kez ben kendime de sordum ama bu sorunun maalesef hala bir cevabı yok.

FETÖ'nün elebaşı, terörist başı "Bizimkiler bıçak bile taşımazlar, çakı bile taşımazlar" deyip duruyordu ama o gece gördük ki koca koca silahları taşıyorlarmış insanlarımızı aleni bir şekilde yok etmek, katletmek için.

Ama gençlerimizin inanılmaz cesareti, güçlü duruşu, sabaha karşı omuz omuza kıldıkları namazlarla kuşandıkları manevi dayanışma, meslek hayatımda unutamayacağım en önemli anlardı. O güçlü duruşun, o fiili duanın, o gecenin bu milletin lehine bitmesinde çok etkili olduğunu düşünüyorum.

Ben anlatırken birçok yerde onlara "Asım'ın Nesli" diyorum, milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un Asım'ın Nesli diye tarif ettiği bir nesil var. İşte "Onlar, zulmü alkışlamazdı, zalimi asla sevmezdi. Gelenin keyfi için geçmişine kalkıp

sövmezdi. Kanayan bir yara gördü mü yanardı ta ciğeri, onu dindirmek için çifte yerdi, kamçı yerdi. Adam aldırma da geç git demezdi, aldırırdı, tekme yerdi, çifte yerdi ama hakkı tutup kaldırırdı” .

Ben o gece vatandaşımızın Hakk'ı tutup kaldırmak için canıyla vermiş olduğu mücadeleye hem tanıklık ettim hem de can kurtarmak için o günün şartlarında, o anın şartlarında elimden geleni yapmaya çalıştım.

Bir başka unutamadığım dram ise bazı yaralılarımızın yanına koştuğumda maalesef şehit olmuşlardı. Onların göğsünden ya da alnından, kafasından tek kurşunla şehit olduklarını görünce “Bunlar bizi tek tek de mi öldürüyorlar acaba?” diye geçirdim içimden.

O beş motosikletli gençten bahsetmiştim. Onların, alandan yaralıları uzaklaştırıp, yaşam kurtarma anlamında çok büyük katkıları oldu. Bir tanesinin motosikleti tank ateşi sırasında vuruldu zaten. Görüntülerde yandığı görülen motosikletlerden birisi ona ait. Bir tanesi de sabaha karşı o ağır psikolojik ortama dayanamamış olacak ki, motosikletini direkt tankların üzerine sürdü. Arkadaşları yan tarafımızdan, “Gitme, gitme” diye bağırmalarına rağmen o dinlemedi. 20 yaşlarındaki genç kardeşimiz tanka doğru 30 metre mesafeye geldiğinde onu da vurarak şehit ettiler. Yaklaşık yarım saat kanlar içerisinde yerde kaldı. Bunlar hiç gözlerimin önünden gitmiyor artık.

Ve son cümlem; katıldığım programlarda bazı şehit yakınları, anne ve babaları yanıma geldiler. Bana çocuklarının resimlerini gösterdiler, “O gün orda şehit olan oğlumuz, onu gördün mü, son nefesinde bir şey konuşabildiniz mi?” diye bana sorduklarında yaşamın gerçek anlamını orda anladım.

Onun için bu millet çok necip, çok güçlü, çok temiz bir millet. Bu milletin torunlarına da kılıç çekilmeyeceğini ecnebiler öğrendiler ama içimizdeki hainler öğrenememişler. Allah onlara hak ettikleri belayı zaten veriyor.

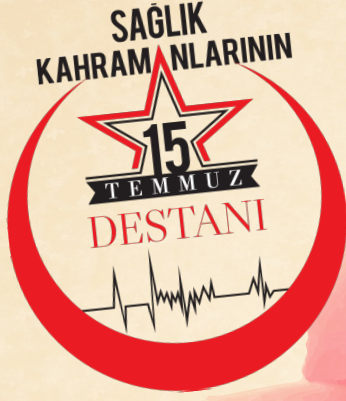

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Büşra ERTUĞ

Hemşire - ANKARA

// Askerlerin ambulans ekiplerine de ateş açtığını duyduk. Bunları işittikten sonra olay yerine ekipleri görevlendirirken "hakkınızı helal edin" diyerek görevlendiriyorduk...

//

Hakkınızı Helal Edin...

O gün Acil Çağrı Komuta Merkezi'nde nöbetçi idim. Darbe girişiminin olduğunu öğrendiğimiz andan itibaren olay yerine ambulans ekiplerini görevlendirmeye başladık. Olay yerine gönderdiğimiz ekipler bize, tankların insanları ezdiğini ve çok sayıda yaralı olduğunu söylediler. Askerlerin artık ambulans ekiplerine de ateş açtığını söylüyorlardı. Bunları duyduktan sonra olay yerine ekipleri görevlendirirken "Hakkınızı helal edin, Allah'a emanet olun" diyerek görevlendirdik.

Göreve çıkan her ekibimizin arkasından, içimizdeki yürek kıpırtılarıyla birlikte dualar ederek haber bekledik. Her iletişim kurduğumuzda kafamıza üşüşen binbir düşüncenin baskısıyla sanki kötü haberler alacağız endişesi yaşadık.

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Arkadaşlarımız tarafından kurtarılan ve hastaneye yetiştirilen her vatandaşımız için binlerce şükürler ettik. Sanki alanda mücadele eden, yaralanan, onlara yardıma koşan, uğraşan, didişen, direnen kim varsa hepsi aynı ailenin fertleri gibiydi.

Fakat kafamızda yığınla cevapsız sorular...Ne oluyordu durup dururken... Neden oluyordu bütün bunlar..

Ben 23 yaşında bir lisans öğrencisiyim. Yani meslek hayatımın daha henüz başındayken böyle bir acı tecrübe yaşamak gerçekten çok üzücü oldu. Ama Allah'ın izniyle o kötü günlerin üstesinden geldik ve geride bıraktık. Geleceğe hep birlikte daha büyük umutlarla bakabiliriz..

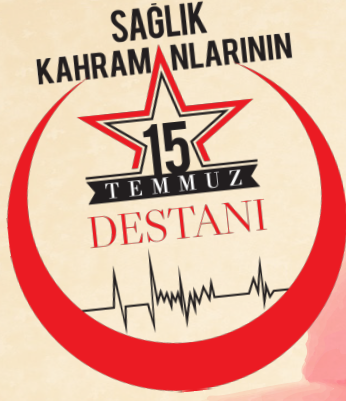

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Dr. Hüseyin Fazıl İNAN

Hekim - Ankara

// Kritik noktalara intikal etmeye çalışan ambulanslarımızın önü helikopterlerden ateş edilerek kesilmeye çalışıldı, yaralılara müdahale edilmesi engellendi... //

SAĞLIK
KAHRAMANLARININ

Ambulanlarımızın Önü Helikopterlerden Ateş Edilerek Kesildi...

O gece evde otururken Ankara 112 Komuta Merkezi'ne Genelkurmay Başkanlığı içerisinde bir çatışma olduğu ihbarı iletildi. Daha sonra komuta merkezi ile iletişimde kaldık. Oraya 15 adet ambulans görevlendirildiğini fakat ambulansların Genelkurmay içerisinde alınmadığını, çatışmanın devam ettiğini öğrendik.

Akabinde İstanbul'da Boğaz Köprüsü'nün tanklar tarafından kesildiğini haberlerde izleyince olağandışı bir durum olduğunu fark ettik. Bakanlığımız yetkilileri ile bir telefon görüşmesi yaptım hemen. Ortada olağandışı bir durum olduğunu, dolayısıyla sağlık anlamında, acil sağlık hizmetleri anlamında kriz koordinasyonuna ihtiyaç olabileceğini değerlendirerek derhal Bakanlık SAKOM, Sağlık Afet Kriz Koordinasyon Merkezi'ne geçtim.

O esnada yolda giderken de üzerimizde helikopterlerin uçtuğunu hatta Kızılay civarında Sıhhiye'ye doğru yaklaştığımda Kızılay civarında helikopterlerden ateş açıldığını gördüm. Hemen kriz merkezinde İstanbul 112 Komuta Merkezi, Ankara 112 Komuta Merkezi ile iletişime geçtik ve o esnada da Cumhurbaşkanımızın halkın meydanlarda, havalimanlarında toplanmasını, bunun bir kalkışma olduğunu ve halkımızdan bu konuda destek olmasını talep ettiğini televizyondan izlediğimizde olayın vahametini, büyüklüğünü daha iyi anladık. Bunun üzerine hemen komuta merkezlerimizle iletişime geçerek mevcut görevdeki ambulanslara ilave ekipler oluşturulması ve yedek ambulansların devreye sokulması talimatını verdik. Hatta bu esnada yavaş yavaş evlerinde istirahatte olan, nöbette olmayan sağlık personellerinin de hızla görev yerlerine intikal ettiğini gördük.

Tabii zaman ilerledikçe çok sayıda telefonla yüzlerce yaralı olduğu bilgisi gelmeye başladı. Özellikle Ankara merkezdeki kritik tesislerde, Emniyet Müdürlüğü Binası, Yenimahalle'deki MİT Müsteşarlığı'nın Binası, Gölbaşı Özel Harekât Binası ve Kızılay'da Genelkurmay Başkanlığı çevresinde ve Meclis önünde helikopterlerden ateş açıldığı, vatandaşların toplandığı yerlerde, Beştepe'de Külliye önünde de halkın üzerine ateş açıldığı, çok sayıda yaralı olduğu bilgisini aldık ve tüm ekiplere bu bölgelere yoğunlaşmalarını söyledik.

Ambulanslarımız bütün çağrılara yetişmek için büyük bir mücadele vermeye başladılar. Çünkü sağlık personeli de bu son gelişmelerden ciddi anlamda etkilenmişti. Yani daha önce hiç yaşanmamış böyle bir kalkışma ve olağandışı bir durum karşısında herkesin olduğu gibi, tüm vatandaşlarımızın olduğu gibi sağlık personelinin de bir tedirginlik yaşaması normaldi. Ancak Sayın Başbakanımızın yaptığı açıklamalar, Cumhurbaşkanımızın yaptığı açıklamalar üzerine personelimiz daha büyük özveri ve gayretle canlarını ortaya koyarak, tüm yaralılarımıza ulaşmak, onları hastanelere yetiştirmek için büyük bir mücadele verdiler.

Bu esnada olay yerlerine intikal ederken ambulanslarımıza da ateş açıldığı haberlerini almaya başladık. Özellikle Yenimahalle'de MİT binasına ambulanslarımız yardıma gelirken helikopterler tarafından defalarca ateş açılarak engellendiğini, ambulanslarımızın Beştepe'de Külliye civarında yaralılara müdahale etmek için giderken ateş açıldığını gördük.

Ekiplerimizle irtibat kurarak güvenli yollar belirledik. Emniyetle irtibat kurduk. Saldırı olduğunu öğrenince ekiplerimizin dikkatli davranmasını, kendi can güvenliklerini de sağlayarak yaralılara hızlı ve etkin bir müdahale gerçekleştirilmesini söyledik.

Sağlık personelimiz, ambulans ekiplerimiz canını ortaya koyarak büyük bir fedakârlıkla yaralıların olduğu yerlere intikal ettiler. Bu esnada ambulanslarımıza açılan ateş sonucu yaralanan sağlık personellerimizin olduğu bilgisi de gelmeye başladı. Onların da diğer ekiplerimizle hastanelere ulaştırılması talimatını verdik. Külliye önündeki bir ambulansımıza helikopterden roket atıldığı, ambulansımızın tahrip olduğu, personelimizin ağır yaralandığı bilgisi geldi.

Gölbaşı Özel Harekât Merkezi'ne, Yenimahalle MİT Müsteşarlığı Binasına intikal etmeye çalışan ambulanslarımızın önü helikopterlerden ateş açılarak kesilmeye çalışıldı. Yaralılara müdahale edilmesi engellenmeye

çalışıldı. Ankara'da 11 ambulansımız bu şekilde tahrip oldu, hasar gördü. Bu arada gönüllü olarak alana gelen UMKE ekiplerimiz zarar gördü, UMKE araçlarımız hasar gördü ve UMKE ekiplerimizden şarapnel parçalarıyla yaralanan arkadaşlarımız oldu.

Ambulanslarımıza saldırı yapıldığını öğrenince hemen komuta merkezine ambulanslarımızın olay yerine giderken tepe lambalarının söndürmelerini, kesinlikle havadan kendilerini fark ettirecek bir eylemde bulunmamaları talimatını verdik. Ambulanslarımız o saatten sonra tepe lambalarını söndürerek olay yerlerine ulaşmaya başladılar.

Bu esnada çevre illerden takviye gelen diğer illerin ambulansları da hizmete iştirak etti. Sadece Ankara'da 202 ambulans görev yaptı o gece. Bu esnada hastanelere gelen doktorlarımız acil servislerdeki yoğunluğun artması üzerine hastanelerimize de takviye ambulans ekipleri gerektiğini söylediler ve takviye ekipler kurduk. Böylece müdahale için başka hastaneye nakledilmesi gereken yaralılar için oluşturduğumuz takviye ambulans ekipleri hemen devreye girdiler. Bu ambulans ekipleri vasıtasıyla sabaha kadar Ankara'da bin 150 civarında yaralıya müdahale edilmesi mümkün oldu.

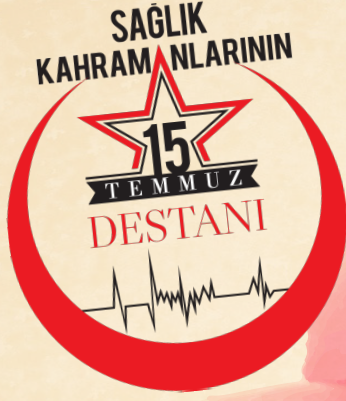

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Op. Dr. Serkan Önder SIRMA

Hekim - İSTANBUL

“Öyle bir duygu ki, “bunlar bizim askerimiz yanlışlık içerisinde” demek için uyarılmak için gelmişiz fakat bunlar kendi halkını tarıyorlar. O an, darbe değil de işgale uğradığımız duygusu bende daha çok pekişti...”

Sanki Darbe Değil de İşgale Uğramışız Gibi...

Ben o gün hafta sonu tatili için İstanbul'daydım. ailemin yanına gitmiştim. Haberleri izlerken dışarıda yolların kapandığını, Boğaziçi Köprüsü'nde bir grup askerın yolu kestiğini duydum. Ne olduğu konusunda fikrimiz yoktu, terör operasyonu olabilir. O sırada dışarıda olan yeğenim vardı. O bizi arayıp, yolların kapandığını, mahsur kaldığını, çıkmadığını, eve gelemediğini söyledi. Biz de arabaya binip onu almaya gittik.

Fakat dönüşte bütün yolların tıkanıp tıkanmadığını, trafiğin hiç ilerlemediğini fark ettik. Ara sokaklardan eve ulaşmaya çalıştık. Bir yol bulduk ara sokak, fakat oradan da Vatan Caddesi'ne kadar gidebildik. Arabayı bir ara sokağa park ettikten sonra yürüyerek eve gittik. Yolların önü otobüslerle kesilmişti. Özellikle Vatan Caddesi'nden İstanbul Emniyeti'ne giden yollar.

Eve vardık, televizyonu açtık. Başbakan'ın açıklamalarını veriyordu haber kanalları. O da bunun Fetullahçı Terör Örgütü tarafından yapılmış bir kalkışma olduğunu fakat hepsinin cezasını bulacağını, kontrol altına alınacağını içeren ifadelerde bulunuyordu. Biz de bekledik, izlemeye devam ettik, ne yapacağımızı bilemiyorduk o sırada.

Sonrasında yine bir haber kanalında Sayın Cumhurbaşkanımızın canlı yayında cep telefonu bağlantısını, canlı görüntülü bağlantısını gördük. Orda "Bütün halkımızı sokağa davet ediyorum, gerekirse ben de meydanlarda olacağım. Demokrasi için bütün halkımız sokaklara çıksın" çağrısı yaptığını gördük.

Daha sonra biz ailecek sokağa çıkmaya karar verdik. Tabii bir takım internet sitelerini açtığımda twitter da falan sokağa çıkma yasağı olduğu, kimsenin sokağa çıkmaması gerektiğini söyleyen hesaplar, bilgi kirliliği oluşturan kişiler vardı. Fakat tabii Cumhurbaşkanının bu şekilde ifade etmesi onun doğru olduğu yönünde bir kanaat uyandırdı bizde.

Karar verdik, hepimiz birlikte çoluk-çocuk, annem, babam, yeğenlerim, kardeşim sokağa çıktık. O arada Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne gitmek aklımıza geldi ilk önce. Oraya doğru yönlendiğimiz zaman bir grubun o taraftan geldiğini, "Orayı hallettik, tankların girişini engelledik, Akdeniz Caddesi'nden, Valiliği ele geçirmişler, orayı kurtarmaya gidelim" dediklerini duyduk. Biz de onlara takılarak hep birlikte Valiliğe doğru yönlendik.

Sonrasında orada birkaç polis arkadaş bizi İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin de işgal altında olduğunu, oraya yönelirsek daha iyi olacağını

söyledi. Daha sonra biz İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne gitmeye karar verdik. Oraya vardığımızda bir grup askerin silahları ile birlikte orayı kestiğini gördük.

Biz daha çok yaklaştık, sloganlar atarak üzerlerine yürümeye karar verdik. "Asker kışlaya, silahınızı bırakın, kışlanıza dönün" diye bağıırıyordu bütün gruptakiler. Fakat onlardan hiçbir tepki gelmedi. "Sakin yaklaşmayın, gelmeyin buraya" dediler. Biz biraz daha ilerlemeye karar verdiğimizde silahları doğrulttular ve ateş açmaya başladılar. Biz de en önlere olduğumuzdan yanımızdaki vatandaşlardan sağlı sollu vurulanlar olduğunu gördüm.

Ben hemen müdahale etmeye başladım vurulan kişilere. Ayak bileğinden, uyluğundan, karnından vurulanlar oldu. Hemen yanımdaki arkadaş, ayak bileğinden vurulan tanımadığım bir insandı, o da vatan için gelmiş Allah razı olsun.

Ayağına baktığımda, bileğinden kurşun girmişti, yerde yatıyordu. Arkadaşımızı kontrol ettiğimde kurşun elime geliyordu. Fakat kişi o kadar vatan sevgisi ile dolmuş ki, "Hastaneye gitmesem olur mu hocam, burada kalsam biraz daha dursam, gitmesem olur mu acaba?" dedi bana. Kontrol ettiğimde kurşunun kemiği deldiğini ve kemik kırıklarının olduğunu fark ettim, aynı zamanda kanaması devam ediyordu. "Hayır, olmaz. Burada duramazsınız hastaneye gitmeniz lazım hemen" dedim. Fakat işte o an, beni en çok duygulandıran anlardan bir tanesiydi. Çünkü bu şekilde vurulmuş olmasına, ayağa kalkamamasına rağmen oradan ayrılmak istemiyordu.

Onun yarasını tişörtlerle kapattıktan sonra yan taraftaki diğer yaralılara, etrafını çevirmiş olan insanlarla birlikte ben de müdahale ettim. Yönlendirmeye çalıştık hastanelere gitmesi gerekenleri. Kimi zaman tampon yaparak, kimi zaman bağlayarak.

Sonrasında daha büyük bir grup geldi arkadan "Ya Allah, Bismillah, Allah-ü Ekber" diye slogan atarak, büyük bir Türk Bayrağı açarak. Onlar

gelip ön tarafa geçtiklerinde ben de o sırada yaralılarla ilgilenirken birden yine silah sesleri duydum, tekrar ateş açmaya başladılar bu sefer ön gruba. O sırada o kadar sinirlendim ki şimdiye kadar bir karıncayı incitmemiş olan ben, öyle bir duyguya kapıldım ki, o an elimde bir silah olsa hepsini birden tarardım.

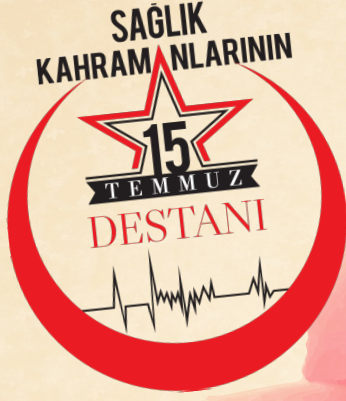
Çünkü yani buraya biz; Bunlar kendi askerlerimiz, onları engelleyelim diye gelmişiz, yanlış içindesiniz uyaralım diye gelmişiz fakat bunlar kendi halkını tarıyorlar. Silahsız, üstelik taradıkları silah da bizim kendi silahımız. Yani bizim kendi halkımızın vergileri ile aldığı, düşmana karşı bizi koruyun diye onlara teslim ettiğimiz silahı onlar bize doğrulttular ve taradılar. Hiç beklemediğim bir şeydi ve gerçekten o an, darbe değil de işgale uğradığımız duygusu ben de daha çok pekişti. Sanki bir nevi işgal altındaydık, yabancı dış güçlerin işgali.

Ondan sonra İnsanlarımızın yüksek duyarlılığı sayesinde daha sonra öğrendiğimiz bir takım kahramanların kritik müdahaleleri sayesinde ve Cumhurbaşkanımızın dik duruşu ile bu çok büyük tehlike atlatılmış oldu. İnşallah bir daha ülkemize, devletimize, milletimize böyle bir şey göstermez Allah. Böyle bir şey olursa da daha hazırlıklıyız artık. Yine çıkarız, yine karşılarında dururuz. Çünkü dediğim gibi bu hiçbir şeye benzemiyor. Yani vatan, vatan olmadıktan sonra yaşamamanın da bir anlamı yok.

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

Metin DOĞAN

Tıp Fakültesi Öğrencisi - İSTANBUL

“Paletin altında birilerinin ezildiğini insanlar görürse durumun ciddiyetini daha iyi anlarlar ve hep beraber askere karşı koyarlar düşüncesiyle canımı feda etmek istedim...”

”

Canımı Feda Etmek İstedim!..

Eve girdim, televizyonu açtığımda canlı yayında havaalanındaki tankları gördüm. Haberi sunan spiker çok rahat konuşuyordu, hiç telaş yoktu, stres yoktu böyle. Ne bileyim darbe olmuş, orda askerler falan var, daha heyecanlı anlatması, korkarak anlatması gerekiyordu, onun korkmadan anlatması beni şüphelendirdi. Otobüsteki insanların tepkilerini de duymuştum böyle. İşte size bu fırsatı verdik, bu sistemi, iktidar partisini sevmeyen kişilere size bu fırsatı verdik, sokaklara dökülün gibisinden bir oyunun içinde olduklarını düşündüm.

Zaten çeşitli nedenlerden dolayı benim yirmi yılım Taksim'de geçmişti. Orda da Gezi olaylarında insanları nasıl kandırıp, sokaklara döktüklerine bizzat kendim şahit olmuştum. Şimdi de insanlara o rahatlığı vererek, sokaklara dökebileceklerini düşündüm. Eğer bunlar sokaklara dökülürse de bu sefer o Gezi olaylarında sessiz kalan bir çoğunluk vardı. Bunlar sessiz kalmayacaktı, bunlar da çıkacaktı. O zaman iki tarafta birbirlerini öldürecekti.

Gaybı Allah bilir ama kullarına hissettirmiş. O esnada yüz binlerce insanın öleceğini hissettim. Darbeye karşı olan insanları hızlı bir şekilde sokağa dökmek gerekiyordu. Bir an şey düşündüm. İktidar partisi ile ordu arasında bir sıkıntı olmuş olsa sonra da bu darbe olayı olmuş olsa insanlar bilirler ne yapabileceklerini ama her şey güllük gülistanlık iken böyle bir şeyin olmasının insanları şoka sokmuş olduğunu düşündüm. Kendimce insanları bu şoktan çıkarmanın yolunu arıyordum.

Bir taraftan da Allah'a yalvarıyordum, "Ne yapabilirim, ne yapabilirim, ne yapabilirim?" diye. O esnada aklıma geldi; insanlar, canlı yayında paletlerin altında birinin ezildiğini görürlerse hiç düşünmeden sokağa dökülürler diye düşündüm. Buna karar verdiğim anda çok dua ettim Allah'a, "Allah'ım o paletlerin altında ezilmemi engelleyecek her şeyi ortadan kaldır" diye. Hiç tereddüt etmeden çıktım dışarı, benim kişisel aracım yoktu. Taksilere bakıyorum dolu geçiyorlar, boş taksiler durmuyor.

O sıradabirtanemotosikletligördüm, köşeyi dönüyordu. Onu elimi kaldırarak durdurdum. "Beni götürmeyebilir" diye düşündüm. Hiçbir şey demeden bir tane tokat atıp motosikletini almayı da düşündüm. O sırada geri vazgeçtim, "Allah rızası için beni çok acil havalimanına götürür müsün?" dedim. O arkadaş bir saniye bile düşünmeden, "Atla abi götüreyim" dedi.

Giderken böyle sakin sakin konuşuyordum ki, bir şeyden etkilenip de vazgeçmesin diye. Öğrenciymiş o da, makine mühendisliğinde okuyormuş, 22 yaşındaymış. "Ha ben de matematik öğretmeniyim, sana bir soru sorayım mı?" falan derken güle oynaya gidiyorduk. Otomobillerin geçemeyeceği yerlerden motosikletli olduğumuz için geçtik. Havaalanına girdiğimizde o tankları falan gördüm, bir 20-30 metre var ya da yoktu tanklarla aramızda. Sonra artık motosikletle devam etmek istemedim, çünkü o arkadaşın canına bir zarar gelebilirdi. Onun için kenara çekmesini istedim.

Kenara çektiğinde o öğrenci arkadaş, motosikletinin ne kadar eski model ve kötü olduğunu farkettim. Evi de havaalanı ile ters yöndeymiş. Motosikletteki benzin miktarı da az kalmıştı. Onu oraya götürmezdi, para vermek istedim. Onun da gururunu kırmadan vermeye çalıştım. Cebimdeki tüm parayı çıkardım, miktarı da belli olmasın diye avucumun içinde sıkarak verdim. Miktarın çok olduğu belli olmasın, belki kabul etmez diye.

"Beni buraya Allah rızası için getirdin ama bu parayla kendine benzin alır mısın?" dedim. O da, "Yok, ben seni Allah rızası dediğin için getirdim, alamam bu parayı" dedi. Ben de böyle döndüm arkamı elimle gösterdim, "Ben buraya sen tedirgin olmayasın diye söylemedim. Ben buraya ölmeye geldim, büyük ihtimalle öleceğim. Artık bu saatten sonra para benim işime yaramaz. Eğer almayacaksan yere atacağım" dedim. "At yere, ben almıyorum" dedi.

Ondan sonra motosikletinin yönünü çevirmeye çalıştı geri dönmek için. O sırada çok duygulandım, öğrenci olduğu için "Allah başarılarını eksik etmesin, Allah kötülerle karşılaştırmasın" diye dua ettim ardından. O arkadaş gitti, gözden kayboldu.

Sonra dönüp arkama bakayım dedim. "Kim var, kim yok?" gibisinden. Böyle halk vardı ama tanklara hiç kimse yanaşmıyordu. Sadece tankların başında gazeteciler, kameralar vardı böyle. Halk uzaktaydı ve ellerinde çantalar, valizler vardı. Oraya uçmak için gelen ve orda mahsur kalan kişiler olduğunu düşündüm. Belki 20-30 tane polis gördüm, onların da ellerinde telsiz vardı. Onlar da uzaktaydılar.

Ben, duygusal olarak galeyana gelip bu eylemimi yapmadım. Zaten sizi duygusal galeyana sokacak orda hiç kimse de yok. Eylemci falan da yok. Ben evden çıkarken o planı yapmıştım, o paletlerin altında ezilme planını.

Bir de ben sporcuyum, ikinci dan aikoducuyum. Boks yaptım, dört yıl kung fu yaptım, 24 yıldır aralıksız spor yapıyorum. Her hangi birisi, benim yaptığım sporlardan edindiğim birikimi, ölmeden önce asker ya da başka birine karşı uygulamış olsa, onlarla savaşmış, uğraşmış olsa kesinlikle karşısındakilere bir zarar verebilirdi. Ben o askerlere zarar vermeyi asla düşünmedim. Çünkü benim amacım darbeye karşı olan insanları çıkarmaktı sokağa. Ben kendimi ilk eylemci olarak düşünüyorum, tankın altına yatmayıp da üstüne çıkmış olsam ya da oradaki askerlere saldırmış olsam o zaman o korkulan kesimi, Gezi olaylarında kandırılmış olan kesimi çıkartırdım.

Bu tıp öğrenciliği işime de yaradı. Kendim zaten psikiyatrist olmak için başlamıştım Tıp fakültesine. O psikoloji ile diğer kesimi çıkartmayıp da darbeye karşı olan kesimi çıkartmak düşüncesi içinde direkt eyleme başlayabilirdim. Kafamda her şeyi böyle inceden inceye planlarken, şeyi hiç düşünmemiştim. "Bu askerlerle karşılaşsam ne diyeceğim?"

O sırada bunlar sekiz-on el havaya ateş açmaya başladılar. Havaya ateş açar açmaz tüm gücümle üzerlerine doğru koşmaya başladım spontane olarak ve tüm gücümle bağıryordum, "Ben Türk askeriyim, siz kimin askerisiniz?" diye. O sırada tam önlerine geldim, tank durdu. Tankın üzerinde üç tane asker var, bir anda böyle afalladılar. Birbirlerine baktılar, hiçbir şey demeden.

Bunlar böyle birbirine bakınca bu sefer hiç durmadan daha fazla bağırımaya başladım. Bağırımaya başladım ki, vazgeçmesinler. Bir ara vazgeçmelerinden korktum. Beni kesin ezip geçsinler istiyordum. Burada başarıya ulaşmam demek, orda ezilmem demektir. Sadece tankın önüne geçmiş, bağırarak bir insanı dikkate alıp, sokağa dökülmeyeceklerini düşündüğüm için direkt kendimi ezdirmeye odaklanmıştım.

Bunlar da karşılıklı bağırırmaya başladılar. Elleri tetikte, durmadan bağırıyorlar, "Ateş edeceğiz, ateş edeceğiz, edeceğiz" diye. Ben de onlara bağırıyordum, "Edemezsiniz" diye. Komutan olduğunu sonradan öğrendiğim içerideki şahıs, "Ez onu" falan dedi ve bunlar tankın içerisine girdiler, gaza bastılar.

66 tonlukmuş o tank, sonradan öğrendim ve bilmem kaç bin beygir gücündeymiş. O gaza bastıkları zaman o ön tarafı öyle bir havaya kalkıyor ki öyle korkutucu gözüküyor ki. Ama ben inanın hiç korkmadım, çok hızlı bir şekilde o sağ paletin altına yattım.

Bir taraftan da kelime-i şehadet getirmeye başladım. O tanka ve paletine baktım, hayatımda ilk kez bu kadar yakından tank görüyordum. Daha geniş bir palet olacağını falan düşünmüştüm, o kadar da geniş değildi. Ölümümü ona göre planlamaya çalıştım. Başım, hayati organlarım, kalbim falan aynı anda o paletin altında ezilsin diye konumumu da ona göre ayarladım.

O kısa süre içerisinde ne kadar da çok duygu ve düşünce seline kapıldım öyle, hayret doğrusu.

Bir de zıt duygular arasında geçişler zordur. Ben 40 yaşına kadar o kadar bağırmamıştım. O kadar bağıırken kalp atımınız daha hızlı, kan dolaşımınız daha hızlı ama o palet size doğru yaklaşırken artık tıbbi, fizyolojiye aykırı olan şeyler başlamıştı. Yani kalp atımım, insanın sakinleşmesi saatler alır filan ama orda, o anda bir saniye içinde ben sakinleşmiştim. Kalp atımım normale dönmüştü, kan dolaşımım normale dönmüştü. Anlatılamayacak kadar çok şeyi o esnada yaşamıştım, o çok kısa sürede.

Tam böyle öleceğimi beklerken ani bir fren sesi ve tank durdu. Birkaç saniye durdum baktım, bağırmalar falan var böyle. Oradaki polisler de bana bağıyor, oradaki halkta bağıyor. Herkes, "Yapma, yapma böyle" diye bağıyor. Benim amacım o insanları yüreklendirmektir böyle canımı feda ederek. Durduktan sonra da kalktım, baktım hareket edeceği yok, insanlar da bağıyor, askerler de bağıyor.

Kalktıktan sonra tişörtümü çıkarttım bunlara atacakmışım gibi yaptım. O esnada durmadan bağıryordum. Bu bir 10 dakikalık mücadeleydi. Tank ikinci defa hareket ettiğinde bu sefer de sol paletin altına çok hızlı bir şekilde yattım. Yine aynı şeyleri yaşarken bu seferki çok yaklaştı. Yani o frene bastığında tank sallanmaya başladı, nerdeyse o palet kulağıma falan değecekti. Bu sefer kesin öldüm dedim ama yine ölmedim.

Kalktım, birkaç saniye durdum baktım hareket etmiyor. Bu sefer kalktığımda bir baktım artık insanlar durumun ciddiyetini anlamışlardı böyle. Artık bana bağırmıyorlardı, 10-12 kişi gelip tankın etrafını sarmışlardı.

Askerlere bağıryorlardı. Sonrada iki, üç dakika içerisinde sayıları 40-50'yi buldu. Ben de kenara çekildim, eylemin hiçbir kısmına ondan sonrasına katılmadım.

Sonra da cumhurbaşkanımızın çağrısıyla oraya iki milyon insan ölmek için koşarak geldiler. İşte bazıları buna oyundur falan diyorlar ya; o insanların bir çağrısı, rica makamında bir çağrısı emir olarak algılayıp, oraya bir sevgiden dolayı, ölmek için gelebileceklerini anlayacak, idrak edecek bir beyne, hissedecek bir kalbe sahip olmadıkları için oyun diyorlar.

O tankı kullanan asker, bir kere durdu diye içindeki komutanı tarafından tehdit edilmiş. "Eğer hareket etmezsen, bir kere daha durursan seni öldürürüm" diye. O asker de beni öldürüp, öldürmediğini bile bilmiyor, orası kör nokta belki ezdi kendisi boş yere öldürülecek. Allah onun kalbine ne hissettirdiyse o duruyor. Komutanın onun kafasına değil de ayağına ateş etmiş olduğunu duydum.

Benim irademi güçlü kılan ilk şey vicdandır. Ben hayatımda vicdana çok önem veriyorum. Ne yaparsam yapayım vicdanıma soruyorum. Vicdanım benden razıysa Allah da razıdır, kul da razıdır. Bir de ben, insanlar ölürken o görülen film şeridine inanıyorum. O film şeridinde de eğer ben bir saniyede ölmüş olsaydım, benim ölümümün siz bir saniyede gerçekleştiğini görecektiniz ama o bir saniye, sizler için bir saniye olacaktı. Benim için bir saniye olmayacaktı. Ben o esnada ölürken, o film şeridinde Allah bana 40 yaşına kadar neler yaşamışsam onları göstermeyecekti. Bana 40 yaşına kadar neler yaşatmışsam onları gösterecekti.

Bir de vicdan, bizi insan yapan bir özelliktir. Vicdan olmadığı zaman bizler sadece beşeriz. Beşer olup, vicdanlı bir insan olup, sonradan da Müslüman olduğumuza inanıyorum. Bir de vicdanın bizim öbür dünyadaki gideceğimiz yerin habercisi olduğuna da inandığım için bende çok güçlü bir irade ve benlik oluşturdu.

İkinci şey ise cesaret. Zalimlerin en büyük silahının bizim korkaklığımız olduğuna inanıyorum. Haksızlık bize karşı değil kime karşı yapılırsa yapılsın

dimdik karşılarında dikildiğimiz zaman onların o kadar da güçlü olmadıklarını görüyoruz. Bazen ben de bir şey olduğu zaman tepki göstermeden önce korkuyorum ama o sırada "Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır" hadisini aklıma getirdiğim zaman dünyanın en güçlü insanı gibi hissediyorum kendimi.

İrademi diğer güçlendiren şey ise; gün içerisinde nasıl çok çalışıyoruz ve bedenimiz yoruluyorsa, ruhumuzun da yorulduğuna inanıyorum. Ruhun ihtiyaçlarının telafisi için de günde beş sayfa Kur'an'ı Kerim meali okuyorum. Okuduğum o beş sayfayla bir yılda üç kere Kur'an-ı Kerim'i bitirmiş oluyorum.

Bir de insanlar doğduğu zaman, Allah içlerine rahmeti, iyiliği, vicdanı üçünü birden veriyor. Bizler çevresel faktörlerle kötü şeyleri öğreniyoruz. Eğer beş sayfa düzenli K. Kerim okursak, doğarken Allah'ın bize vermiş olduğu özümüzdeki içsel olgulara dönüp, içsel devrimlerimizle güçlü bir iradeye ve benliğe sahip olacağımıza inanıyorum. Ayrıca, hızlı analiz yapma yeteneğimin çok kitap okumaktan kaynaklandığını düşünüyorum.

İradeyi güçlendiren bir diğer şeyin ise gülümsemek olduğuna inanıyorum. İnsanlara gülümseyerek yaklaştığımız zaman onlar bize daha pozitif yaklaşıyorlar.

İrademi diğer güçlendiren şey ise; ben hümanistim, insanları çok seviyorum. İnsanları severken de onların sevdiği şeyleri asla eleştirmiyorum. Ayette diyor zaten, "Onların sevdiği şeyleri eleştirirseniz onlar da cahilliklerine kapılıp, sizin sevdiğiniz şeylere laf söyleyebilirler" diye. Bu bilinçten dolayı onların sevdiği şeylerle alakalı bildiğim doğru, hoşlarına gidecek güzel şeyleri söylüyorum ki onlar da benim sevmiş olduğum şeyleri tanıma şansı bulsunlar.

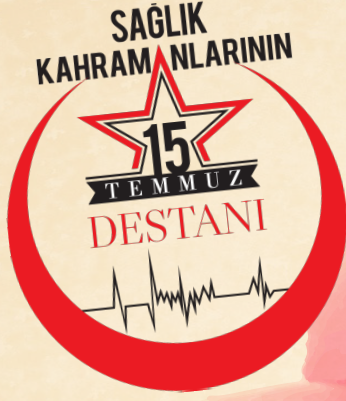

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Şule DELIALIOĞLU

Acil Tıp Teknisyeni - ANKARA

// 112'yi aradım, biz yaralandık ekip arkadaşlarımı
görmedim ölmüş olabilirler dedim. Onlar için bir
ekip istedim.. //

Ekip Arkadaşlarım İçin 112'yi Arayıp Yeni Bir Ambulans İstedim...

15 Temmuz günü nişan hazırlıklarımı yaptığım için çalışmıyordum ve günümü evimde geçirmiştım. O gece Ankara'da olanları televizyonumdan izleyerek kaygıyla takip ediyordum. Televizyondan Gölbaşı'nda bulunan Özel Harekâta bomba atıldığını öğrendiğimde kişisel eşyalarımı alıp hızlıca teknik destek birimine geçtim. Hepimiz hızlı bir şekilde orada toplanıp yedek ambulansları hazırlayarak çıkış için emir bekledik. Bu sırada şaşkınlık içerisinde TRT'de yayınlanan darbe girişimi ile alakalı

bildiriyi dinledik. Çok şaşırmıştık, ne yapacağımızı bilemedik ve yukarıdan emir beklemeye devam ettik. Gerekli talimatlar bize iletildikten sonra bir anda bütün haberleşmelerimizi sağladığımız ve 112 için hayati önem taşıyan telsiz hatlarımızı sebepini bilemediğimiz bir şekilde kesildi. Telsiz hatlarının gelmesini yaklaşık 10-15 dakika beklemek zorunda kaldık. Dolayısıyla telsiz hatları yeniden çalışana kadar sahaya çıkamadık.

Benim bulunduğum ekip ilk olarak Konya yolu üzerinde bulunan Ankara İl Emniyet Müdürlüğü'ne yönlendirildi. Emniyet'e doğru giderken yolda bir sürü engelle karşılaştık. Su boruları patladığı için yoldan geçemedik ve ters yöne girerek ilerlemek zorunda kaldık. Ters yola girdiğimizde ilerlemek için manevralar yapmaya çalıştık. Ancak her taraf insanlarla ve yola park etmiş araçlarla doluydu. Manevra yapmaya çalışırken etraftaki insanlar önümüzdeki arabaları kaldırıp çektiler. 15-20 kişinin bir arabayı tutup elleriyle kaldırdıklarına şahit oldum. Biz Ankara Emniyeti'ne ulaştığımızda olaylar hala devam ediyordu. Emniyet vurulmuştu ve yanıyordu. Oradan çıkartabileceğimiz bütün yaralıları çıkartmaya çalıştık. Hepimiz görev bilinciyle, tehlikeli olmasına rağmen olay yerinden tam dört yaralı aldık ambulansımıza.

Dört yaralıyı en yakın hastaneye bıraktıktan sonra, hastane çıkışında komuta kontrol merkezine, "Nereye gidelim, ne tarafa göreve gidelim?" diye sorduk. Bizi Genelkurmay Başkanlığı'nın olduğu bölgeye yönlendirdiler. Genelkurmay'ın önüne geldiğimizde başka bir ambulans, bize ait olmayan özel bir ambulans ilerde çatışma olduğunu, 112 ekibinin çatışmanın ortasında kaldığını, o bölgeye gitmememiz gerektiğini söyledi. Tereddütte kalmıştık, sıcak bölgeye gitmekle geri dönmek arasında bir tercih yapmalıydık.

Durumu daha soğukkanlı değerlendirebilmek için ambulansımızı sakın bir noktaya çekmeye karar verdik ve orada bir durum değerlendirmesi yaptık.

Dört-beş tane ekibin oraya doğru gittiğini görünce biz de onlara güvenerek arkalarından gittik. Arkalarından ilerlediğimiz 112 ekiplerinin Ankara ekipleri değil de bu zorlu gecede bize yardım için yakın illerden gelen meslektaşlarımız olduklarını gördük. Bu 112 ekiplerinin bir kısmı Çorum'dan bir kısmı Çankırı'dan bir kısmı ise Yozgat'tandı. Onlarla, "Daha ileriye mi gidelim, yoksa burada mı kalalım?" diye konuşurken çok yakınımızdan bir F-16 geçip, Meclis'i bombalamaya başladı. Can güvenliğimizi sağlayabilmek adına sıcak bölgenin dışarısına çıkmak zorunda kaldık.. Yakın illerden gelen 112 ekiplerini de o bölgenin dışarısına çıkarttık, sonuçta onlar Ankara'yı bizim kadar bilmiyorlardı. Hepimiz tam ateşin ortasında kalmıştık ve çevrede de yüzlerce insan vardı.

Komuta kontrol merkezi ile tekrardan irtibata geçtik. Durumu anlattık, bombalamanın olduğunu ama bizim geride beklediğimizi söyledik. Olay yerine çok yakın bir mesafede ara yolda, hem güvenli alanda hem de yakın bir mesafede kendimize ait bir istasyonumuz var, Ankara 112'ye ait. Oranın önünde beklemeye başladık. En azından yaralı var dediklerinde rahatça çıkarım ama biz ateş hattı üzerinde olmayalım diye düşündük.

Sabah 04.30'a doğru Külliye'de desteğe ihtiyaç olduğunu söylediler. Biz de tekrar Külliye'nin oraya yöneldik. Köprü altında beklemeye başladık. Orda bizim gibi gönüllü ekiplerinden bir tane daha vardı. Gönüllülerle beraber kurulan diğer ekiple birlikte köprü altında beklemeye başladık, Külliye'ye çok yakın bir mesafedeydik. Bulduğumuz yerin üç farklı yerinde çatışmalar hala devam ediyordu.

Önce telsizden alana çıkmamızı söylediler. Özel Harekat'ın vurulduğunu ve çok fazla sayıda yaralı olduğunun ifade edildiğini, yaralılara ulaşmamız gerektiğini, çatışmanın bittiğini, alanın soğuk alan olduğunu söylediler. Ama yanımızda bulunan polis ekipleriyle konuştuğumuzda, onlar: "Hayır,

açık alana çıkamazsınız, şu an hava aydınlanmaya başladı, çatışmalar hala devam ediyor, yaralıları buraya getirsinler” dediler. Biz de onlara istinaden komuta kontrol merkezine telsizden alana çıkmayacağımızı, yerimizin belli olduğunu, yaralı varsa bize getirmeleri gerektiğini söyledik.

Bir 15-20 dakika sonra yanımızda bulunan ekibin yanına ayaktan yaralı bir polis memuru geldi. Onlar polis memurunu alıp hastaneye gittiler. Biz tek ekip olarak orada kaldık . Onları beklerken büyük bir araçla özel hareket polisi olduğunu düşündüğümüz, daha doğrusu o kıyafette iki insan geldi. Hemen alana çıkmamız gerektiğini, çok fazla yaralının olduğunu, bir an önce onlara ulaşmamız gerektiğini söylediler.

Hiç tereddüt etmeden peşlerine takıldık. Alana çıkmaya çalıştık. Ara yollara sokmaya çalıştı bizi ancak, ara yollara giremedik çünkü ara yollar büyük araçlarla kapalıydı. Tam anayola Külliye'nin önüne geldiğimizde orda bekleyen sivil kıyafetli polis ekipleri özel hareketi durdurarak “Daha ileriye ambulans ekibini götüremezsin. Daha ilerisi çatışma bölgesi, ambulansı riske atamazsın” dediler. Onlar da; “Yaralı varsa buraya getirin” dediler. Öyle deyince o araç geri dönerek geldiğimiz yola doğru yöneldi..

Biz de o polislerin yanına yanaştık. Ben o sırada aracın ön kısmında koltuğun ortasında oturuyordum. Ben eğilerek camdan polis ekipleriyle konuştum. Nerde beklememiz gerektiğini, isterlerse buraya yakın bir yerde de bekleyebileceğimizi söyledim.

Tam onlarla konuşuyordum ki aniden çok ince bir ses duydum. İlk önce ne olduğunu bile anlayamadım. Zaten birden bire her tarafı yoğun bir toz bulutu kapladı. Ben sadece kafamı bir şeyin sıyırdığını hissettim ve yana doğru düştüm. Yanımdaki ekip arkadaşlarımı bir süre göremedim. Tek hissettiğim; birisi beni omzumdan tuttu, araç içerisinden çıkartıp, duvarın dibine yanaştırıp, koşturmaya başladı. Zaten artık kulaklarım da bir süre hiçbir şey duymuyordu. Bana sadece bağıırıyordu, “Sakin ol, seni kurtarmaya çalışıyorum, buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor.” Tek

sorduğum şey "Ekip arkadaşlarım öldü mü?" oldu. Hiçbir şekilde görmedim onları ben, onların gerçekten o araçtan çıkmamış olma ihtimalleri kafamı zonklatıyor, zihnimi bulandırıyor, düşüncelerim alt üst oluyordu. "Onlar senden daha iyiler, ayaktalar, ben onları görüyorum" dedi. İki elimle birden kafamı tuttuğum için tam göremiyordum onları, kendini benim önüme tutarak benim güvenliğimi sağladı ve, " bana güven, ben polisim seni burdan çıkartacağım" dedi.

Kendi arkadaşlarının sürdüğü bir aracı durdurarak beni zorla polis aracına bindirip güven altına aldı. Arkadaşlarına "Sağlık personelidir, bir an önce hastaneye götürmen gerekiyor" dedi. Aracı süren arkadaş, "Ben buraları pek bilmiyorum nasıl gideceğiz" diye sordu. En yakındaki hastanenin yolunu tarif ettim. O sıra polisin yolda kurduğu barikatları çekiyorlardı.. Birden cebimdeki cep telefonumu farkettim, hemen 112'yi aradım. "Biz yaralandık, ekip arkadaşlarım ölmüş olabilirler, görmedim onları. Onlar için hemen ekip yollayın" dedim. Ben konuşurken karşıda beraber çalıştığım mesai arkadaşım da ağlamaya başladı, ne diyeceğini bilemedi.

Beni yaralı olarak hastaneye götürdüklerinde ben hala ekip arkadaşlarımın öldüklerini düşünüyordum. Çok üzüldüğüm için de yaralı olmama rağmen kendime bir süre müdahale ettiremedim. Arkadaşlarımı merak ettiğim için bir kenara oturamadım bile. Bizimle beraber Külliye'nin önünde bekleyen diğer ekipten arkadaşlarım yanıma gelip beni sakinleştirmeye çalışarak teselli ettiler ve "tedavini yaptıracağız, onlar da gelecekler." dediler.

Birkaç dakikasonra ekip arkadaşlarım geldi, ben zorla araca bindirmeye çalışan polis ekipleri onların da üzerlerine siper olmuşlar, onları korumuşlar ve arkamdan hastaneye yollamışlar. Bütün gece ekip arkadaşımın bir lafı vardı, "Öldürmeyen Allah öldürmez, ölürsek de bir şekilde ölürüz" diye. Geldi yanıma oturdu, suratı sargılı, her tarafı kan içerisinde. "Bak" dedi, "Ben sana söylemedim mi, öldürmeyen Allah öldürmez, ölsek de bir şekilde ölürüz.

Bak ikimiz de hayattayız. Ben yan taraftayım tedavimi yaptıracağım sen de tedavini yaptır" dedi. O andan sonra gerçekten rahatladım.

O geceyle alakalı söyleyebileceğim iki şey var aslında. Biri; ihanet, çok büyük bir ihanet. Diğeri ise, ne olursa olsun, kimlik sorgulamadan, hiçbir şey düşünmeden, kendi canını ortaya koyan birçok insan.. Kendini düşünmeden, ailesini düşünmeden, yanındaki insanı koruyabilmek için kendini ateşe atan bir sürü insan.

Çok güzel bir ülkeye sahibiz, mükemmel bir ülkeyiz, hep birlikte iken çok daha güzeliz. El ele tutuştığımız zaman, kim olduğumuzu sorgulamadığımız, ötekileştirmedığımız zaman çok güçlü bir ülkeyiz. Buna şükrediyorum.

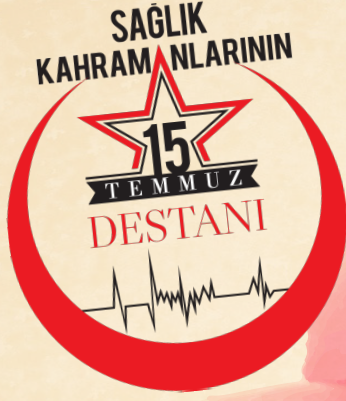

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Arzu ÇİÇEK

Acil Tıp Teknisyeni - ANKARA

“ Büyük şarapnel parçası ambulansın camından içeri girip arka taraftan çıkmıştı... Küçük şarapnel parçalarının yüzümü yaraladığını sonradan farkettim... VATAN SAĞOLSUN... ”

Vatan Sağolsun!..

15 Temmuz darbe teşebbüsü başladığında ben de görev bilinciyle 112 Komuta Kontrol Merkezi'ne geldim. Birçok gönüllü arkadaşımın da burada olduğunu gördüm. O gönüllü arkadaşlarımızdan yaralıların olduğu bölgelere giderek acil yardım hizmeti sunulması için ekipler kuruldu. Ankara'nın bütün noktalarına dağıldık o gece. Benim ekibimle ilk gittiğim yer, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ydü. Biz olay yerine ulaştığımızda çatışmalar devam ettiği

İçin Emniyet Müdürlüğü'ne yaklaşmamız çok sıkıntılı oldu. Çünkü, Emniyet Müdürlüğü önündeki Konya yoluna vatandaşlar araçlarını bırakarak terk etmişlerdi.. Aynı zamanda Ankara Emniyet'in arka tarafında da kocaman bir tank gördüğümü anımsıyorum.

Çatışmalar devam ettiği için ortam karıştı. Ekip arkadaşlarımı ambulansla bırakarak o anın heyecanıyla halkın arasına dalarak yaralı ve şehitlerin olup olmadığını kontrol etmek amacıyla dışarıya çıktım. Bir yaralıyı yerde yatarken gördüm. Onu alarak ilk yardım yapılması için ambulansa getirerek arkadaşıma teslim ettim. Hemen tekrar ambulansın dışına çıktım. O esnada taksi durağının arkasında da bir yaralı olduğunu söylediler. Hızlıca oraya gittim ve yaralının baygın bir şekilde yerde yattığını gördüm. Bacağından vurulmuştu, kanaması vardı. Hemen bu yaralıyı da ambulansa taşıdım. Bu esnada ambulansa iki yaralı daha gelmişti. Yani sadece bizim ambulansımıza ilk seferinde dört yaralı almıştık.

Ankara Emniyet'in önünden yaralılarımızı alarak 112 Komuta Merkezi tarafından yönlendirilen en yakın hastaneye kaldırdık.. Yaralılarımızı hastaneye bırakır bırakmaz oradan hızlıca bu sefer çatışmaların daha şiddetli sürdüğü Genelkurmay Başkanlığı'nın önüne geçtik. Genelkurmay'ın önündeki araçlar ve çatışmadan dolayı alana giremedik. Durumu Komuta Kontrol Merkezine bildirdikten sonra ekibimizi Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nin önüne çektiler. İki tane ambulansla birlikte Söğütözü kavşağının alt geçidinde beklemeye başladık.

Külliyenin önünde 112 aracımızın içerisinde beklerken aniden aracımızın yanına Özel Harekat Polis kıyafeti olan görevliler geldiler ve bize yaralılar olduğunu söyleyerek kendilerini takip etmemiz gerektiğini belirttiler. Yaralılar olduğunu söyledikleri için hemen onları takip etmeye başladık. Ancak bir müddet onları takip ettikten sonra Külliye bölgesindeki kavşağın ışıklarına geldiğimizde bu sefer sivil polisler bizim gittiğimiz yönün sıcak bölge olduğunu ve bu bölgeye girmemizin can güvenliğimizi tehlikeye

atacağını söylediler. Bizi peşlerine takarak bu bölgeye kadar getiren özel hareket giyimli polisler ise bir anda kayboldular ve bir daha onları görmedik.

Aradan iki ya da üç dakika geçtikten sonra diğer arkadaşım polisle konuşurken ben olan biteni anlayabilmek için karşıya bakıyordum. Tam o sırada F-16 bombasının düştüğünü gördüm. Bomba doğrudan polis ekiplerinin üstüne düştü. Ortalık alev topuna döndü ve ambulansımızın ön camından giren büyük bir şarapnel parçası ambulansı deldi geçti. Küçük parçalar benim çeneme ve boynuma saplandı. O an olayın sıcaklığı ile yaralandığımı fark etmemişim.

Ambulansın kapısını açarak o anın yaşattığı korku ve şaşkınlık haliyle hemen ambulandan inerek amaçsızca koşmaya başladım. Kısa bir müddet

koşarak ambulandan uzaklaşmışım ki yanımda duran polis memuru, "Hanımefendi eğilin ikinci bombayı atıyor" dedi ve beni eğdi o ara fark ettim ki boğazımdan ve çenemden ayakkabıma kadar her tarafım kan içerisinde kalmıştı. Sonra bir tanesi bir bez parçası çıkardı, nerden çıkardığını hala hatırlamıyorum, çeneme bastırdı benim. Beni aracın içine yerleştirmeye çalıştı ama çenemle boğazım şiddetli bir şekilde kanıyordu.

Bir müddet sonra ekip arkadaşlarımdan birinin yanımda olmadığını farkettim. Korku ve tedirginlik içerisinde hemen onu bulmak amacıyla araçtan geri indim. Araçtan inerken polislerin ekip arkadaşımı ambulandan çıkardığını, kendi araçlarına onu da aldıklarını gördüm. Sonra polislerin yardımlarıyla en yakın hastaneye götürüldüm ve tedavime başlandı.

Olay yerinde yaralandığımızı ve hastaneye kaldırıldığımızı duyarak geçmiş olsun ziyaretimize gelen amirlerimiz ve arkadaşlarımız oldu. Ben onlara "Şule nerde?" diye sordum. Hani tedavinin bir kısmından sonra "Arkadaşlarım nerde, ekibim nerde?" diye meraklandım. Sonra Şule'nin yanına gittiğimde onun iyi olduğunu farkettim ve ona dedim ki: "Öldürmeyen Allah öldürmedi bu gece de bizi". Daha sonra şoförümüzün iyi olduğunu gördüğümde de çok sevindim.

Benden 15 Temmuz gecesini özetlememi isterseniz söyleyeceğim tek cümle: "Vatan sağ olsun"dur. 15 Temmuz'un isimsiz kahramanlarına ve sağlık camiasında çalışan bütün isimsiz kahramanlarımıza minnet duyuyorum, teşekkür ediyorum.

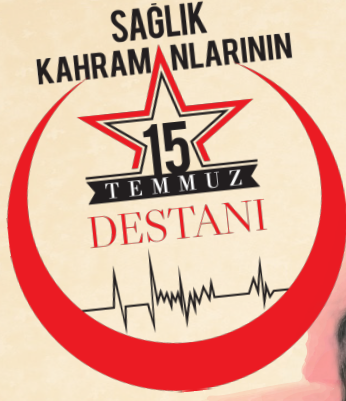

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

15
TEMMUZ
DESTANI

Fatma ŞAHİN

Anestezi Teknisyeni - ANKARA

“Karnıma kramplar giriyordu ara ara ama hiç umurumda değil. Bunca polisim şehit olmuşken bebeğimi düşünmek bile istemiyordum. Arkadaşlar “sen bir otur” diyorlardı ama nasıl dururum, bir şeyler yapmalıydım...”

En Karanlık Gece...

15 Temmuz 2016 Cuma günü, Ankara Gölbaşı Hasvak Devlet Hastanesi'nde gündüz anestezi teknisyeni olarak mesaide, gece ise süpervizör olarak nöbetteydim. 7 aylık hamileyim ve bir kızım olacağı için çok mutluyum. Doktorum Cem Beyle bugün kontrolümüz vardı. Cem Bey çok sakin, uslu bir kızım olacağını söyledi. Gebeliğim sağlıklı geçtiği için nöbetlerime devam edebiliyordum. Gerçekten sakin bir bebektir ve beni hiç yormuyordu. Saat 16:00 da sükunet içinde bir nöbet geçirmek dileğiyle nöbete başladım. Süpervizör olduğum için servisleri tek tek dolaşıp gerekli uyarı ve kontrolleri yaptım.

O gün anesteziye çok sevdiğim arkadaşım, kardeşim Merve nöbetçiydi. İşlerimi bitirdikten sonra ameliyathaneye yanına, uğradım. Merve ne zaman bir derdim olsa beni dinler, dertleşirdik. Sohbet ederken eşi Volkan aradı. Televizyonda haberleri açın dedi. İlk gördüğüm köprüyü kesmiş askerler oldu. Tabii bir anlam veremedik. İlk başta terör saldırısı diye düşündüm. Sonra kanal değiştirdim, her yerde asker, sokaklarda tank, gökyüzünde savaş helikopterleri. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. Hemen kalktım acile idari amirin yanına vardım. Amir bey ve idari şefimiz de haberleri takip ediyordu. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var" dedim. İnsanlar darbeden söz ediyorlar. Yaşımız gereği hiç darbe görmedik, nasıl olur bilmiyoruz ama bildiğim bir şey var ki darbenin de bir ahlakı vardır. Amir bey "Ne darbesi kızım. Merak etme, darbe böyle olmaz" demeye kalmadan Sayın Başbakanımız Binali Yıldırım, "Bu bir kalkışmadır" dedi.

Bu arada saat 23:00 civarı acilin önüne çıkıp nefes alma ihtiyacı hissettim. Çok geçmeden saat 23:16' da korkunç bir bomba sesiyle irkildim. Ne olduğunu anlayamamıştım. Hemen koşarak telefonumu aldım ve başhekim yardımcım Dr. Fatih Bey'i aradım. "Hocam burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bomba sesi duyduk neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Lütfen hekimlerimizi hastaneye yönlendirin" dedim.

Gölbaşı konum olarak stratejik bir noktadaydı. Çok özel kuruluşları barındırıyordu. Rahmetli babam eskiden; "Kızım savaş çıkarsa ilk Gölbaşı'nı vururlar, çünkü burada TÜRKSAT var" derdi ama bu bir savaş mıydı? Bize kim bomba atıyordu?

Sonra hemen personel müdürümüz Sebahattin Bey'e ulaştım. Personel takviyesi yapmasını istedim. Bütün katları dolaştım ve hastalara odalarından çıkmamalarını söyledim. Sonra acile indim ve tüm sağlık çalışanı arkadaşlarımın acil servise inmeleri için anons yaptım. Tüm personel, doktorlarımız dahil 20 kişi civarındaydık. İlk yaralı ve şehitlerimiz gelene kadar birkaç dakika içinde gerekli hazırlıklar yapıldı. Acil müşahededeki hastalar evlerine gönderildi. Serumlar ve tamponlar hazırlandı. Bir

cehennem yaşayacağımızdan habersiz beklemeye başladık ve işte kıyamet koptu sanki, "SEDYE SEDYE" sesleri hala kulaklarımda. İlk gördüğüm şehit, sedyelere bile sığmayan koskoca bir yiğitti. Kim bilir kimlerin yavrusu olan kapkara yanmış bedenler ve sonra ilk bombayla şehit olan havacılarımız...

Her nöbetimde dua ederdim Rabbime: "Allah'ım ne olur, nöbetimde işçi kazası, bebek, çocuk ve asker - polis burnu bile kanayıp gelmesin." Bir şehit yakını olduğumdan mı nedir, ne zaman bir asker - polis görsem gözlerim dolar, burnumun direği sızlardı. İnşaat ustası babamı 2 yıl önce bir iş kazasında kaybettikten sonra ayrı bir hassas olmuştum. Resüstasyonlara gittiğimde hep ağlardım. İlk şehitten sonra peş peşe geldi yiğitler. Herkes çırpınıyor bir şeyler yapmak için. Bu arada sağlık personeli arkadaşlardan ve hekimlerimizden her türlü güçlüğe rağmen gelebilenler oldu. Herkes elinden geleni yapıyordu canla başla.

Şehitlerimizin yanında çok ağır yaralı polislerimiz gelmeye başladı. Tek bacağı kopmuş karşıdan geliyor sedyeye. Bir tanesinin kolu omzundan kopmak üzere. Allah'ım kıyamet mi kopuyor şu mübarek cuma akşamı. Her taraf kan, şehit, ağır yaralı yiğitler ve tepemizde helikopter. Keşke ben ölseydim karnımdaki yavrumla ama şu yiğitlerin burnu bile kanamasaydı. Telefonum sürekli çalıyor ama açacak vaktim yok, zamanla yarışıyoruz bir can kurtarabilmek için. Birkaç saniyecik sadece anneme açtım telefonu. Oğlum Yusuf Emin henüz 3,5 yaşında daha. "Anne oğlum sana emanet. Biz sağ kalamayabiliriz bu gece" diyebildim. Bir tek onu düşündüm o an.

Gece yarısı oldu. Saat 24:00 civarları, daha şoku atlatamadan bir bomba daha patladı. Çok sürmedi, kapıya araçlar bir bir yanaştı. Şehitler, yaralılar. Gölbaşı halkı polisini kurtarmak için sabaha kadar nöbet tuttu. Durumu çok ağır olan polislerimiz vardı. Sevk olmaları gerekiyordu. Ambulansa aldık ve yola çıktılar birkaç dakika sonra geri geldiler. Yollar tutulmuştu ve Gölbaşı'na giriş çıkışlara izin verilmiyordu. Dua ediyordum sürekli; "Allah'ım bize yardım et, güç ver." Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiş, çaresiz kalmamıştım.

Bu arada genel cerrahlarımız birkaç hastayı ameliyata aldı. Allah onlardan razı olsun koşup gelmişlerdi hemen. Başka bir hastaneden yardıma gelen ortopedi doktoru ile ameliyata girdiler ve hayat kurtardılar o zor şartlarda.

Bir ara yoğun bakımda buldum kendimi. Tüm vücudu yanmış bir yiğit yatıyordu. Herkes krem sıkıyor vücuduna sürmek, acısını dindirmek için. Başına vardım. "İçim acıyor uyutun beni" dedi. Sonra; " Bacım bir yudum su ver ne olur, ölüyorum" diye inledi. "Allah'ım ben ölseydim keşke" dedim, etrafıma baktım hemen yan tarafta yatan yoğun bakım hastasının çekmecesinden bir pet bardak buldum, musluktan doldurdum suyu, yanına vardım; başı öyle terlemişti ki canının ne kadar yandığı belliydi. Kafasını avucuma alıp kaldırdım, ağzına bir yudum su aldı. "Allah razı olsun" dedi, sessizce dua etti bana, söylendi söylendi sonra sustu. O hastayı sabaha karşı yollayabildik şehre. Günler sonra bir şehide son suyunu verdiğimi öğrendim. Allah onlardan razı olsun. Haklarını kesinlikle ödeyemeyiz.

Sonra acile indim, her yer kan. Şehitler, yaralılar feryat figan. Bir adam sabaha kadar yanında çocuğuyla ağıt yaktı eşi için. " O pilotlara nasıl kıydınız" diye bağırdı. Eşini kaybetmişti ilk bombayla, Allah sabır versin. Bir fırsatını buldum; müşahede odasına hayati tehlikesi olamayan yaralılarımızı yatırmıştık, yanlarına vardım, kimsenin konuşmaya dermanı yok. Hepsine sordum "Bir ihtiyacınız var mı ?" diye, bir tanesi su istedi. Bu arada belediyemiz su ve simit getirdi bol bol. Sağ olsunlar onlar da sabaha kadar bizle nöbetteydiler. Hemen koştum, 1 tane su aldım, elimde yarım simit vardı, polisime uzattım, aldı. Sonra cebine soktu kanlı ellerini, bir şeyler arıyordu. Cebinden kanla ıslanmış 5 TL çıkardı ve bana uzattı; " Bacım suyun parasını ver" dedi. Ağlamaya da vaktimiz yok ama o an koptum; " biz sizin hakkınızı nasıl ödeyeceğiz, koy onu lütfen" dedim. Artık tutamıyordum gözyaşlarımı, ağlıyordum, nasıl dayansın yüreğim yanıyordu...

Ankara'da ne oluyor hiç haberimiz yok bu arada. Bir ara televizyona ilişti gözlerim; TBMM bombalanıyor canlı yayında, kesin kıyamet kopuyordu. Başka bir şey olamazdı çünkü bu.

Saat ilerledi, gece 3 civarları "TÜRKSAT bombalandı" dediler, çatışma varmış orada. Çok geçmedi oradan da geldi şehidim. Morgumuz 4 kişilikti ve biz o gece tam 57 şehit ağırladık. Kâbus gibi. Uyanmak istiyordum bitsin bu kâbus, yok bitmiyordu. Şehitlerimizi morgun önüne müsait bir yere yatırdık...

Sonra selâlar okunmaya başladı acı acı, yürek dayanmaz. Bir ağıt sesi geliyor ama kimden, kimse şehidinden haberdar değil henüz. Birkaç köpek toplanmış ağıt yakıyor gibi havlıyorlar, acı çekiyorlar besbelli. Çocukken köyde ne zaman bir cenaze olsa duyardım, ağıt yakarlardı köpekler; vefadan mıdır nedir sabaha kadar gün aydınlanana kadar devam ettiler.

Karnıma kramplar giriyordu ara ara ama hiç umurumda değil. Bunca polisim şehit olmuşken bebeğimi düşünmek bile istemiyordum. Arkadaşlar "sen bir otur" diyorlardı ama nasıl dururum, bir şeyler yapmalıydım... Hem ağladık hem çalıştık hepimiz sabaha kadar. Üstümüz başımız kan revan içinde ama dimdik ayaktayız...

Gün aydınlanmaya başladı artık. Yaralılar gelmeye devam ediyordu. En son gördüklerim polis akademisi öğrencileriydi. Korkuları, endişeleri yüzlerinden okunuyordu. Belki de sağ kaldıklarına üzüyorlardır kim bilir? Sabahın bilançosu çok ağırdı. Bir sürü şehit ve yaralının yanı sıra 2 hemşire arkadaşımızın polis eşleri de şehit olmuşlardı. Yüreklerimiz bir kere daha yandı.

Sabah 9:30 gibi nöbeti teslim almaya geldi arkadaşlarımız, gitmek istemiyorduk ama dinlenmemiz gerek. Tekrar çağrılırsak koşarak gelmek için evlerimize gittik zar zor... Tabii ki uyuyamadım... Telefonum çalarsa duymam diye...

Şimdi, acilden her geçişimde burnumun direği sızlıyor. Rabbim o kara geceyi bir daha yaşatmasın. Bu arada kızım doğdu ama o geceden sonra o sakın bebek gitti, yerine strese girmiş huzursuz bir bebek geldi. Yüzüne her baktığımda karnımda yaşadığı o kara geceyi bir daha yaşamaması için dua ediyorum. Rabbime emanet bu millet...

15 Temmuz Şehitlerimizi Rahmet ve Minnetle Anıyoruz...

Unutmadık Unutturmayacağız...

Unutmadık Unutturmayacağız...

Unutmadık Unutturmayacağız...

Bir de ben anlatayım Ankara'nın `en kara` gecesini...

Ne telefonlarım susuyor ne de şu hainlerin helikopter sesleri...

Yol kesmelerden, köprü kapatmalardan bahsediliyor televizyonlarda...

İnanasım gelmiyor ya hu! Kâbus gibi... Ölüm gibi bu haberler...

Ne içimdeki öfkeye hâkim olabiliyorum, ne de etrafımı saran şu ürpertiye...

Kahroluyorum... Cınnet halindeyim... Akbaba gibi üzerimizde Dolaşanlara...

Apoletlerini kirletenlere lanetteyim işte lanette...

Yok arkadaş... Biz beklemeyiz geceyi... Gece beklesin bizi... Şehadet beklesin

Çeteciler... FETÖ'cüler... Vatan hainleri pislikler beklesin bizi...

Gönlümde dualar, dilimde yakarış... Allahım! Şu aziz millete güç, kuvvet ver... Şu

hainlerin kirli-kanlı planlarını başlarına çal Ya Rabbi...

Hayat arkadaşım... "Sen de hakkını helal et..." "Dönemezsem, kabrimi köyüme

arzu ederim bilirsin, Yasinlerinizi eksik etmeyin, hayırla yâd edin yeter..."

Kelimeler bitiyor. Dudaklar kıpırdamıyor şimdi. Gözlerde metanet, tereddütsüz

bir bakış... "Git hadi" diyor evimin emanetçisi; anlıyorum...

Sırtımı dönüp yuvama, dışarı çıkarken celalliyim hala...

Bilirim! Becerebilirseniz hıyanetinizi, şafak sökmeden siz alacaksınız beni!

Yok öyle yağma! Beklemem asla sizi! Korkakça evimde beklemem ey FETÖCÜ

pislikler! Ben geliyorum üstünüze! Üstünüze üstünüze geliyorum şimdi!

Lazım gelirse ben de gireceğim ininize!

Fırlıyorum çirkin gecenin korkunç sokaklarına...

Atıyorum kendimi; kurşun seslerinin, tank seslerinin, helikopter-uçak seslerinin ve nihayet çok şükür Allahu Ekber seslerinin arasına...

Allahu Ekber diyoruz aziz milletimle...

La ilahe illallah diyoruz hep bir ağızdan, bir olmuş yüreklerimizle...

Güç veriyoruz, cesaret veriyoruz birbirimize...

Ne güzel be işte... Yaşayacaksak bu onurla hep birlikte... Öleceksek de bu şerefle, bu haysiyetle, işte tam da bu gece...

Sana şükür Ya Rabbim!

Milletini yalnız bırakmamak, milletinden yalnız kalmamak ne müthiş bir duyguymuş...

Aceleyle terliğini giyip çıkan şu başörtülü teyze ile yan yana yürümek ne güzel bir duyguymuş...

Ne mutlu bana... "Hasbunallâhu ve ni'mel vekîl diyen şu nur yüzlü sakallı amcamın önünden gidiyorum...

Varoş mahallelerin cıvanmert delikanlıları... Ne de asılmış, ne de soyluymuş canım kardeşlerim benim...

Göğüsleri önde tekbir sesleriyle geceye meydan okuyan binlerce yiğit varmış meğer içimizde...

Beştepe'deyiz. Milletin Külliyesinde... Milletin evinde...
Milletin adamı için, milletin istikbali için buradayız...
Şerefli Türk polisi tutmuş yolları... Önümüze geçiyorlar, bizim için endişeliler...
"Sağ olun, var olun..." "Allah sizlerden razı olsun..." "Ama önce biz öleceğiz. Biz ölmeden, size geçit veremeyiz" diyor alni öpülesi evlatlarımız...
Sesler artıyor... Bağırانlar, tekbir getirenler, vatani için hiddetlenenler...
Kolay değil elbet... İrademize kastedenlere öfkeliyiz her birimiz...
Çocuklarımızın geleceğini karartmak isteyenlere, bu cennet vatani tarumar etmeyi kafasına koyanlara hiddetliyiz...

Bakın, bakın orada darbeci soysuzlar... Kindarlar, nefretle dolular; bakışlarından belli... Hiç sevmemişler bizi meğer... Meğer bu cennet vatana hiç sevdalanmamış bu soysuzlar... Sinsice beklemişler bugünü demek ki... Demek ki düşmana uşaklık etmişler hep... Aklını, ruhunu şeytana satmış bunlar besbelli... Şerefsizce, onursuzca, kahpece bir hayatı tercih etmişler kendilerine; yazıklar olsun... Size bu topraklarda içirdiğimiz bir bardak su da, yedirdiğimiz her lokma ekmek de haram olsun, haram...

Duramıyoruz artık, bekleyemiyoruz daha fazla... Etten duvar örmeliyiz... İşte tam şuraya, gövdemizi yolun tam ortasına koymalıyız... Siper olmalıyız reise... Çünkü O, ümmete siper olurken, millete siper olurken hesapsızdı... Şimdi sıra bizde... Hesabımızı yalnız ve yalnız mahşerde Allah'a vereceğiz... Yalnız ve yalnız Allah'a kulluk edecek, aklımızı, ruhumuzu, itikadımızı yalnız ve yalnız Allah'a teslim edeceğiz...

Vakit geç olmasın daha... Ey polis kardeşim... Ey canım kardeşim... Yol ver bize, şu tertemiz millete yol ver artık... "Bismillah" diyor ve aşıyoruz barikatı, dalıyoruz kara gecenin içine, yürüyoruz şu soysuzlar çetesinin üstüne...
Şunlara bakın hele... Nasıl da pervasızlar... Bağırıyorlar, çağırıyorlar...
Tehditlerini üzerimize kusuyorlar... Gören de bu hainleri düşmana korku salmaya çalışan asker falan sanar... Yok, be kardeşim; ne askeri... Bunlar, bunlar düpedüz asker kıyafeti giymiş terörist güruhu...

Beynimde şimşekler çakıyor. O da ne? Şu fütursuzca üstümüze gelen, milletin alın teriyle kâfire karşı, düşmana karşı vatani koruyun diye size emanet ettiğimiz askeri araç değil mi o? Koşuyoruz üstüne... Yanımda, arkamda onlarca yüzlerce

cengâver daha, hepimiz çok kararlıyız Atlıyoruz aracın üstüne... "İnin oradan aşağı inin diyoruz size!", "Millete namlusunu dönen tanka geçit vermeyiz! Bizi çiğnemedi reisimin bahçesindeki çiçekleri ezdirmeyiz diyoruz... O gece, durduruyoruz yerde duran ne varsa, üstümüze gelen ne varsa durduruyoruz...

Aman Allah'im! Aman Allah'im! Yer tamam da... Gökte olanlara gücümüz yetmiyor... Helikopterlerden kurşunlar yağıyor üstümüze... Korkunç bir manzara... Vurulanlar var aramızda... Şehadet getirenler... Birbirini sürükleyenler...

Yıldızlar bizi seyrediyor mahzun... Böyle olmamalıydı bu gece... Oysaki mübarek bir Cuma'ydı bugün, bugün güzeldi aslında... Temmuz güzeldi mesela... Ankara güzeldi... Çocuklar mutlu, ihtiyarlar huzurlu, gençler coşkuluydu buralarda... Durun, durun daha hiçbir şey bitmedi... Ümidimizi kaybetmek yok... İnşallah yarın güzel olacak... Güzel olacak yarınlar...

Unutmuştum kendimi, unutmuştum evden abdest alıp çıkmayı. Metanetli olmalıyım, her şeyimle hazır olmalıyım oysaki... Ne garip... Çimleri sulamak için hazır tutulan bu hortumdan, meğer şehadeti göze alan Müslüman evlatları abdest alıp yeşerecekmiş bu gece... Mis gibi toprak kokacakmış topraktan gelen âdemoğlu...

Bismillah deyip hemen şuracıkta bir abdest alıyorum önce... Aldığım en güzel abdestti bu Huzurluyum, inançlıyım, şimdi hazırım aslında... Ayağa kalkıyorum yavaşça... Dualar dökülüyor dilimden... Gönlümden, ruhumdan dualar akıyor Rabbime... "Allahım bu karanlık gecenin sabahında; bizleri felaha erdir... Din-i Mübin'i İslam'a kastedenleri kahru perişan eyle... Devletimizi, milletimizi, Reis-i Cumhuriyetimi bu gecenin sabahına muzaffer eyle... Geçmiş günlerimize hamdüsena olsun... Bize tıpkı bundan öncesi gibi, bundan sonrası için güzel günler nasip eyle... Güzellikler ihsan eyle..." Sonra; tüm benliğimle, tüm teslimiyetimle bir sala okuyorum herkesin içinde, gecenin içine... Daha cesaretli olalım diye... Yaşamaktan çok ölüme hazır olalım diye... Daha bir gür sesle okuyorum hatta... Hepimiz hazır olalım diye... Hepimiz birlik olalım diye... "Hamd âlemlerin Rabbi olan Allaha mahsustur!" diye bitiriyorum...

Yaralılarımız var, şehitlerimiz... Gördüklerimi anlatmaya kelimeler kifayetsiz... Ne kucağında evlatlarının başlarını koklayan anaları... Ne de al kanlar içinde şehadet getiren o yiğitleri anlatmaya mecalim yok zaten... Anladım ki; bu destan; gözünün yaşını, evladının alınına damlatan analar için... Bu destan, son bakışlarıyla anasından helallik alan evlatlarımız için...

O gece kâbus dolu dehşet bir geceydi, Allah bir daha milletimize böyle geceleryaşıatmasın, böyle hainlikler göstermesin.

O gece bir sağlık çalışanı olmaktan, sağlık çalışanlarını temsil eden Türkiye'nin en büyük sivil toplum örgütünün hizmetkârı olmaktan gurur duydum, onur duydum. Sağlık çalışanlarımız bu ülkenin vefakâr, cefakâr evlatlarıdır. Her şartta, en zor şartlarda bu görevin kutsallığı gereği hiçbir şekilde yılgınlık göstermeden görevlerini yerine getirmektedirler.

Terörle mücadele sürecinde sağlık çalışanlarımız, askerimiz ve polisimizle birlikte bölge halkına hizmet etmekten hiçbir zaman geri durmamıştır.

Bir bomba patladığında doğal olarak olay yerinden herkes kaçarken sağlık çalışanlarımız mesleğinin kutsallığı gereği olay yerine can kurtarma sevdasıyla her zaman çekinmeden gitmiştir

Ama o gece başkaydı, o gece sağlık çalışanlarımız destan yazdılar, görevde olsun olmasın sağlık çalışanlarımız darbeci FETÖ'cülerin yaraladığı vatandaşlarımızın yardımına koşmak için meydanlardaydı, hastanelerindeydi.

O gece birçok şehidimiz sağlık çalışanlarımızın kucağında cennete uğurlandılar. Sağlığın kahramanları bombaların, kurşun yağmurlarının altında milletimizin hizmetine koşutular, kendilerine yakışır bir mücadele verdiler.

Bu gece: Âlemlerin Rabbi olan Allah için... Peygamber için... Vatan için... Millet için kendini feda edenlerin gecesi olacak...

Kardeşlerim! Ben şahidim, şehadet ederim... Sizi kimse unutmayacak... Sizi kimseye unutturmayacağım... Bu millet sizi hep hayırla yad edecek... Herkes sizi evlatlarına anlatacak...

Bu millet; ne sizleri, ne o gece şehadet şerbeti içen polisini, vatanperver askerini unutacak.

Bu millet; "O makam senin namusundur Ömer!" dediği anda vatani için gözünü kırpmadan şehit olmayı göze alan ve namusunu çiğnetmeyecek şehadet şerbeti içen Ömer Halisdemir'i unutmayacak...

Bu aziz millet sizlerin arkasından Fatihaları, Yasinleri eksik etmeyecek...

Arkanızdan milyonlar ellerini semaya kaldırıp şöyle diyecek ey aziz şehitler;

"Bu vatan sizlerden razı oldu... Allah da sizden razı olsun... Şad olsun Ruhunuz..."

Metin Memiş / Sağlık-Sen Genel Başkanı

**SAĞLIK
KAHRAMANLARININ**

MEMUR-SEN KONFEDERASYONU
SAĞLIK-SEN
SAĞLIK ve SOSYAL HİZMET ÇALIŞANLARI SENDİKASI
Genel Yetkili Sendika

